

God's Sabbath

Cecil N. Wright

The Lord's Day by H. Leo Boles

The Sabbath

A Change of Law?

Daniel 7:25 refers to man's changing God's laws – a thing that is wrong. But, if God has changed his own law, that is an altogether different matter – and wrong not to recognize and adjust to it. So, what I wish to do now is to point out that God did make such a change when making Jesus Christ to be our high priest after the order of Melchizedek, and not after the Levitical order of Aaron as he had legislated for priests under the law of which he made Moses mediator and by which he also gave the Ten commandments at Mount Sinai.

1. Hebrews (7:11-25) (American Standard Version):

- a. "Now if there was perfection [referring to salvation to the uttermost, v. 25] through the Levitical priesthood (for under it hath the people received the law), what further need was there that another priest should arise after the order of Melchizedek, and not be reckoned after the order of Aaron? For the priesthood being changed, there is made of necessity a change also of the law. For he of whom these things are said belongeth to another tribe, from which no man hath given attendance at the altar. For it is evident that our Lord hath sprung out of Judah; as to which tribe Moses [through whom God gave the Old Covenant law] spake nothing concerning priests. And what we say is more abundantly evident, if after the likeness of Melchizedek there ariseth another priest, who hath been made, not after the law of a carnal [fleshly] commandment [the Old Covenant law], but after the power of an endless life [of Christ after his resurrection]: for it is witnessed of him, Thou art a priest for ever, after the order of Melchizedek. For there is a disannulling of the former commandment, because of its weakness and unprofitableness (for the law made nothing perfect), and a bringing in thereupon of a better hope, through which we draw nigh unto God. And inasmuch as it is not without the taking of an oath (for they [after the order of Aaron, the Levitical priest] indeed have been made priest without an oath; but he [Christ] with an oath him that saith of him), The Lord sware and will not repent himself, Thou art a priest for ever; By so much also hath Jesus become the surety of a better covenant. And they have been made priest many in number [successively], because that by death they are hindered from continuing: but he, because he abideth for ever, hath his priesthood unchangeable. "Wherefore He Is Able To Save To The Uttermost Them That Draw

Το Σάββατο του Θεού

Cecil N. Wright

Η Ημέρα του Κυρίου του H. Leo Boles

Το Σάββατο

Αλλαγή νόμου;

Το εδάφιο Δανιήλ 7:25 αναφέρεται στην αλλαγή των νόμων του Θεού από τον άνθρωπο – κάτι που είναι λάθος. Αλλά, αν ο Θεός έχει αλλάξει τον δικό του νόμο, αυτό είναι ένα τελείως διαφορετικό θέμα – και είναι λάθος να μην τον αναγνωρίζουμε και να μην τον προσαρμόζουμε. Έτσι, αυτό που θέλω να κάνω τώρα είναι να επισημάνω ότι ο Θεός έκανε μια τέτοια αλλαγή όταν έκανε τον Ιησού Χριστό αρχιερέα μας σύμφωνα με το τάγμα του Μελχισεδέκ, και όχι σύμφωνα με το Λευιτικό τάγμα του Ααρών, όπως είχε νομοθετήσει για τους ιερείς υπό το νόμο του οποίου έκανε μεσολαβητή τον Μωυσή και με τον οποίο έδωσε επίσης τις Δέκα εντολές στο όρος Σινά.

1. Εβραίου (7:11-25) (American Standard Version):

ένα. «Τώρα, αν υπήρχε τελειότητα [αναφερόμενος στη σωτηρία στο έπακρο, εδ. 25] μέσω του Λευιτικού ιερατείου (γιατί κάτω από αυτό ο λαός έλαβε τον νόμο), ποια περαιτέρω ανάγκη υπήρχε να εγερθεί άλλος ιερέας σύμφωνα με την τάξη του Μελχισεδέκ; και να μην υπολογίζεται σύμφωνα με την τάξη του Ααρών; Επειδή η ιεροσύνη αλλάζει, γίνεται αναγκαστικά αλλαγή και του νόμου. Διότι αυτός για τον οποίο λέγονται αυτά τα πράγματα ανήκει σε άλλη φυλή, από την οποία κανένας δεν παρευρέθηκε στο Διότι είναι προφανές ότι ο Κύριός μας αναπτύχθηκε από τον Ιούδα· για το ποια φυλή ο Μωυσής [μέσω του οποίου ο Θεός έδωσε τον νόμο της Παλαιάς Διαθήκης] δεν μίλησε τίποτα σχετικά με τους ιερείς. εγείρεται ένας άλλος ιερέας, που έχει γίνει, όχι σύμφωνα με το νόμο μιας σαρκικής [σαρκικής] εντολής [του νόμου της Παλαιάς Διαθήκης], αλλά με τη δύναμη μιας ατελείωτης ζωής [του Χριστού μετά την ανάστασή του]: γιατί μαρτυρείται από αυτόν, είσαι ιερέας για πάντα, μετά την διαταγή του Μελχισεδέκ. Διότι υπάρχει κατάργηση της προηγούμενης εντολής, λόγω της αδυναμίας και της αχρηστίας της (γιατί ο νόμος δεν έκανε τίποτα τέλειο) και φέρνει σε αυτήν μια καλύτερη ελπίδα, μέσω της οποίας πλησιάζουμε στον Θεό. Και εφόσον δεν είναι χωρίς όρκο (γιατί αυτοί [μετά από την εντολή του Ααρών, του Λευιτικού ιερέα] έγιναν όντως ιερείς χωρίς όρκο· αλλά αυτός [ο Χριστός] με όρκο αυτόν που λέει γι' αυτόν) Ο Κύριος ορκίστηκε και δεν

Near Unto God Through Him, Seeing He Liveth To Make Intercession For Them.”

The above passage is saying there is no "salvation to the uttermost" (no eternal salvation) under the Levitical priesthood of the Old Covenant. No one priest, and not even the entire succession of the mortal priest, could provide salvation beyond their lifetime upon earth, for the sacrifices they offered year by year availed for no more than a year at a time – hence, not beyond life on earth. Therefore, even those living under the Old Covenant could have eternal life only through the later and perpetual priesthood of Jesus Christ, the benefit of whose one-time sacrifice of himself for sins was retroactive to provide their salvation in eternity (noted in c. below in 9:15) – because the blood of animals that the Levitical priests repeatedly offered could not "take away sins" (10:4) to the extent of being "remembered no more," as under the New Covenant (8:12; 10:17-18).

b. "But now he [Christ] hath obtained a ministry the more excellent, by so much as he is also the mediator of a better covenant [than that of which Moses was the mediator], which has been enacted upon better promises. For if the first covenant had been faultless [that is, had it not been inadequate for 'salvation to the uttermost'], then would no place have been sought for a second. For finding fault with them [the nation of Israel, which had come to be divided into the kingdom of Israel and the kingdom of Judah], he saith, Behold, the days come, saith the Lord, that I will make a New Covenant with the house of Israel and with the house of Judah; Not according to the covenant that I made with their fathers in the day that I took by the hand to lead them out forth out of the land of Egypt; For they continued not in my covenant, and I regarded them not, saith the Lord [see Jeremiah 31:31-34] ... In that he saith, A new covenant, he hath made the first old. But that which is becoming old and waxeth aged is nigh unto vanishing away." (8:6-13)

c. Already referred to above: "And for this cause he [Christ] is the mediator of a new covenant, that a death having taken place for the redemption of the transgressions that were under the first covenant, they that have been called may receive the promise of eternal inheritance ['salvation to the uttermost']." (9:15)

Please read carefully Chapters 7-10 of Hebrews, from which I have taken only excerpts and notice particularly that:

(a) what occurred under the Old Covenant were types and shadows of "good things to come" (10:1) under the New Covenant, and

θα μετανοήσει, Είσαι ιερέας για πάντα. Τόσο πολύ, επίσης, ο Ιησούς έγινε η εγγύηση μιας καλύτερης διαθήκης. Και έγιναν ιερείς πολλοί σε αριθμό [διαδοχικά], επειδή ο θάνατος τους εμποδίζει να συνεχίσουν· αλλά αυτός, επειδή μένει για πάντα, έχει την ιεροσύνη του αμετάβλητη. «Γι' αυτό είναι σε θέση να σώσει στο έπακρο αυτούς που πλησιάζουν τον Θεό μέσω αυτού, βλέποντας ότι ζει για να μεσολαβεί γι' αυτούς».

Το παραπάνω απόσπασμα λέει ότι δεν υπάρχει «σωτηρία στο έπακρο» (καμία αιώνια σωτηρία) κάτω από το Λευιτικό ιερατείο της Παλαιάς Διαθήκης. Κανένας ιερέας, ούτε καν ολόκληρη η διαδοχή του θνητού ιερέα, δεν μπορούσε να προσφέρει σωτηρία πέρα από τη ζωή του στη γη, γιατί οι θυσίες που πρόσφεραν χρόνο με το χρόνο δεν ωφελούσαν περισσότερο από ένα χρόνο τη φορά – επομένως, όχι πέρα από τη ζωή στη γη. Επομένως, ακόμη και όσοι ζούσαν κάτω από την Παλαιά Διαθήκη θα μπορούσαν να έχουν αιώνια ζωή μόνο μέσω της μεταγενέστερης και αιώνιας ιεροσύνης του Ιησού Χριστού, το όφελος του οποίου η εφάπαξ θυσία του εαυτού του για αμαρτίες ήταν αναδρομική για να παρέχει τη σωτηρία τους στην αιωνιότητα (που σημειώνεται στο περ. παρακάτω στο 9:15) – επειδή το αίμα των ζώων που πρόσφεραν επανειλημμένα οι Λευιτικοί ιερείς δεν μπορούσε να «αφαιρέσει τις αμαρτίες» (10:4) σε βαθμό που να «δεν το θυμούνται πλέον,

σι. "Αλλά τώρα αυτός [ο Χριστός] απέκτησε μια διακονία την πιο εξαιρετική, τόσο πολύ που είναι επίσης ο μεσολαβητής μιας καλύτερης διαθήκης [από αυτήν της οποίας ο Μωυσής ήταν ο μεσίτης], η οποία έχει θεσπιστεί με καλύτερες υποσχέσεις. Η πρώτη διαθήκη ήταν άσπογη [δηλαδή, αν δεν ήταν ανεπαρκής για «σωτηρία στο έπακρο»], τότε δεν θα είχε αναζητηθεί τόπος για δεύτερη. χωρισμένος στο βασίλειο του Ισραήλ και στο βασίλειο του Ιούδα], λέει, Ιδού, έρχονται μέρες, λέει ο Κύριος, που θα κάνω Νέα Διαθήκη με τον οίκο Ισραήλ και με τον οίκο του Ιούδα· όχι σύμφωνα με τη διαθήκη που έκανα με τους πατέρες τους την ημέρα που έπιασα από το χέρι για να τους βγάλω έξω από τη γη της Αιγύπτου· επειδή, δεν συνέχισαν τη διαθήκη μου, και δεν τους θεώρησα, λέει ο Κύριος [βλέπε Ιερεμίας 31:31-34] ... Στο ότι λέει, μια νέα διαθήκη, έχει κάνει την πρώτη παλιά. Αλλά αυτό που γερνάει και γερνάει πλησιάζει στο να εξαφανιστεί» (8:6-13).

- (b) He taketh away the first, that he may establish the second. (10:9)
2. Please read also the 2 Corinthians 3 and notice the following:
- What is "written, and engraven on stones," namely the Ten Commandments of the Old Covenant, containing the Sabbath commandment (Exodus 31:18; 32:15; 34:28), passed away (vs. 4-16).
 - It is specifically stated that "the Old Covenant... is done away in Christ" (v. 14).
3. Please note Colossians 2:16-17, which reads as follows: "Let no man therefore judge you in meat, or in drink, or in respect of a feast day or a new moon or a sabbath day [all of which pertained to the Old Covenant]: which are a shadow of things to come; but the body [casting the shadow, so to speak] is Christ's [literally, 'of Christ,' as in the King James Version]."

Are The Ten Commandments Still Binding?

Now, as to whether "the Ten Commandments are still as true today as nearly two thousand years ago," if you mean they are still as "binding" today as they were then, it depends on whether they were also incorporated into the New Covenant law, or law of Christ. It is freely conceded that all of them have been thus incorporated, except for the Sabbath command. But in Colossians 2:16-17, cited above, we see it specifically included in the category of things by which we are not to be judged – that is, not to be condemned for not observing them – meaning, therefore, that they are not binding under Christ.

That is basic, and means there has been a change of law by God himself, so that under Christ the sabbath command is no longer binding – a conclusion I think is beyond successful contradiction. And, logically, I could stop with that alone.

But I promised to "endeavor to be comprehensive enough to provide a sufficiently detailed overview for a clear and proper perspective of what I believe to be the teaching of scripture on the subject under consideration" -- an enhancement, and further confirmation of divine rational, if you please. And that I now attempt from both Old and New Covenant scriptures, though it means a much, much longer treatment.

1. Status of the Sabbath Under New Covenant Law.

In Galatians 4:10-11, the apostle Paul, when writing to Gentile Christians who were being influenced by Judaizing teachers to be circumcised and keep the Old Covenant law of Moses in order to be saved (see Acts

ντο. Ἦδη αναφέρθηκε παραπάνω: «Και γι' αυτό [ο Χριστός] είναι ο μεσολαβητής μιας νέας διαθήκης, ώστε, αφού συνέβη θάνατος για την λύτρωση των παραβάσεων που ήταν κάτω από την πρώτη διαθήκη, αυτοί που κλήθηκαν να λάβουν την υπόσχεση της αιώνιας κληρονομιάς [«σωτηρία στο έπακρο»]». (9:15)

Παρακαλώ διαβάστε προσεκτικά τα Κεφάλαια 7-10 των Εβραίων, από τα οποία έχω πάρει μόνο αποσπάσματα και παρατηρώ ιδιαίτερα ότι:

(α) αυτό που συνέβη κάτω από την Παλαιά Διαθήκη ήταν τύποι και σκιές

των «καλών πραγμάτων που θα έρθουν» (10:1) κάτω από τη Νέα Διαθήκη, και

(β) Αφαιρεί το πρώτο, για να ιδρύσει το δεύτερο. (10:9)

2. Διαβάστε επίσης το Β' Κορινθίους 3 και προσέξτε τα εξής:

ένα. Αυτό που είναι «γραμμένο και χαραγμένο σε πέτρες», δηλαδή οι Δέκα Εντολές της Παλαιάς Διαθήκης, που περιέχουν την εντολή του Σαββάτου (Εξοδος 31:18· 32:15· 34:28), απεβίωσε (έναντι 4-16).

σι. Αναφέρεται συγκεκριμένα ότι «η Παλαιά Διαθήκη... καταργήθηκε εν Χριστώ» (εδ. 14).

3. Παρακαλούμε σημειώστε τα εδάφια Κολοσσαείς 2:16-17, το οποίο έχει ως εξής: «Κανείς, λοιπόν, ας μην σας κρίνει σε κρέας, ή σε ποτό, ή σε σχέση με μια γιορτή ή μια νέα σελήνη ή μια ημέρα του Σαββάτου [όλα αυτά αφορούσαν στην Παλαιά Διαθήκη]: που είναι μια σκιά των μελλοντικών πραγμάτων· αλλά το σώμα [που ρίχνει τη σκιά, ας πούμε έτσι] είναι του Χριστού [κυριολεκτικά, «του Χριστού», όπως στην Έκδοση του Βασιλιά Τζέιμς]».

Οι Δέκα Εντολές εξακολουθούν να είναι δεσμευτικές;

Τώρα, όσον αφορά το αν «οι Δέκα Εντολές εξακολουθούν να είναι τόσο αληθινές σήμερα όσο πριν από σχεδόν δύο

15:1-5), said: "Ye observe days [which would include sabbath days], and months, and seasons, and years. I am afraid of you, lest by any means I have bestowed labor upon you in vain." And, in regard to circumcision, which had been required under the Old Covenant, he said: "...if ye receive circumcision, Christ will profit you nothing. Yes, I testify again to every man that receiveth circumcision, that he is a debtor to do the whole law. Ye are severed from Christ, ye who would be justified by the law. Ye are fallen from grace. ... For in Christ Jesus neither circumcision availeth anything, nor un-circumcision; but faith working through love" (Gal. 5:2-6).

The principle seen in the foregoing is this: Under Christ "circumcision" is not commanded, neither is it forbidden if not done to obey Old Covenant law to be saved. But if it is done because required under Old covenant law, and to be justified or saved, that obligates us to keep all that law, yet severs us from Christ and therefore from the grace of God through Christ, without which we cannot be saved. That principle, applying to any command of the Old Covenant not incorporated into New Covenant law, INCLUDES THE "SABBATH" COMMAND, ALREADY NOTED IN Colossians 2:16-17.

And, since in that passage the "sabbath" is listed among items that "are a shadow of things to come" – "the law having a shadow of the good things to come" (Hebrews 10:1) – that is, to come through Christ, who is mediator of the New Covenant– that makes it important to examine the sabbath more fully under both Old and New Covenants, for a still broader perspective and clearer perception of it.

2. The Sabbath in the Old Covenant scriptures: Genesis to Malachi.

a. First Mentioned (Genesis 2:1-3): "And the heavens and the earth were finished, and all the host of them [in the six days of Genesis 1]. And on the seventh day God finished his work which he had made; and he rested on the seventh day from all his work which he had made. And God blessed the seventh day, and hallowed it; because that in it he had rested from all his work which God had created and made."

The Hebrew verb here translated "rest" is *shabath*, meaning to cease, or rest. The seventh day, which marked the cessation of God's work of creation, came to be referred to as the "sabbath" (*shabbath*) or "sabbath day." It marked the end of the first week of the earth's existence, and the beginning of a weekly succession of seventh-days, later spoken of by God as "my sabbaths" (Exodus 31:13; Leviticus 19:3, 30; 26:2).

χιλιάδες χρόνια», αν εννοείτε ότι εξακολουθούν να είναι τόσο «δεσμευτικές» σήμερα όσο ήταν τότε, εξαρτάται από το αν ενσωματώθηκαν επίσης στη Νέα Διαθήκη νόμος, ή νόμος του Χριστού. Είναι ελεύθερα παραδεκτό ότι όλα αυτά έχουν ενσωματωθεί έτσι, εκτός από την εντολή του Σαββάτου. Αλλά στο εδάφιο Κολοσσαείς 2:16-17, που αναφέρθηκε παραπάνω, το βλέπουμε να συμπεριλαμβάνεται συγκεκριμένα στην κατηγορία των πραγμάτων με τα οποία δεν πρέπει να κριθούμε –δηλαδή να μην καταδικαζόμαστε επειδή δεν τα τηρούμε– που σημαίνει, επομένως, ότι είναι μη δεσμευτική υπό τον Χριστόν.

Αυτό είναι βασικό, και σημαίνει ότι υπήρξε αλλαγή νόμου από τον ίδιο τον Θεό, έτσι ώστε υπό τον Χριστό η εντολή του Σαββάτου να μην είναι πλέον δεσμευτική – ένα συμπέρασμα νομίζω ότι είναι πέρα από επιτυχή αντίφαση. Και, λογικά, θα μπορούσα να σταματήσω μόνο με αυτό.

Αλλά υποσχέθηκα ότι «θα προσπαθήσω να είμαι αρκετά περιεκτικός για να παρέχω μια επαρκώς λεπτομερή επισκόπηση για μια σαφή και σωστή προοπτική αυτού που πιστεύω ότι είναι η διδασκαλία της γραφής για το υπό εξέταση θέμα» -- μια ενίσχυση και περαιτέρω επιβεβαίωση της θεϊκής λογικής, αν σας παρακαλώ. Και ότι τώρα επιχειρώ και από τις γραφές της Παλαιάς και της Νέας Διαθήκης, αν και σημαίνει μια πολύ, πολύ μεγαλύτερη θεραπεία.

1. Καθεστώς του Σαββάτου βάσει του Νόμου της Νέας Διαθήκης.

Στο Γαλάτας 4:10-11, ο απόστολος Παύλος, όταν έγραφε στους Εθνικούς Χριστιανούς που επηρεάζονταν από Ιουδαϊστές δασκάλους να περιτομηθούν και να τηρήσουν τον νόμο της Παλαιάς Διαθήκης του Μωυσή για να σωθούν (βλέπε Πράξεις 15:1-5), είπε: "Τηρείτε ημέρες [που θα περιλαμβάνουν ημέρες Σαββάτου], και μήνες, και εποχές και χρόνια. Σας φοβάμαι, μήπως σας έχω κάνει μάταια εργασία." Και σχετικά με την περιτομή, η οποία απαιτούνταν σύμφωνα με την Παλαιά Διαθήκη, είπε: «...αν λάβετε περιτομή, ο Χριστός δεν θα σας ωφελήσει τίποτα. Κάνετε ολόκληρο τον νόμο. Αποκόπηκατε από τον Χριστό, εσείς που θέλετε να δικαιωθείτε από το νόμο, έχετε πέσει από τη χάρη... Διότι στον Χριστό Ιησού ούτε η περιτομή ωφελεί τίποτα, ούτε η απεριτομή.

b. Second Mentioned (Exodus 16): Israel, recently delivered from Egyptian bondage and was in the early stages of its long trek to the promised land of Canaan, had been led into the wilderness of Sin, not far distance from Mt. Sinai, where they would be encamped for a year and receive the Old Covenant law, with its famous Ten Commandments, which included the sabbath legislation with which we are now concerned.

Food had given out in the wilderness of Sin, and the people murmured. "then said Jehovah unto Moses, Behold I will rain bread down from heaven for you; and the people shall go out and gather a day's portion every day, that I may prove them, whether they will walk in my law, or not. And it shall come to pass on the sixth day, that they shall prepare that which they shall bring in, and it shall be twice as much as they gather daily" (16:4-5).

And on the first sixth day, Moses explained to the people as follows: "This is that which Jehovah hath spoken, Tomorrow is a solemn rest, a holy sabbath unto Jehovah: Bake [today] that which ye will bake, and boil that which ye shall boil; and all that remaineth over lay up for you to be kept until the morning" (16:23). And when morning came Moses further said: "Eat that today; for today is a sabbath unto Jehovah: today ye shall not find it in the field. Six days ye shall gather it; but on the seventh day is the sabbath, in it there shall be none" (vs. 25-26).

Some of the people went out anyhow on the sabbath day to gather, but found none. "And Jehovah said unto Moses [to be delivered to the people], How long refuse ye to keep my commandments and my laws? For that Jehovah hath given you the sabbath, therefore he giveth you the sixth day the bread for two days; abide ye every man in his place, let no man go out of his place on the seventh day. So the people rested on the seventh day" (vs. 28-39).

That was a prelude to, and a conditioning for, the sabbath command as an especially significant part of the covenant between God and Israel, soon to be made at Sinai.

c. Third Mentioned (Exodus 20); On the third day after Israel had arrived in the wilderness of Sinai, God awesomely spoke from the summit of Mount Sinai the Ten Commandments that he later wrote on two tables of stone and delivered to Moses. He began by saying, "I am Jehovah thy God, who brought you out of the land of Egypt and out of the house of bondage" (v. 2). The first command was to have no other gods before

Η αρχή που φαίνεται στα προηγούμενα είναι η εξής: Υπό τον Χριστό η «περιτομή» δεν διατάσσεται, ούτε απαγορεύεται, αν δεν γίνει για να υπακούσει στον νόμο της Παλαιάς Διαθήκης, να σωθεί. Αλλά αν γίνεται επειδή απαιτείται από τον νόμο της Παλαιάς Διαθήκης, και για να δικαιωθούμε ή να σωθούμε, αυτό μας υποχρεώνει να τηρούμε όλο αυτόν τον νόμο, αλλά μας χωρίζει από τον Χριστό και επομένως από τη χάρη του Θεού μέσω του Χριστού, χωρίς την οποία δεν μπορούμε να σωθούμε. Αυτή η αρχή, που εφαρμόζεται σε οποιαδήποτε εντολή της Παλαιάς Διαθήκης που δεν έχει ενσωματωθεί στο νόμο της Νέας Διαθήκης, ΠΕΡΙΛΑΜΒΑΝΕΙ ΤΗΝ ΕΝΤΟΛΗ «ΣΑΒΒΑΤΟ», ΠΟΥ ΗΔΗ ΣΗΜΕΙΩΘΗΚΕ ΣΤΑ Κολοσσαείς 2:16-17.

Και, δεδομένου ότι σε αυτό το απόσπασμα το "σάββατο" αναφέρεται μεταξύ των στοιχείων που "είναι σκιά των μελλοντικών πραγμάτων" - "ο νόμος έχει τη σκιά των καλών πραγμάτων που θα έρθουν" (Εβραίους 10:1) - δηλαδή, για να έρθει μέσω του Χριστού, ο οποίος είναι μεσολαβητής της Καινής Διαθήκης – αυτό καθιστά σημαντικό να εξετασθεί πληρέστερα το Σάββατο και υπό την Παλαιά και τη Νέα Διαθήκη, για μια ακόμη ευρύτερη προοπτική και σαφέστερη αντίληψή του.

2. Το Σάββατο στις γραφές της Παλαιάς Διαθήκης: Γένεση έως

Μαλαχίας.

ένα. Πρώτη αναφορά (Γένεση 2:1-3): «Και τελείωσαν οι ουρανοί και η γη, και όλη η στρατιά τους [στις έξι ημέρες της Γένεσης 1]. Και την έβδομη ημέρα τελείωσε ο Θεός το έργο του που είχε κάνει Και αναπαύθηκε την έβδομη ημέρα από όλο το έργο του που είχε κάνει. Και ο Θεός ευλόγησε την έβδομη ημέρα και την κούφωσε· επειδή σε αυτήν είχε ξεκουραστεί από όλο το έργο του που δημιούργησε και έκανε ο Θεός».

Το εβραϊκό ρήμα που μεταφράζεται εδώ "ανάπαυση" είναι shabbath, που σημαίνει παύση ή ανάπαυση. Η έβδομη ημέρα, η οποία σηματοδότησε την παύση του έργου του Θεού για τη δημιουργία, άρχισε να αναφέρεται ως «σάββατο» (σαββάτο) ή «ημέρα του σαββάτου». Σηματοδότησε το τέλος της πρώτης εβδομάδας της ύπαρξης της γης και την αρχή μιας εβδομαδιαίας διαδοχής έβδομων ημερών, που

(or besides) him. And the fourth was: "remember the sabbath day, to keep it holy. Six days shalt thou labor, and do all thy work; but the seventh day is a sabbath unto Jehovah thy God: in it thou shalt not do any work, thou, nor thy daughter, thy man-servant, nor thy cattle, nor thy stranger that is within thy gates: for in six days Jehovah made heaven and earth, the sea, and all that in them is, and rested the seventh day, and hallowed it" (vs. 8-11).

- d. Further Explanatory Scriptures – that emphasize the tremendous significance and importance of the seventh-day sabbath for Israel: Exodus 31:12-17: "Verily ye shall keep my sabbaths: for it is a sign between me and you throughout your generations; that ye may know that I am Jehovah who sanctified you. ... Wherefore the children of Israel shall keep the sabbath, to observe the sabbath throughout their generations for a perpetual covenant. It is a sign between me and the children of Israel throughout their generations for ever: for in six days Jehovah made heaven and earth, and on the seventh day he rested and was refreshed.

The plural, "sabbaths," refers simply to the seventh-day sabbath in its weekly recurrences (each week having a sabbath) – hence, "Verily ye shall keep my sabbaths: for it is a sign between me and you throughout your generations."

Deuteronomy 4:7-8: "For what great nation is there, that hath a god so nigh unto them, as Jehovah our God is whenever we call upon him? And what great nation is there that hath statutes and ordinances so righteous as all this law, which I set before you this day?" This Moses said in his farewell address to Israel forty years after giving of the law initially at Sinai, which he was now repeating just before his death and their then entering Canaan under the leadership of Joshua.

Deuteronomy 5:12-15: When Moses had repeated the sabbath commandment of Exodus 20:8-11, requiring rest from labor on the sabbath day even for their "man-servant" and "maid-servant," he added: "And thou shalt remember that thou wast a servant in the land of Egypt, and Jehovah thy God brought thee out thence by a mighty hand and outstretched arm: therefore Jehovah thy God commandeth thee to keep the sabbath day" (v. 15).

Ezekiel 20: Centuries later, when elders of Israel had come to the prophet Ezekiel to enquire of Jehovah through him, Jehovah had him to remind them twice of the fact stated above in Exodus 31:12-17, as follows:

αργότερα ο Θεός ονομάστηκε «τα σάββατά μου» (Εξοδος 31:13· Λευιτικό 19:3, 30· 26: 2).

- σι. Δεύτερη αναφορά (Εξοδος 16): Ο Ισραήλ, που πρόσφατα απελευθερώθηκε από την αιγυπτιακή δουλεία και βρισκόταν στα πρώτα στάδια του μακρού ταξιδιού του στη γη της επαγγελίας της Χαναάν, είχε οδηγηθεί στην έρημο του Σιν, σε μικρή απόσταση από το όρος Σινά, όπου θα στρατοπέδευε για ένα χρόνο και θα λάμβανε τον νόμο της Παλαιάς Διαθήκης, με τις περίφημες Δέκα Εντολές του, που περιελάμβανε τη νομοθεσία του Σαββάτου που τώρα μας απασχολεί.

Το φαγητό είχε διανεμηθεί στην έρημο του Σιν, και οι άνθρωποι μουρμούρισαν. «Τότε είπε ο Ιεχωβά στον Μωυσή: Ιδού, θα βρέξω ψωμί από τον ουρανό για σένα· και ο λαός θα βγαίνει και θα μαζεύει μερίδα μιας ημέρας κάθε μέρα, για να τους αποδείξω αν θα περπατήσουν σύμφωνα με το νόμο μου ή όχι. Την έκτη ημέρα θα ετοιμάσουν αυτό που θα φέρουν, και θα είναι διπλάσιο από όσο μαζεύουν καθημερινά» (16:4-5).

Και την πρώτη έκτη ημέρα, ο Μωυσής εξήγησε στον λαό ως εξής: «Αυτό είναι αυτό που είπε ο Ιεχωβά, αύριο είναι επίσημη ανάπαυση, ιερό Σάββατο για τον Ιεχωβά: Ψήστε [σήμερα] αυτό που θα ψήσετε και βράστε αυτό που θα βράσετε· και ό,τι περισσεύει, φυλάξτε για σας μέχρι το πρωί» (16:23). Και όταν ήρθε το πρωί, ο Μωυσής είπε περαιτέρω: «Φάε το σήμερα· γιατί σήμερα είναι Σάββατο για τον Ιεχωβά· σήμερα δεν θα το βρεις στον αγρό. Έξι ημέρες θα το μαζεύεις· την έβδομη ημέρα όμως είναι το Σάββατο, εκεί μέσα δεν θα είναι κανένα» (έναντι 25-26).

Μερικοί από τον κόσμο βγήκαν ούτως ή άλλως το Σάββατο για να μαζευτούν, αλλά δεν βρήκαν κανένα. «Και ο Ιεχωβά είπε στον Μωυσή [να παραδοθεί στον λαό]: Μέχρι πότε αρνείστε να τηρείτε τις εντολές και τους νόμους μου; Επειδή ο Ιεχωβά σας έδωσε το Σάββατο, γι' αυτό σας δίνει την έκτη ημέρα το ψωμί για δύο ημέρες. Εσείς ο καθένας στη θέση του, να μη βγει κανείς από τον τόπο του την έβδομη ημέρα. Έτσι ο λαός αναπαύθηκε την έβδομη ημέρα» (εδ. 28-39).

- (a) "Moreover also I gave them my sabbaths, to be a sign between me and them, that they might know that I am Jehovah that sanctifieth them" (v. 12); and
- (b) "my sabbaths ... shall be a sign between me and you, that ye may know that I am Jehovah your God" (v. 20).

Nehemiah 9:12-15: About another century and half later, after the return of Israel from Babylonian captivity, when in a general assembly in Jerusalem a lone prayer of thanksgiving was addressed to God in which general history of his dealings with Israel were recounted from the call of their ancestor Abraham to the then present time, among other things it was said: "Thou camest down also upon Sinai, and spakest with them from heaven, and gavest them right ordinances and true laws, good statutes and commandments, and madest known to them thy holy sabbath, them commandments, and statutes, and a law, by Moses thy servant, and gavest them bread from heaven for their hunger, and broughtest forth water for them out of the rock for their thirst, and commandest them that they should go in to possess the land which thou hadest sworn to give them."

Isaiah 66:23-24, now mentioned lastly though chronologically about a century earlier than the text from Ezekiel, is different from all the foregoing, being a prophetic promise to Israel of a time when "all flesh" (all nations) will worship Israel's God "from sabbath to sabbath," as follows: "For as the new heavens and the new earth, which I will make, shall remain before me, saith Jehovah, so shall your seed and your name remain. And it shall come to pass, that from one new moon to another, and from one sabbath to another, shall all flesh [Gentiles as well as Israelites] come to worship before me, saith Jehovah."

By way of summary of the foregoing we have the following:

- (1) God gave his sabbaths to fleshly Israel as a sign between him and them of the covenant made with them at Sinai as his specially chosen people (Exodus 31:12-17; Ezekiel 20:12, 20), setting them apart from all others. There is no record of human observance of the seventh day of the week as a day of solemn rest unto Jehovah prior to its being given to Israel as such – a period of no less than 2500 years of human history – not before the flood, by Adam, Abel, Seth, Enoch, Noah, or any other – and not after the flood, by Abraham, Isaac, Jacob, or any other person or people.

However, the word "week" (Hebrew *shabua*, a seven) occurs in Genesis 29:27-28, reporting languages used by Laban in conversation with Jacob more than 250

Αυτό ήταν το προοίμιο και η προϋπόθεση για την εντολή του Σαββάτου ως ένα ιδιαίτερα σημαντικό μέρος της διαθήκης μεταξύ του Θεού και του Ισραήλ, που θα συναφθεί σύντομα στο Σινά.

ντο. Αναφέρεται τρίτος (Εξοδος 20). Την τρίτη ημέρα μετά την άφιξη του Ισραήλ στην έρημο του Σινά, ο Θεός μίλησε με φοβερό τρόπο από την κορυφή του όρους Σινά τις Δέκα Εντολές που αργότερα έγραψε σε δύο πέτρινες πλάκες και παρέδωσε στον Μωυσή. Αρχισε λέγοντας: «Εγώ είμαι ο Ιεχωβά ο Θεός σου, που σε έβγαλα από τη γη της Αιγύπτου και από τον οίκο της δουλείας» (εδ. 2). Η πρώτη εντολή ήταν να μην υπάρχουν άλλοι θεοί πριν (ή εκτός από αυτόν). Και το τέταρτο ήταν: «θυμήσου την ημέρα του Σαββάτου, για να την τηρείς άγια. Έξι μέρες θα κοπιάσεις και θα κάνεις όλη σου τη δουλειά. αλλά η έβδομη ημέρα είναι Σάββατο για τον Ιεχωβά τον Θεό σου· σε αυτήν δεν θα κάνεις καμία εργασία, ούτε εσύ, ούτε η κόρη σου, ούτε ο υπηρέτης σου, ούτε τα ζώα σου, ούτε ο ξένος σου που είναι μέσα στις πύλες σου· γιατί σε έξι ημέρες ο Ιεχωβά έφτιαξε τον ουρανό και τη γη, τη θάλασσα και ό,τι είναι μέσα σε αυτά, και αναπαύθηκε την έβδομη ημέρα,

ρε. Περαιτέρω Επεξηγηματικές Γραφές – που τονίζουν την τεράστια σημασία και σημασία του Σαββάτου της έβδομης ημέρας για τον Ισραήλ: Έξοδος 31:12-17: «Αλήθεια θα τηρείτε τα σάββατά μου· γιατί είναι σημείο μεταξύ εμένα και σας σε όλες τις γενεές σας. να ξέρετε ότι εγώ είμαι ο Ιεχωβά που σας αγίασε... Γι' αυτό τα παιδιά του Ισραήλ θα τηρούν το Σάββατο, για να τηρούν το Σάββατο σε όλες τις γενεές τους για μια αιώνια διαθήκη. γιατί σε έξι ημέρες ο Ιεχωβά έφτιαξε τον ουρανό και τη γη, και την έβδομη ημέρα αναπαύθηκε και αναζωογονήθηκε.

Ο πληθυντικός, «σάββατα», αναφέρεται απλώς στο Σάββατο της έβδομης ημέρας στις εβδομαδιαίες επαναλήψεις του (κάθε εβδομάδα έχει ένα Σάββατο) – ως εκ τούτου, «Πραγματικά θα τηρείτε τα σάββατά μου: γιατί είναι ένα σημάδι ανάμεσα σε μένα και σε εσάς στις γενεές σας. "

Δευτερονόμιο 4:7-8: "Επειδή ποιο μεγάλο έθνος υπάρχει, που έχει έναν θεό τόσο κοντά τους, όπως είναι ο Ιεχωβά ο Θεός μας όποτε τον επικαλούμε; Και

years before the giving of Jehovah's "sabbath" to Israel at Sinai. So, no doubt the seven-day cycle was derived from the six days of creation plus the day of God's rest from creation on the seventh day – yet without any record of the seventh's day being enjoined upon man as a rest unto Jehovah, until given to Israel as a sign of the covenant between him and them as his then special chosen people, as stated above.

- (2) No other great nation had such a god or covenant as Israel's God and covenant, and, by implication, no sabbath to keep. (Deuteronomy 4:7-8; 5:12-15) By way of analogy, it was as when a husband gives his wife a wedding ring as a sign of the covenant of marriage between him and her, and them alone, setting her apart from all others. And God himself likened it unto such a covenant, saying: "which my covenant they brake, although I was a husband unto them" (Jeremiah 31:32).

Moreover, the seventh-day sabbath was especially appropriate as such a sign between God and Israel of the covenant they entered into at Sinai. For his sabbath signified the end of all the work he had done during the six days of creation, and memorialized it (Genesis 2:1-3). And giving his sabbaths to Israel likewise symbolized and memorialized his ending their servitude in Egypt, per Deuteronomy 5:15. This symbolized the fact that the God of creation was now Israel's God, and they were to have no other – just as no other nation shared such in history, or the sabbath to keep as a solemn rest to Jehovah.

- (3) Making known to Israel his "holy sabbath" was one of the events clustering around and upon God's coming down "upon mount Sinai" and speaking to them from heaven (Nehemiah 9:13-15). And their previous ignorance of it is evidenced by the conduct of some of them when its observance was preliminarily enjoined in the wilderness of Sin in connection with God's beginning to feed them with manna (Exodus 16).
- (4) The reference in (2) above to Israel's breaking the marriage covenant between Jehovah and them, included also their "profaning" the sabbath day, the sign of the covenant between them and him, by not keeping it holy, as a day of rest unto Jehovah. The first mention of such profaning is found in Numbers 15:32-36. But further references are too numerous to recite here.
- (5) Lastly, the prophetic promise in Isaiah 66:22-23 to Israel involving sabbatism on the new earth he would make, does not refer to sabbath keeping on this present earth under the New Covenant of which Christ

ποιο μεγάλο έθνος υπάρχει που έχει διατάγματα και διατάγματα τόσο δίκαια όσο όλος αυτός ο νόμος που έθεσα μπροστά σου αυτή τη μέρα;» Αυτό είπε ο Μωυσής στην αποχαιρετιστήρια ομιλία του στον Ισραήλ σαράντα χρόνια μετά την έκδοση του νόμου αρχικά στο Σινά, τον οποίο τώρα επαναλάμβανε λίγο πριν από το θάνατό του και μετά την είσοδό τους στη Χαναάν υπό την ηγεσία του Ιησού του Ναυή.

Δευτερονόμιο 5:12-15: Όταν ο Μωυσής επανέλαβε την εντολή του Σαββάτου της Εξόδου 20:8-11, απαιτώντας ανάπαυση από τον τοκετό την ημέρα του Σαββάτου ακόμη και για τον «δούλο» και την «υπηρέτρια» τους, πρόσθεσε: «Και θα θυμηθείς ότι ήσουν δούλος στη γη της Αιγύπτου, και ο Ιεχωβά ο Θεός σου σε έβγαλε από εκεί με ένα δυνατό χέρι και απλωμένο χέρι· γι' αυτό ο Ιεχωβά ο Θεός σου σε διατάζει να τηρείς την ημέρα του Σαββάτου» (εδ. 15).

Ιεζεκιήλ 20: Αιώνες αργότερα, όταν οι πρεσβύτεροι του Ισραήλ είχαν έρθει στον προφήτη Ιεζεκιήλ για να ρωτήσουν τον Ιεχωβά μέσω αυτού, ο Ιεχωβά τον ζήτησε να τους υπενθυμίσει δύο φορές το γεγονός που αναφέρθηκε παραπάνω στην Έξοδος 31:12-17, ως εξής:

- (α) «Επιλέον, τους έδωσα τα σάββατά μου, για να είναι σημείο ανάμεσα σε μένα και σε αυτούς, για να ξέρουν ότι εγώ είμαι ο Ιεχωβά που τους αγιάζει» (εδ. 12). και
- (β) «τα σάββατά μου ... θα είναι σημείο ανάμεσα σε μένα και σε εσάς, για να μάθετε ότι είμαι ο Ιεχωβά ο Θεός σας» (εδ. 20).

Νεεμίας 9:12-15: Περίπου άλλον και μισό αιώνα αργότερα, μετά την επιστροφή του Ισραήλ από τη βαβυλωνιακή αιχμαλωσία, όταν σε μια γενική συνέλευση στην Ιερουσαλήμ απευθυνόταν στον Θεό μια μοναχική ευχαριστήρια προσευχή στην οποία η γενική ιστορία των συναλλαγών του με το Ισραήλ αφηγήθηκε από την κλήση του προγόνου τους Ο Αβραάμ μέχρι σήμερα, μεταξύ άλλων, ειπώθηκε: «Κατέβηκες και στο Σινά, και μίλησες μαζί τους από τον ουρανό, και τους έδωσες ορθές διαταγές και αληθινούς νόμους, καλά διατάγματα και εντολές, και τους έκανες γνωστούς τα ιερά σου Σάββατο, εντολές και διατάγματα και νόμος, από τον Μωυσή τον δούλο σου, και τους έδωσε ψωμί από τον ουρανό για την

is the mediator, superseding the Old Covenant of which Moses was mediator, but to the ultimate sabbatism for the redeemed of all nations in the world yet to come. While said promise was couched in language of the then present sabbatism under the Old Covenant (as coming to worship him "from one sabbath to another," and "from one new moon to another"), it had to be figuratively used though nonetheless expressive of the perpetual sabbatism.

For, as the apostle John saw in his vision on Patmos, of the "new earth," with its "holy city, new Jerusalem" (Revelation 21:1 - 22:5), "the city hath no need of the sun, neither of the moon to shine upon it: for the glory of God did lighten it, And the light thereof is the Lamb" (21:23); "and the gates thereof shall in no wise be shut by day (for there shall be no night there)" (v. 25); "and there shall be night no more; and they need no light of lamp, neither light of sun; for the Lord God shall give them light" (22:5).

Moreover, the foregoing three verses are followed by a final verse reading as follows, which, being simultaneous in time, likewise has to be figurative: "And they shall go forth, and look upon the dead bodies of the men that have transgressed against me: for their worm shall not die, neither shall their fire be quenched; and they shall be an abhorring unto all flesh" (Isaiah 66:24).

The underscored phrases [for their worm shall not die, neither shall their fire be quenched] were later employed by Jesus, as recorded in the New Covenant scripture of Mark 9:43-48, as applying to the "worm" and "fire" of "hell" (Gehenna). The latter was literally the Valley of Hinnom, which had come to be used as the city dump on the outskirts of earthly Jerusalem, not only of garbage but also for unburied carcasses, "where worms gnawed and fires burned" (as expressed in A. T. Robertson's Word Pictures in the New Testament). But it was employed by our Lord figuratively of "the eternal fire which was prepared for the devil and his angel's" (Matthew 25:41), – called "the lake of fire" in Revelation 20:14-15 – where the unrighteous "shall go away unto eternal punishment" (v. 26), from the universal judgment when Jesus comes again (Matthew 25:31-46), which is to follow the universal resurrection of the dead and the fleeing away of the present earth and heaven (evidently its atmospheric heaven and possibly the sidereal heavens, but not the abode of God) (Revelation 20:11-15). Surely, however, the lake of eternal fire will not be on the outskirts of, or accessible to the sights of the redeemed inhabitants of, the "holy city, New Jerusalem" (Revelation 21:1 - 22:5).

πείνα τους, και τους έβγαλε νερό από τον βράχο για τη δίψα τους, και τους πρόσταξε να μπουν κατέχουν τη γη που είχες ορκιστεί να τους δώσεις».

Ησαΐας 66:23-24, που τώρα αναφέρθηκε τελευταία, αν και χρονολογικά περίπου έναν αιώνα νωρίτερα από το κείμενο του Ιεζεκιήλ, είναι διαφορετικό από όλα τα προηγούμενα, καθώς είναι μια προφητική υπόσχεση προς τον Ισραήλ για μια εποχή που «κάθε σάρκα» (όλα τα έθνη) θα λατρεύουν τον Θεό του Ισραήλ «από Σάββατο σε Σάββατο, ως εξής: "Επειδή, όπως οι νέοι ουρανοί και η νέα γη, που θα φτιάξω, θα παραμείνουν μπροστά μου, λέει ο Ιεχωβά, έτσι θα παραμείνουν οι σπόροι σας και το όνομά σας. Και θα συμβεί, από μια νέα σελήνη έως άλλο, και από το ένα Σάββατο στο άλλο, θα έρχονται όλες οι σάρκες [Εθνικοί καθώς και Ισραηλίτες] για να προσκυνήσουν μπροστά μου, λέει ο Ιεχωβά».

Συνοψίζοντας τα παραπάνω έχουμε τα εξής:

- (1) Ο Θεός έδωσε τα σάββατά του στον σαρκικό Ισραήλ ως σημείο μεταξύ του και σ' αυτούς της διαθήκης που έγινε μαζί τους στο Σινά ως ειδικά εκλεκτός λαός του (Εξοδος 31:12-17· Ιεζεκιήλ 20:12, 20), ξεχωρίζοντας τους από όλοι οι άλλοι. Δεν υπάρχει καμία καταγραφή της ανθρώπινης τήρησης της έβδομης ημέρας της εβδομάδας ως ημέρας επίσημης ανάπαυσης στον Ιεχωβά πριν δοθεί στον Ισραήλ ως τέτοια – μια περίοδο τουλάχιστον 2500 ετών ανθρώπινης ιστορίας – όχι πριν από τον κατακλυσμό, από Ο Αδάμ, ο Άβελ, ο Σηθ, ο Ενώχ, ο Νώε ή οποιοσδήποτε άλλος – και όχι μετά τον κατακλυσμό, από τον Αβραάμ, τον Ισαάκ, τον Ιακώβ ή οποιοδήποτε άλλο άτομο ή λαό.

Ωστόσο, η λέξη «εβδομάδα» (εβρ. shabua, ένα επτά) εμφανίζεται στη Γένεση 29:27-28, αναφέροντας γλώσσες που χρησιμοποιούσε ο Λάβαν σε συνομιλία με τον Ιακώβ περισσότερα από 250 χρόνια πριν από τη χορήγηση του «σαββάτου» του Ιεχωβά στον Ισραήλ στο Σινά. Έτσι, αναμφίβολα ο κύκλος των επτά ημερών προήλθε από τις έξι ημέρες της δημιουργίας συν την ημέρα της ανάπαυσης του Θεού από τη δημιουργία την έβδομη ημέρα – ωστόσο, χωρίς καμία καταγραφή της ημέρας της έβδομης που επιτάχθηκε στον άνθρωπο ως ανάπαυση στον Ιεχωβά, μέχρι να δοθεί στον Ισραήλ ως σημάδι της διαθήκης

For such reasons, the passage of Isaiah 66:23-24 regarding the sabbath in the "new earth" which Jehovah would yet "make" seems to be appropriately characterized in Elliott's Commentary on the Whole Bible, as follows: "It lies in the nature of the case that the words never have received, and never can receive, a literal fulfillment. The true realization is found in the new Jerusalem of Revelation 21:22-27 of the perpetual sabbatism of Hebrews 4:9, and even that glorious vision is but a symbol of spiritual realities."

It has been aptly said that the Old Testament is the New Testament concealed, and the New is the Old revealed. So, we now return primarily to the New for the things foreshadowed by the Old.

Observations from New Covenant Scriptures

1. That the Old Covenant passage of Isaiah 66:22-23 cites us to a perpetual sabbatism that must be the ultimate rest for the people of God, to be enjoyed through Jesus Christ, and foreshadowed but not enjoyed under the Old Covenant, and not before our present earth has been superseded by a new and eternal one, after the second coming of Christ to this earth at the close of its history, is made evident, among other passages, by the following basic ones:

- a. 2 Peter 3:10-13: "But the day of the Lord [the day of his 'coming.' v.4] will come as a thief; in which the heavens [evidently the atmospheric and possible the sidereal heavens, as already mentioned] shall pass away with a great noise, and the elements shall be dissolved with fervent heat, and the earth and the works that are therein shall be burned up. Seeing these things are thus all to be dissolved, what manner of person ought we to be in all holy living and godliness, looking for and earnestly desiring the coming of the day of God, by reason of which the heavens being on fire shall be dissolved and the elements shall melt with fervent heat? But according to his promise [where but in Isaiah 66:22-23?], we look for new heavens and a new earth wherein dwelleth righteousness."
- b. Revelation 20:11-15: "And I saw a white throne, and him that sat upon it, from whose face the earth and the heaven fled away; and there was found no place for them and I saw the dead, the great and the small, standing before the throne; and the books were opened: and another book was opened. Which is the book of life: and the dead were judged out of things which were written in the books, according to their works. And the sea gave up the dead that were in them: and they were judged every man according to their works. ... and if any was not found written in the book of life, he was cast into the lake of fire."

μεταξύ αυτού και αυτών ως τότε ειδικού εκλεκτού λαού του, όπως αναφέρθηκε παραπάνω.

- (2) Κανένα άλλο μεγάλο έθνος δεν είχε τέτοιο θεό ή διαθήκη όπως ο Θεός και η διαθήκη του Ισραήλ, και, κατά συνέπεια, κανένα Σάββατο για να τηρήσει. (Δευτερονόμιο 4:7-8· 5:12-15) Κατ' αναλογία, ήταν σαν όταν ένας σύζυγος δίνει στη γυναίκα του μια βέρα ως ένδειξη της διαθήκης του γάμου μεταξύ εκείνου και εκείνης, και μόνο αυτοί, που τη βάζουν εκτός όλων των άλλων. Και ο ίδιος ο Θεός την παρομοίασε με μια τέτοια διαθήκη, λέγοντας: «Την διαθήκη μου την αθέτουν, αν και ήμουν σύζυγός τους» (Ιερεμίας 31:32).

Επιπλέον, το Σάββατο της έβδομης ημέρας ήταν ιδιαίτερα κατάλληλο ως ένα τέτοιο σημάδι μεταξύ του Θεού και του Ισραήλ της διαθήκης που συνήσαν στο Σινά. Διότι το Σάββατο του σήμαινε το τέλος όλου του έργου που είχε κάνει κατά τις έξι ημέρες της δημιουργίας και το μνημόνευε (Γένεση 2:1-3). Και το να δώσει τα Σάββατά του στον Ισραήλ συμβόλιζε και μνημόνευε το τέλος της δουλειάς του στην Αίγυπτο, σύμφωνα με το Δευτερονόμιο 5:15. Αυτό συμβόλιζε το γεγονός ότι ο Θεός της δημιουργίας ήταν πλέον ο Θεός του Ισραήλ, και δεν θα είχαν άλλον – όπως κανένα άλλο έθνος δεν μοιραζόταν τέτοιο στην ιστορία, ή το Σάββατο που έπρεπε να τηρηθεί ως επίσημη ανάπαυση στον Ιεχωβά.

- (3) Το να κάνει γνωστό στον Ισραήλ το «άγιο Σάββατό» του ήταν ένα από τα γεγονότα που συγκεντρώθηκαν γύρω και κατά την κατέβαση του Θεού «στο όρος Σινά» και μιλώντας τους από τον ουρανό (Νεεμίας 9:13-15). Και η προηγούμενη άγνοιά τους γι' αυτό αποδεικνύεται από τη συμπεριφορά ορισμένων από αυτούς, όταν η τήρησή της επιτάχθηκε προκαταρκτικά στην έρημο της Αμαρτίας σε σχέση με την αρχή του Θεού να τους ταΐσει με μάννα (Εξοδος 16).
- (4) Η αναφορά στο (2) παραπάνω στην παραβίαση της γαμήλιας διαθήκης από τον Ισραήλ μεταξύ του Ιεχωβά και αυτών, περιελάμβανε επίσης τη «βεβήλωση» τους την ημέρα του Σαββάτου, το σημείο της διαθήκης μεταξύ αυτών και του ιδίου, με το να μην την τηρούν άγια, ως ημέρα ανάπαυσης στον

Thus, we have the present "earth and the heaven" fleeing away in connection with the universal resurrection and judgment of mankind, as seen by the apostle John in his visions of the future while exiled on the Isle of Patmos.

- c. Revelation 21:1 - 22:5: Though too much to quote here, it should be carefully read in its entirety. It is a vision of the above being followed by a new heaven and new earth for the righteous of all nations, with the "holy city, new Jerusalem [in contrast with the earthly Jerusalem of Palestine] coming down out of heaven from God" ("the city of the living God, the heavenly Jerusalem" (Hebrews 12:22)).

This "new earth" and "the holy city, New Jerusalem," were evidently the "heavenly country" and "the city which hath the foundations, whose builder and maker is God," sought after by Abraham, Sarah, and Isaac and Jacob (Hebrews 11:8-16) as the ultimate for them rather than Canaan, which was only a type or "shadow" of that which was to come.

"And these all [including the persons just mentioned, plus many others also cited for their faith], having had witness borne to them through their faith, received not the promise [of the heavenly country and city], God having provided some better thing concerning us [than afforded on this earth], that apart from us they should not be made perfect" (Hebrews 11:39-40). That is, they will not enter into the perfection of the world to come before the resurrection when Christ comes to earth again, the same as will be true for us.

- d. Hebrews 3:1 - 4:11: Here again we have an extended passage (which please read in its entirety, noting its progression).

Beginning:

"Wherefore, holy brethren, partakers of the heavenly calling, consider the Apostle and High Priest of our confession, even Jesus, ... a son over his [God's] house [in the sense of 'household'], whose house are we, if we hold fast our boldness and the glorying of our hope firm unto the end" (3:1-6).

Continuing:

Reminding the readers of the disbelief and unfaithfulness of so many of fleshly Israel and therefore their never entering the rest intended for them in the earthly Canaan: also exhorting to take warning from this and not miss the rest intended for spiritual Israel in the heavenly Canaan (3:7 - 4:8).

Concluding:

"There remaineth therefore a sabbath rest for the people of God. For he that hath entered into his rest hath

Ιεχωβά. Η πρώτη αναφορά σε μια τέτοια βεβήλωση βρίσκεται στους Αριθμούς 15:32-36. Αλλά οι περαιτέρω αναφορές είναι πάρα πολλές για να αναφερθούν εδώ.

- (5) Τέλος, η προφητική υπόσχεση στο Ησαΐας 66:22-23 στον Ισραήλ που περιλαμβάνει σαββατισμό στη νέα γη που θα έκανε, δεν αναφέρεται στην τήρηση του Σαββάτου σε αυτήν την παρούσα γη κάτω από τη Νέα Διαθήκη της οποίας ο Χριστός είναι ο μεσολαβητής, αντικαθιστώντας το Παλαιά Διαθήκη της οποίας ο Μωυσής ήταν μεσολαβητής, αλλά στον απόλυτο σαββατισμό για τους λυτρωμένους όλων των εθνών στον κόσμο που θα έρθουν ακόμη. Ενώ η εν λόγω υπόσχεση διατυπώθηκε στη γλώσσα του τότε σημερινού σαββατισμού υπό την Παλαιά Διαθήκη (καθώς έρχονταν να τον λατρέψουν «από το ένα Σάββατο στο άλλο» και «από τη μια νέα σελήνη στην άλλη»), έπρεπε να χρησιμοποιηθεί μεταφορικά αν και παρόλα αυτά εκφραστική του αιώνιου σαββατισμού.

Διότι, όπως είδε ο απόστολος Ιωάννης στο όραμά του στην Πάτμο, της «νέας γης», με την «αγία της πόλη, τη νέα Ιερουσαλήμ» (Αποκάλυψη 21:1 - 22:5), «η πόλη δεν έχει ανάγκη από τον ήλιο, ούτε του φεγγαριού να λάμπει επάνω του· γιατί η δόξα του Θεού το φώτισε, και το φως του είναι το Αρνί» (21:23). "και οι πύλες αυτού δεν θα κλείνονται καθόλου την ημέρα (γιατί δεν θα υπάρχει νύχτα εκεί)" (εδ. 25). «Και δεν θα υπάρχει πια νύχτα· και δεν χρειάζονται φως λυχνariού, ούτε φως ήλιου· επειδή, ο Κύριος ο Θεός θα τους δώσει φως» (22:5).

Επιπλέον, οι τρεις παραπάνω στίχοι ακολουθούνται από έναν τελευταίο στίχο που διαβάζεται ως εξής, ο οποίος, όντας ταυτόχρονος χρονικά, πρέπει επίσης να είναι μεταφορικός: «Και θα βγουν και θα κοιτάζουν τα νεκρά σώματα των αντρών που έχουν παραβεί εναντίον μου : γιατί το σκουλήκι τους δεν θα πεθάνει, ούτε η φωτιά τους θα σβήσει· και θα είναι απεχθή για κάθε σάρκα» (Ησαΐας 66:24).

Οι υπογραμμισμένες φράσεις [γιατί το σκουλήκι τους δεν θα πεθάνει, ούτε η φωτιά τους θα σβήσει] χρησιμοποιήθηκαν αργότερα από τον Ιησού, όπως καταγράφονται στη γραφή της Νέας Διαθήκης του Μάρκου 9:43-48, ως εφαρμογή στο «σκουλήκι» και τη «φωτιά». της «κολάσεως» (Γέεννα). Η τελευταία ήταν κυριολεκτικά η κοιλάδα του Hinnom, η οποία είχε αρχίσει να χρησιμοποιείται ως χωματερή της

himself also rested from his works, as God did from his. Let us therefore give diligence to enter into that rest, that no man fall after the same example of disobedience" (4:9-11).

The latter may remind us of Revelation 14:13: "Blessed are the dead who die in the Lord from henceforth: yea, saith the Spirit, that they may rest from their labors; for their works follow with them."

2. For a complete and clear over-all perspective, we need a further survey of relevant events and developments in the New Covenant era, between the first and second comings of Christ, when the Old Covenant "sabbath" was no longer binding, and why not, since all the other commands of the Decalogue (Exodus 20:1-17) were incorporated into the New Covenant law also. So we shall start with why not binding, after the following caution:

CAUTION: The reader may find some of the following to be more tedious and technical than parts of the foregoing, but he needs to know that each item is important to understanding what might otherwise seem to be conflicting bits of information here and there. At one time, in the midst of a series of parables pertaining to his coming kingdom (Matthew 13:1-58; Mark 4:1-34 and Luke 8:4-15), Jesus stated: "So is the kingdom of God, as if a man should cast seed upon the earth; and should sleep and rise night and day, and the seed should spring up and grow, he knoweth not how. The earth beareth fruit of herself; first the blade, then the ear, then the full grain in the ear. But when fruit is ripe, straightway he putteth forth the sickle, because the harvest is come" (Mark 4:26-29).

This suggests successive phases of stages of the kingdom, that need to be recognized if we are able to avoid confusion. And elsewhere in the above mentioned series of parables, "The seed is the word of God" (Luke 8 - 10), "the word of the kingdom" (Matthew 13:19); and "the harvest is the end of the world" (Matthew 13:39), when the wicked are "severed" from among the righteous, and cast "into the furnace of fire" (vs. 47-50) – which will be at the second coming of Christ (Matthew 25:31-46) – when the righteous shall "inherit the kingdom" (v. 34) and enter "into eternal life" (v. 46), "in the world to come" (Mark 10:29-30; Luke 18:29-30) – their "entrance into the eternal kingdom of our Lord and Savior Jesus Christ" (2 Peter 1:11) – into "an inheritance incorruptible. And undefiled, and that fadeth not away, reserved in heaven for you ... a salvation "to the uttermost," as has previously been mentioned from Hebrews 7:25.

In a nutshell, we shall discover
(1) a preliminary stage and

πόλης στα περίχωρα της επίγειας Ιερουσαλήμ, όχι μόνο των σκουπιδιών αλλά και για τα άταφα πτώματα, «όπου τα σκουλήκια ροκάνιζαν και οι φωτιές έκαιγαν» (όπως εκφράζεται στο ΑΤ Robertson's Εικόνες Λέξεων στην Καινή Διαθήκη). Αλλά χρησιμοποιήθηκε από τον Κύριό μας μεταφορικά για «την αιώνια φωτιά που ετοιμάστηκε για τον διάβολο και τον άγγελό του» (Ματθαίος 25:41), – που ονομάζεται «λίμνη της φωτιάς» στην Αποκάλυψη 20:14-15 – όπου οι άδικοι «θα πάει στην αιώνια τιμωρία» (εδ. 26), από την παγκόσμια κρίση όταν έρθει ξανά ο Ιησούς (Ματθαίος 25:31-46), η οποία πρόκειται να ακολουθήσει την παγκόσμια ανάσταση των νεκρών και τη φυγή της παρούσας γης και ουρανού (προφανώς ο ατμοσφαιρικός της παράδεισος και πιθανώς οι αστρικοί παράδεισοι, αλλά όχι η κατοικία του Θεού) (Αποκάλυψη 20:11-15). Σίγουρα, ωστόσο, η λίμνη της αιώνιας φωτιάς δεν θα είναι στα περίχωρα, ούτε θα είναι προσβάσιμη στα αξιοθέατα των λυτρωμένων κατοίκων της «αγίας πόλης, της Νέας Ιερουσαλήμ» (Αποκάλυψη 21:1 - 22:5).

Για τέτοιους λόγους, το εδάφιο του Ησαΐα 66:23-24 σχετικά με το Σάββατο στη «νέα γη» που θα «έφτιαχνε» ακόμη ο Ιεχωβά φαίνεται να χαρακτηρίζεται κατάλληλα στο Σχόλιο του Έλιοτ για την Ολόκληρη Βίβλο, ως εξής: «Βρίσκεται στο φύση της υπόθεσης ότι οι λέξεις δεν έλαβαν ποτέ, και ποτέ δεν μπορούν να λάβουν, κυριολεκτική εκπλήρωση. Η αληθινή συνειδητοποίηση βρίσκεται στη νέα Ιερουσαλήμ της Αποκάλυψης 21:22-27 του αιώνιου σαββατισμού του εδάφους Εβραίου 4:9, ακόμη και σε αυτό το ένδοξο Το όραμα δεν είναι παρά ένα σύμβολο πνευματικών πραγματικοτήτων».

Έχει ειπωθεί εύστοχα ότι η Παλαιά Διαθήκη είναι η Καινή Διαθήκη που κρύβεται, και η Καινή είναι η Παλαιά που αποκαλύφθηκε. Έτσι, επιστρέφουμε τώρα κυρίως στο Νέο για τα πράγματα που προαναγγέλλει το Παλαιό.

Παρατηρήσεις από τις Γραφές της Νέας Διαθήκης

1. Ότι το εδάφιο της Παλαιάς Διαθήκης του Ησαΐα 66:22-23 μας παραπέμπει σε έναν αέναο σαββατισμό που πρέπει να είναι η τελική ανάπαυση για τον λαό του Θεού, την οποία θα απολαμβάνουν μέσω του Ιησού Χριστού και θα προοιωνίζονται αλλά δεν θα απολαμβάνουν κάτω από την Παλαιά Διαθήκη, και Όχι προτού η παρούσα γη μας

- (2) a fully-come phase of the kingdom of heaven in this world, between the first and second comings of Christ; and then
- (3) a final stage (or rather the eternal ongoingness of the heavenly phase) in the world to come following the end of the world – the first being probationary, preparatory to entering the third.

We might also think of those entering stage No.1 as being charter citizens of No.2 (if faithful), and then the faithful citizens of the latter as entering and inheriting No.3. in which they will enjoy the "sabbath rest" that remains "for the people of God," as promised in Hebrews 4:9 and noted previously, as distinguished from the "seventh-day" sabbath of Old Covenant law but is not a part of the New Covenant law under Jesus Christ, as already seen.

Notice why the seventh-day sabbath is not a part of New Covenant law before proceeding to other relevant considerations.

- a. As already well documented, the seventh-day sabbath had been given to Israel according to the flesh, and it alone, at Sinai, as a sign of the covenant then being made by Jehovah with the people of Israel, setting them apart and distinguishing them from the rest of the nations of the world (Gentiles)., and was most appropriate historically for that purpose.

But in Christ that distinction and separation no longer exist. And the Old Covenant making and requiring such has given way to a New Covenant that not only does not require them, but obliterates them —embracing Gentiles as well as Jews, and on identical terms, thus making them all to be one nation, a spiritual Israel (see Ephesians 2:11-22; Romans 2:28-29; 9:6-8; Galatians 3:26-29; 6:16, this last passage specifically calling it "the Israel of God").

Jesus himself had said, "Other sheep [Gentiles] have I [in purpose and prospect] which are not of this [Jewish] fold; them also I must bring, and they shall hear my voice; and they shall become one flock [with Jewish sheep], [having] one shepherd" – or, alternate reading, "there shall be one flock, one shepherd" John 10:21). Also, he had said, "And I, if I be lifted up from the earth, will draw all men [Jews and Gentiles] unto myself" (John 12:32).

And before his ascension, he commissioned that the gospel be preached to all nationalities alike (Matthew 28:19-20; Mark 16:15-16 and Luke 24:46-47) – which it was, "to the Jew first, and also to the Greek [Gentile]" (Romans 1:16) – beginning in A.D. 34 to the former (Acts 2), and apparently about A.D. 41 to the latter (Acts 10-11).

αντικατασταθεί από μια νέα και αιώνια, αφού η δεύτερη έλευση του Χριστού σε αυτή τη γη στο τέλος της ιστορίας της, γίνεται φανερό, μεταξύ άλλων, από τα ακόλουθα βασικά:

ένα. 2 Πέτρου 3:10-13: «Αλλά η ημέρα του Κυρίου [η ημέρα του 'ερχόμενου' του. στ.4] θα έρθει σαν κλέφτης· στον οποίο οι ουρανοί [προφανώς ο ατμοσφαιρικός και πιθανός ο αστρικός ουρανός, όπως ήδη αναφέρθηκε] θα περάσουν με μεγάλο θόρυβο και τα στοιχεία θα διαλυθούν με ένθερμη θερμότητα, και η γη και τα έργα που είναι μέσα θα καούν. Βλέποντας έτσι όλα αυτά θα διαλυθούν, τι είδους πρόσωπο πρέπει να είμαστε σε όλη την άγια ζωή και την ευσέβεια, αναζητώντας και επιθυμώντας ένθερμα τον ερχομό της ημέρας του Θεού, με λογική του οποίου οι ουρανοί που φλέγονται θα διαλυθούν και τα στοιχεία θα λιώσουν με ένθερμη ζέστη; Αλλά σύμφωνα με την υπόσχεσή του [πού παρά μόνο στο Ησαΐας 66:22-23;], αναζητούμε νέους ουραμούς και μια νέα γη όπου κατοικεί η δικαιοσύνη. "

σι. Αποκάλυψη 20:11-15: «Και είδα έναν λευκό θρόνο και αυτόν που καθόταν πάνω του, από το πρόσωπο του οποίου έφυγαν η γη και ο ουρανός· και δεν βρέθηκε τόπος γι' αυτούς και είδα τους νεκρούς, τους μεγάλους και ο μικρός, που στέκεται μπροστά στο θρόνο· και τα βιβλία άνοιξαν· και ένα άλλο βιβλίο ανοίχτηκε· που είναι το βιβλίο της ζωής· και οι νεκροί κρίθηκαν από τα γραμμένα στα βιβλία, σύμφωνα με τα έργα τους· και η θάλασσα παρέδωσε τους νεκρούς που βρίσκονταν μέσα τους· και κρίθηκαν ο καθένας σύμφωνα με τα έργα τους... και αν δεν βρέθηκε κάποιος γραμμένος στο βιβλίο της ζωής, ρίχτηκε στη λίμνη της φωτιάς».

Έτσι, έχουμε την παρούσα «γη και τον ουρανό» να φεύγει μακριά σε σχέση με την παγκόσμια ανάσταση και κρίση της ανθρωπότητας, όπως είδε ο απόστολος Ιωάννης στα οράματά του για το μέλλον ενώ ήταν εξόριστος στη Νήσο της Πάτμου.

ντο. Αποκάλυψη 21:1 - 22:5: Αν και είναι πάρα πολλά για να παραθέσω εδώ, θα πρέπει να διαβαστεί προσεκτικά στο σύνολό του. Είναι ένα όραμα των παραπάνω που ακολουθούνται από έναν νέο ουρανό και μια νέα γη για τους δίκαιους όλων των εθνών, με την «αγία πόλη, τη νέα Ιερουσαλήμ [σε αντίθεση με την επίγεια Ιερουσαλήμ της Παλαιστίνης] να κατεβαίνει από τον ουρανό από τον

Therefore, to continue to bind the sign of that Old Covenant between God and Israel according to the flesh in the New Covenant era (after Christ's death, resurrection, and ascension) would be an anomaly – on par with binding circumcision of the flesh under the Old Covenant as a sign of the descendants of Abraham according to the flesh, which Gentile Christians are not. On the other hand, all the commandments of the Decalogue of the Old Covenant, except for the sabbath commandment, would be as appropriate for Christians, whether of Jewish or Gentile background, as they were for fleshly Israel under the Old Covenant– and have therefore been incorporated into New Covenant law.

With that highly relevant reason we could again close our study. But we shall continue with relevant events and developments in connection with New Covenant era, between the first and second coming of Christ, when the sabbath command of the Old Covenant law ceased to be binding. For said development and events will give a still better perspective in some respects and help us to avoid some very common errors. (Some repetition, but for different emphasis, may be noticed.)

b. "The law and the prophets [representing the Old Covenant] were until John [the Baptist, the forerunner of Jesus]: from that time the gospel of the kingdom of God [superseding the kingdom of fleshly Israel] is preached, and every man entereth violently into it," said Jesus (Luke 16:16). That is, those who entered do so against much opposition. For, he also said: "Woe unto you lawyers! For ye took away the key of knowledge: and them that were entering in ye hindered" (Luke 11:52); also, "But woe unto you, scribes and Pharisees, hypocrites! Because ye shut up the kingdom of heaven against men: for ye enter not in yourselves, neither suffer ye them that are entering in to enter" (Matthew 23:13).

c. That "entering," however, was only into the preliminary and preparatory phase of the kingdom on earth, preached first by John and then by Jesus as "at hand" (Matthew 3:1-2; 4:1) – not yet fully come. For that reason Jesus could say to the Pharisees who asked when the kingdom of God would come, "the kingdom of God is within you" (Luke 17:21), or "in the midst of you," as in the margin of the American Standard Version, or "among you," as the New English Bible and some other versions have it – likely meaning among them in the person of himself, its king-to-be, and maybe also those already described as "entering" into it. Yet he taught his disciple to pray, "Thy kingdom come" (Matthew 6:10), because not yet fully come as promised.

Later, however, six days before his transfiguration, Jesus made two significant statements:

Θεός» («η πόλη του ζώντος Θεού, η ουράνια Ιερουσαλήμ» (Εβραίους 12:22).

Αυτή η «νέα γη» και «η ιερή πόλη, η Νέα Ιερουσαλήμ», ήταν προφανώς η «ουράνια χώρα» και «η πόλη που έχει τα θεμέλια, της οποίας ο οικοδόμος και κατασκευαστής είναι ο Θεός», που αναζητήθηκαν από τον Αβραάμ, τη Σάρα και τον Ισαάκ και τον Ιακώβ. (Εβραίους 11:8-16) ως το απόλυτο γι' αυτούς και όχι η Χαναάν, η οποία ήταν μόνο ένας τύπος ή «σκιά» αυτού που επρόκειτο να έρθει.

«Και όλοι αυτοί [συμπεριλαμβανομένων των προσώπων που μόλις αναφέρθηκαν, καθώς και πολλών άλλων που αναφέρθηκαν επίσης για την πίστη τους], αφού τους είχε δοθεί μαρτυρία μέσω της πίστης τους, δεν έλαβαν την υπόσχεση [της ουράνιας χώρας και πόλης], αφού ο Θεός προμήθευσε κάτι καλύτερο σχετικά με εμάς [από ό,τι δίνεται σε αυτή τη γη], για να μην γίνουν τέλει εκτός από εμάς» (Εβραίους 11:39-40). Δηλαδή, δεν θα εισέλθουν στην τελειότητα του κόσμου που θα έρθει πριν από την ανάσταση όταν ο Χριστός έρθει ξανά στη γη, όπως θα ισχύει και για εμάς.

ρε. Εβραίους 3:1 - 4:11: Εδώ πάλι έχουμε ένα εκτεταμένο απόσπασμα (το οποίο παρακαλούμε διαβάστε ολόκληρο, σημειώνοντας την εξέλιξή του).

Αρχή:

«Γι' αυτό, άγιοι αδελφοί, μέτοχοι της ουράνιας κλήσης, θεωρήστε τον Απόστολο και Αρχιερέα της ομολογίας μας, ακόμη και τον Ιησού, ... γιο πάνω από το σπίτι του [του Θεού] [με την έννοια του «σπίτι»], του οποίου το σπίτι είμαστε, αν κρατάμε σταθερά την τόλμη μας και τη δόξα της ελπίδας μας μέχρι το τέλος» (3:1-6).

Συνεχίζοντας:

Υπενθυμίζοντας στους αναγνώστες τη δυσπιστία και την απιστία τόσων πολλών του σαρκικού Ισραήλ και επομένως το ότι δεν μπήκαν ποτέ στα υπόλοιπα που προοριζόταν γι' αυτούς στην επίγεια Χαναάν: επίσης προτρέποντας να λάβουν προειδοποίηση από αυτό και

(1) To the apostle Peter, after he had confessed him as "the Christ, the son of the living God," saying, "... upon this rock [evidently the truth Peter had confessed about him] I will build my church; and ... I will give unto thee the keys of the kingdom of heaven" (Matthew 16:16-19).

(2) Then to all his apostles, saying, "There are some here of them that stand by, who shall in no wise taste death [but Judas Iscariot would, committing suicide], till they see the kingdom come with power" (Mark 9:1; cf. Matthew 16:28) – which occurred on Pentecost, forty days after his resurrection and about ten days after his ascension (Acts 1:1-9 and Chapter 2), to be noticed more at length later.

NOTE: (1) The "kingdom" spoken of many times interchangeably as "kingdom of God" or "kingdom of heaven," is also referred to as Christ's kingdom (see Matthew 16:28; Luke 1:31-32; 22:29-30; 23:42; John 18:36-37; Colossians 1:13; 2 Peter 2:11 and Revelation 1:9), and is also called "the kingdom of Christ and God" (Ephesians 5:5; cf. Revelation 11:15) – with Christ sitting on "the right hand of God [as co-regent]" (Mark 16:19; Acts 2:33; Romans 8:34; Colossians 3:1; Hebrews 10:12; 1 Peter 3:22 and Revelation 3:21).

(3) Moreover, the terms "church" and "kingdom," occurring in consecutive verses (Matthew 6:18 and 19), are also used interchangeably because the members of one are the citizens of the other on earth and in that sense are the same. Hence, in Colossians 1:13 the apostle Paul spoke of the "saints" at Colossae (the "body" of Christ's people and therefore his "church" there (1:1, 24) as having been "translated [by God] ... into the kingdom of the Son of his love." And the apostle John, who addressed the Book of Revelation to "the seven churches which are in Asia" (1:4), also describes himself as "your brother and partaker with you in the tribulation and kingdom and patience which are in Jesus" (v. 9).

d. In the passage first mentioned above, "the law and the prophets" were representatives of the Old Covenant between God and Israel (which was unto God "a kingdom," Exodus 19:6 of whom David was its most nearly ideal king, ruling over the covenant people of God on earth for God, and leading them to victory over their enemies), of which covenant Moses was mediator and the prophets were among other things, interpreters of its law to the people. On the other hand, "the kingdom of God" or "kingdom of heaven" mentioned in the above

να μην χάσετε τα υπόλοιπα που προορίζονται για τον πνευματικό Ισραήλ στην ουράνια Χαναάν (3:7 - 4:8).

Καταλήγοντας:

"Απομένει λοιπόν σαββατιάτικη ανάπαυση για τον λαό του Θεού. Διότι εκείνος που μπήκε στην ανάπαυσή του έχει επίσης αναπαυθεί από τα έργα του, όπως έκανε ο Θεός από τα δικά του. Ας προσέξουμε λοιπόν να μπορούμε σε αυτήν την ανάπαυση, ώστε να μην πέσει κανείς μετά το ίδιο παράδειγμα ανυπακοής» (4:9-11).

Το τελευταίο μπορεί να μας υπενθυμίζει το εδάφιο Αποκάλυψη 14:13: «Μακάριοι οι νεκροί που πεθαίνουν από τώρα εν Κυρίω· ναι, λέει το Πνεύμα, για να αναπαυθούν από τους κόπους τους· επειδή τα έργα τους ακολουθούν μαζί τους».

2. Για μια πλήρη και σαφή συνολική προοπτική, χρειαζόμαστε μια περαιτέρω έρευνα των σχετικών γεγονότων και εξελίξεων στην εποχή της Νέας Διαθήκης, μεταξύ της πρώτης και της δεύτερης παρουσίας του Χριστού, όταν το «σάββατο» της Παλαιάς Διαθήκης δεν ήταν πλέον δεσμευτικό, και γιατί όχι, αφού όλες οι άλλες εντολές του Δεκάλογου (Εξοδος 20:1-17) ενσωματώθηκαν επίσης στον νόμο της Νέας Διαθήκης. Θα ξεκινήσουμε λοιπόν με το γιατί όχι δεσμευτικό, μετά την εξής προσοχή:

ΠΡΟΣΟΧΗ: Ο αναγνώστης μπορεί να βρει μερικά από τα παρακάτω ως πιο κουραστικά και τεχνικά από μέρη των προηγούμενων, αλλά πρέπει να γνωρίζει ότι κάθε στοιχείο είναι σημαντικό για να κατανοήσει τι διαφορετικά μπορεί να φαίνεται να είναι αντικρουόμενα κομμάτια πληροφοριών εδώ και εκεί. Κάποτε, εν μέσω μιας σειράς παραβολών που αφορούσαν το επερχόμενο βασίλειό του (Ματθαίος 13:1-58· Μάρκος 4:1-34 και Λουκάς 8:4-15), ο Ιησούς δήλωσε: «Έτσι είναι και η βασιλεία του Θεού, σαν ένας άνθρωπος να ρίξει σπόρο στη γη· και να κοιμάται και να σηκώνεται νύχτα και μέρα, και ο σπόρος να φυτρώνει και να μεγαλώνει, δεν ξέρει πώς. Η γη καρποφορεί από μόνη της· πρώτα η λεπίδα, μετά το στάχυ, τότε το γεμάτο σιτάρι στο στάχυ· όταν όμως ωριμάσει ο καρπός, βγάζει αμέσως το δρεπάνι, γιατί ήρθε ο θερισμός» (Μάρκος 4:26-29).

Αυτό υποδηλώνει διαδοχικές φάσεις σταδίων του βασιλείου, που πρέπει να αναγνωριστούν εάν είμαστε σε

and other New Testament texts, represents the New Covenant, of which Christ is the mediator (Hebrews 8:6; 9:15; 12:24), and under which He is king, ruling over the people of God for God, and conquering enemies, as his fleshly ancestor David did. His mother-to-be was promised, "He shall be great, and shall be called the Son of the Most High: and the Lord God shall give him the throne of his father David: and he shall reign over the house of Jacob [Israel] for ever; and of his kingdom there shall be no end" (Luke 1:32-33). (Compare also the Old Testament prophecy of Isaiah 9:6-7).

- e. Christ's reign, however, would not be over "Israel after the flesh" (cf. 1 Corinthians 10:18), but over spiritual Israel (cf. Romans 2:17-29; 4:1-12). And it would include all Gentiles as well as all Israelites who would embrace the New Covenant made by God with the "house of Israel and the house of Judah" (Hebrews 8:8-12). That would be after (1) the middle wall of partition between Jew and Gentile had been broken down "through the cross" of Christ, in order to "create in himself one new man" as it were (neither Jew nor Gentile according to the flesh, but Christian, constituting spiritual Israel), and (2) nailed it [Old Covenant law, distinguishing and separating Israelite from Gentile] to the cross as it were (see Ephesians 2:11-22; Colossians 2:8-15). That describes something of the nature of the kingdom that John first and then Jesus preached as being "at hand" (Matthew 3:1-2; 4:1).
- f. As previously mentioned, only six days before his transfiguration, Jesus said to his apostles, "There are some here of them that stand by, who shall in no wise taste death, till they see the kingdom of God come with power" (Mark 9:1; cf. Matthew 16:28) – which occurred on Pentecost after the crucifixion, resurrection, and ascension of Christ (see Acts 1:1-9, and Chapter 2). That was approximately six months after the above announcement of Jesus, and he had told the apostle Peter, "I will give unto you the keys of the kingdom of heaven" (Matthew 16:19), after Peter's confession of him as "the Christ, the Son of the living God." At that time, Jesus had also said, "upon this rock [evidently the truth Peter had confessed about him] I will build my church" (vs. 16-18).
- g. In harmony with Mark 9:1, mentioned above, in which Jesus had said that some then present would not taste death till seeing "the kingdom of God come with power," Luke in Acts 1:1-9 reports that between "his passion [his suffering and death, followed by his resurrection]" and being "received up [his ascension into heaven]," he charged his apostles "not to depart from Jerusalem, but wait for the promise of the Father [of the Holy Spirit as their comforter, or Helper, in his stead, after he had gone from them into heaven (see John

θέση να αποφύγουμε τη σύγχυση. Και αλλού στην προαναφερθείσα σειρά παραβολών, «Ο σπόρος είναι ο λόγος του Θεού» (Λουκάς 8-10), «ο λόγος της βασιλείας» (Ματθαίος 13:19). και «η συγκομιδή είναι το τέλος του κόσμου» (Ματθαίος 13:39), όταν οι πονηροί «αποχωρίζονται» από τους δίκαιους και ρίχνονται «εις το καμίни της φωτιάς» (εδ. 47-50) – που θα είναι κατά τη δεύτερη έλευση του Χριστού (Ματθαίος 25:31-46) – όταν οι δίκαιοι θα «κληρονομήσουν τη βασιλεία» (εδ. 34) και θα εισέλθουν «στην αιώνια ζωή» (εδ. 46), «στον μέλλοντα κόσμο» (Μάρκος 10:29-30· Λουκάς 18:29-30) – η «είσοδος τους στην αιώνια βασιλεία του Κυρίου και Σωτήρα μας Ιησού Χριστού» (Β' Πέτρου 1:11) – στο « μια κληρονομιά αδιάφθορη. Και αμόλυντο, και αυτό δεν σβήνει, επιφυλάσσεται στον ουρανό για εσάς ... μια σωτηρία «στο έσχατο», όπως έχει προηγουμένως αναφερθεί από το εδάφιο Εβραίου 7:25.

Με λίγα λόγια, θα ανακαλύψουμε

- (1) ένα προκαταρκτικό στάδιο και
- (2) μια πλήρως ερχόμενη φάση της βασιλείας των ουρανών σε αυτόν τον κόσμο, μεταξύ της πρώτης και της δεύτερης παρουσίας του Χριστού. και μετά
- (3) ένα τελικό στάδιο (ή μάλλον η αιώνια συνέχεια της ουράνιας φάσης) στον κόσμο που θα έρθει μετά το τέλος του κόσμου – το πρώτο είναι δοκιμαστικό, προπαρασκευαστικό για την είσοδο στην τρίτη.

Θα μπορούσαμε επίσης να σκεφτούμε όσους εισέρχονται στο στάδιο Νο. 1 ως πολίτες ναύλωσης του Νο. 2 (αν είναι πιστοί), και στη συνέχεια οι πιστοί πολίτες του τελευταίου ως εισερχόμενοι και κληρονόμοι του Νο. 3. στην οποία θα απολαύσουν την «ανάπαυση του Σαββάτου» που παραμένει «για τον λαό του Θεού», όπως υποσχέθηκε στο εδάφιο Εβραίου 4:9 και σημειώθηκε προηγουμένως, όπως διακρίνεται από το Σάββατο της «έβδομης ημέρας» του νόμου της Παλαιάς Διαθήκης, αλλά δεν αποτελεί μέρος του νόμου της Νέας Διαθήκης υπό τον Ιησού Χριστό, όπως ήδη είδαμε.

Παρατηρήστε γιατί το Σάββατο της έβδομης ημέρας δεν αποτελεί μέρος του νόμου της Νέας Διαθήκης προτού προχωρήσετε σε άλλες σχετικές σκέψεις.

14:16-17)], which, said he, ye heard from me: for John [the Baptist] indeed baptized with water; but ye shall be baptized in the Holy Spirit not many days hence. ...[and] ye shall receive power when the Holy Spirit is come upon you: and [being thus empowered] ye shall be my witnesses both in Jerusalem, and in all Judea and Samaria, and unto the uttermost part of the earth."

The points to remember are:

- (1) Christ's apostles (except for Judas Iscariot) would see the kingdom come;
- (2) it would come with power;
- (3) they themselves would receive power when the Holy Spirit had come and they had been "baptized" in it not many days after Christ ascension. Therefore, when item (3) had occurred, items (1) and (2) would have had their fulfillment.

h. Accordingly, as recorded in Acts 2, when the day of Pentecost was come, about ten days after the ascension of Christ, and the apostles were all together in one place, the following dramatic events occurred:

- (1) "... suddenly there came from heaven a sound as of a rushing mighty wind," filling all the house where the apostles were sitting.
- (2) "And there appeared unto them tongues parting asunder, like as of fire; and ... sat upon each one of them."
- (3) "And they were all filled with the Holy Spirit, and began to speak with other tongues [other languages] as the Spirit gave them utterances."

i. And the apostle Peter, who had been given "the keys of the kingdom of heaven," delivered the keynote address of that beginning day, in the city of Jerusalem, where their first labors would be for an extended period of time. On that day "about three thousand souls" responded. And from that day "The Lord added to the church daily those who were being saved" (Acts 2:27, New King James Version). So, on the Pentecost day the "church" had been established; the "kingdom of heaven" had come. And Peter's Pentecost sermon of Acts 2:22-40 had in it further points relevant to our present study.

j. In his sermon, the apostle Peter declared that Christ had been "raised up" (from the dead) and exalted to the right had of God in heaven; that he had received of the Father the promise of the Holy Spirit, responsible for the miraculous manifestations seen and heard that day; and that he would "sit at God's right hand till his enemies are made the footstool of his feet – Jesus having been made "both Lord and Christ" (Acts 2:22-36).

In 1 Corinthians 15:24-28, the apostle Paul later expanded on the part we have underscored {and that he

ένα. Όπως έχει ήδη τεκμηριωθεί, το Σάββατο της εβδομης ημέρας είχε δοθεί στον Ισραήλ κατά σάρκα, και μόνο, στο Σινά, ως σημάδι της διαθήκης που συνήψε τότε ο Ιεχωβά με τον λαό του Ισραήλ, που τον ξεχώριζε και τον ξεχώριζε από τα υπόλοιπα έθνη του κόσμου (Εθνικούς)., και ήταν το πιο κατάλληλο ιστορικά για αυτόν τον σκοπό.

Αλλά στον Χριστό αυτή η διάκριση και ο διαχωρισμός δεν υπάρχουν πλέον. Και η Παλαιά Διαθήκη που συνάπτει και απαιτεί τέτοια έχει δώσει τη θέση της σε μια Νέα Διαθήκη που όχι μόνο δεν τους απαιτεί, αλλά τους εξαφανίζει -- αγκαλιάζοντας Εθνικούς καθώς και Εβραίους, και με πανομοιότυπους όρους, κάνοντας τους έτσι όλους να είναι ένα έθνος, ένα πνευματικό Ισραήλ (βλέπε Εφεσίους 2:11-22· Ρωμαίους 2:28-29· 9:6-8· Γαλάτες 3:26-29· 6:16, αυτό το τελευταίο απόσπασμα το αποκαλεί συγκεκριμένα «ο Ισραήλ του Θεού»).

Ο ίδιος ο Ιησούς είχε πει: «Άλλα πρόβατα [Εθνικούς] έχω [με σκοπό και προοπτική] που δεν είναι από αυτήν την [Ιουδαϊκή] μάντρα· πρέπει επίσης να τα φέρω, και θα ακούσουν τη φωνή μου· και θα γίνουν ένα κοπάδι [με Εβραϊκά πρόβατα], [που έχουν] έναν ποιμένα» – ή, εναλλακτική ανάγνωση, «ένα κοπάδι θα είναι, ένας ποιμένας» Ιωάννης 10:21). Επίσης, είχε πει, «Και εγώ, αν υψωθώ από τη γη, θα τραβήξω όλους τους ανθρώπους [Ιουδαίους και εθνικούς] κοντά μου» (Ιωάννης 12:32).

Και πριν από την ανάληψή του, ανέθεσε να κηρυχτεί το ευαγγέλιο σε όλες τις εθνικότητες το ίδιο (Ματθαίος 28:19-20· Μάρκος 16:15-16 και Λουκάς 24:46-47) – όπως ήταν, «πρώτα στον Ιουδαίο, και επίσης στον Έλληνα [Εθνικό]» (Ρωμαίους 1:16) – ξεκινώντας από το 34 μ.Χ. έως τον πρώτο (Πράξεις 2), και προφανώς περίπου το 41 μ.Χ. έως τον δεύτερο (Πράξεις 10-11).

Επομένως, το να συνεχίσουμε να δεσμεύουμε το σημάδι αυτής της Παλαιάς Διαθήκης μεταξύ Θεού και Ισραήλ σύμφωνα με τη σάρκα στην εποχή της Νέας Διαθήκης (μετά τον θάνατο, την ανάσταση και την ανάληψη του Χριστού) θα ήταν μια ανωμαλία – ισοδύναμη με τη δεσμευτική περιτομή της σάρκας κάτω από την Παλαιά Διαθήκη ως σημάδι των απογόνων του Αβραάμ κατά σάρκα, που δεν είναι οι Εθνικοί Χριστιανοί. Από την άλλη πλευρά, όλες οι εντολές του Δεκάλογου της Παλαιάς Διαθήκης, εκτός από την εντολή του

would "sit" at God's right hand till his enemies are made the footstool of his feet}, as follows "Then cometh the end [that is, of time on the present earth and of the earth itself, and therefore of the earthly phase of the kingdom of heaven, but not of the kingdom itself. For the latter is eternal and its glorious heavenly phase will then be entered by its faithful citizens, per 2 Peter 1:11; cf. Matthew 25:31-46; Acts 14:21-22; 2 Timothy 4:18], when he shall deliver up the kingdom to God, even the Father; when he shall have abolished all [opposing] rule and authority and power. For he must reign, till he hath put all enemies under his feet. The last enemy to be abolished is death [by the universal resurrection of the dead (Revelation 20:13-20) and the transforming of the bodies of living saints unto incorruptible and immortal ones (1 Corinthians 15:50 -57)]. ... And when all things have been subjected unto him, then shall the Son also himself be subjected to him that did subject all things unto him, that God may be all in all" – as the Father has made the Son to be for the present – with "all authority ... in heaven and on earth" (Matthew 28:18) – "angels and authorities and powers being made subject unto him" (1 Peter 3:22).

That does not mean Christ will no longer reign in any sense, for "the throne of God and of the Lamb [Christ] shall be therein [that is, in the 'holy city, new Jerusalem, coming down out of heaven' to the 'new earth']": and his servants shall serve him; ... and they shall reign for ever and ever" (Revelation 22:3-5) – they also being co-regents as it were with him, see 3:21; cf. 2 Timothy 2:12). Though he will still be co-regent with the Father as he is now (Revelation 3:21), his reign will not be distinguished then as now by the assigned role of conquering all enemies of the divine rule – that assignment having then already been accomplished.

- k. In his sermon on Pentecost, the apostle Peter also quoted from David in Psalm 16:8-10, and then commented as follows: "Brethren, may I say unto you freely of the patriarch David, that he both died and was buried, and his tomb is with us unto this day. Being therefore a prophet [as well as king over Israel], and knowing that God had sworn with an oath to him, that of the fruit of his loins he would set one upon his throne; he foreseeing this spake of the resurrection of the Christ, that neither was he ['his soul,' v. 27] left unto Hades, nor did his flesh see corruption. This Jesus did God raise up, whereof we all [Peter and the other apostles] are witnesses. Being therefore by the right hand of God exalted, and having received of the father the promise of the Holy Spirit, he hath poured forth this, which ye see and hear" (Acts 2:25-33).

In other words, God had raised Jesus from the dead and exhaled him to his own right hand to "set" him on the

Σαββάτου, θα ήταν τόσο κατάλληλος για τους Χριστιανούς, είτε προέρχονται από Εβραίους είτε Εθνικούς, όπως ήταν για τον σαρκικό Ισραήλ υπό την Παλαιά Διαθήκη – και επομένως έχουν έχουν ενσωματωθεί στο νόμο του Νέου Συμφώνου.

Με αυτόν τον εξαιρετικά σημαντικό λόγο θα μπορούσαμε να κλείσουμε ξανά τη μελέτη μας. Θα συνεχίσουμε όμως με σχετικά γεγονότα και εξελίξεις σε σχέση με την εποχή της Νέας Διαθήκης, μεταξύ της πρώτης και της δεύτερης έλευσης του Χριστού, όταν η εντολή του Σαββάτου του νόμου της Παλαιάς Διαθήκης έπαψε να είναι δεσμευτική. Διότι η εν λόγω ανάπτυξη και τα γεγονότα θα δώσουν μια ακόμα καλύτερη προοπτική από ορισμένες απόψεις και θα μας βοηθήσουν να αποφύγουμε ορισμένα πολύ συνηθισμένα λάθη. (Μπορεί να παρατηρηθεί κάποια επανάληψη, αλλά για διαφορετική έμφαση.)

- σι. «Ο νόμος και οι προφήτες [που αντιπροσώπευαν την Παλαιά Διαθήκη] ήταν μέχρι τον Ιωάννη [τον Βαπτιστή, τον πρόδρομο του Ιησού]: από τότε κηρύσσεται το ευαγγέλιο της βασιλείας του Θεού [που αντικαθιστά το βασίλειο του σαρκικού Ισραήλ] και κάθε άνθρωπος εισέρχεται μέσα σε αυτό βίαια», είπε ο Ιησούς (Λουκάς 16:16). Δηλαδή όσοι μπήκαν το κάνουν κόντρα σε πολλές αντιθέσεις. Γιατί, είπε επίσης: «Αλίμονο σε εσάς νομικούς, γιατί αφαιρέσατε το κλειδί της γνώσης· και τους εισερχόμενους εμπόδισες» (Λουκάς 11:52). επίσης, «Αλλοίμονο σε εσάς, γραμματείς και Φαρισαίοι, υποκριτές, γιατί κλείνετε τη βασιλεία των ουρανών ενάντια στους ανθρώπους· επειδή, δεν εισέρχεστε μέσα σας, ούτε αφήνετε τους εισερχόμενους να εισέλθουν» (Ματθαίος 23:13).

- ντο. Αυτό το «είσοδο», ωστόσο, ήταν μόνο στην προκαταρκτική και προπαρασκευαστική φάση της βασιλείας στη γη, που κηρύχθηκε πρώτα από τον Ιωάννη και μετά από τον Ιησού ως «εγγύς» (Ματθαίος 3:1-2, 4:1) – όχι ακόμη πλήρως Έλα. Για το λόγο αυτό ο Ιησούς μπορούσε να πει στους Φαρισαίους που ρώτησαν πότε θα ερχόταν η βασιλεία του Θεού, «η βασιλεία του Θεού είναι μέσα σας» (Λουκάς 17:21), ή «εν μέσω σας», όπως στο περιθώριο του American Standard Version, ή «ανάμεσά σας», όπως το λέει η Νέα Αγγλική Βίβλος και ορισμένες άλλες εκδόσεις - πιθανόν να σημαίνει μεταξύ τους το πρόσωπο του εαυτού του, του μελλοντικού βασιλιά του και ίσως και εκείνων που έχουν ήδη περιγραφεί ως «εισόδου» στο το. Ωστόσο, δίδαξε τον μαθητή του να προσεύχεται: «Ελθέτω η

throne of David, as promised both to David, as per the above, and to Mary, the mother-to-be of his fleshly body (Luke 1:16-33).

If that should seem strange because David reigned on earth, and Christ would reign from heaven, it should be recognized that the authority and not the location is signified by the word "throne". Note the following: "Now David the son of Jesse reigned over Israel. And the time that he reigned over Israel was forty years; seven years reigned he in Hebron, and thirty and three years reigned in Jerusalem. And he died in a good old age, ...and Solomon his son reigned in his stead" (1 Chronicles 29:26-28). Also: "Then Solomon sat on the throne of Jehovah as king instead of David his father" (v. 33) – and it was in Jerusalem that Solomon reigned.

Solomon's throne was Jehovah's throne, which he occupied instead of David his father; therefore, David's throne was God's throne, which he sat upon first at Hebron, then in Jerusalem. And the throne Jesus occupies in heaven is God's throne. Which he occupies jointly with him, at his right hand – where "of his kingdom there shall be no end," according to promise to the virgin Mary (Luke 1:33), though the earthly phase of it would end, as already noted.

1. As Solomon was a son of David and heir to his throne, so was Christ according to the flesh many years later. The last occupant of David's throne before Christ occupied it was Jehoiachin (2 Kings 24:8) – also called Jeconiah (1 Chronicles 3:16), and Coniah (Jeremiah 22:24) – who was taken into Babylonian captivity by king Nebuchadnezzar about 597 B.C., where he died about 37 years later. Nebuchadnezzar had replaced him by Zedekiah, a brother but not a son, who later rebelled and was also taken into Babylonian captivity (2 Chronicles 36:10-21). And to the prophet Jeremiah, God said of Coniah: "Write thee this man childless, a man that shall not prosper in his days; for no more shall a man of his seed prosper, sitting upon the throne of David, and ruling Judah" (Jeremiah 22:30).

He was not childless in the sense of having no prosperity, for in captivity he had a son Shealtiel, who was one of the ancestors of Jesus (Matthew 1:12-16); but he was childless in the sense of having no posterity to succeed him "sitting on the throne of David, and ruling Judah." Though Christ evidently succeeded him to the throne of David, in accord with God's decree he did not rule in Judah, but in heaven, and will never return to earth for the purpose of ruling on David's throne in Judah and Jerusalem as many today teach.

- m. Moreover, since Christ was to be a "high priest for ever after the order of Melchizedek" (Hebrews 6:20), as learned early on (p.2 above), he was to be both king and

βασιλεία σου» (Ματθαίος 6:10), επειδή δεν έχει έρθει ακόμη πλήρως όπως είχε υποσχεθεί.

Αργότερα, ωστόσο, έξι ημέρες πριν από τη μεταμόρφωσή του, ο Ιησούς έκανε δύο σημαντικές δηλώσεις:

- (1) Στον απόστολο Πέτρο, αφού τον ομολόγησε ως «ο Χριστός, ο υιός του ζώντος Θεού», λέγοντας, «... πάνω σε αυτόν τον βράχο [προφανώς την αλήθεια που είχε ομολογήσει γι' αυτόν ο Πέτρος] θα οικοδομήσω την εκκλησία μου· και ... θα σου δώσω την κλειδιά της βασιλείας των ουρανών» (Ματθαίος 16:16-19).
- (2) Μετά σε όλους τους αποστόλους του, λέγοντας, «Υπάρχουν μερικοί από αυτούς που στέκονται δίπλα τους, οι οποίοι δεν θα γευτούν σε καμία περίπτωση τον θάνατο [αλλά ο Ιούδας Ισκαριώτης θα αυτοκτονούσε], έως ότου δουν τη βασιλεία να έρχεται με δύναμη» (Μάρκος 9:1· πρβλ. Ματθαίος 16 :28) – που συνέβη την Πεντηκοστή, σαράντα ημέρες μετά την ανάστασή του και περίπου δέκα ημέρες μετά την ανάληψή του (Πράξεις 1:1-9 και Κεφάλαιο 2), για να γίνει αντιληπτό εκτενέστερα αργότερα.

ΣΗΜΕΙΩΣΗ: (1) Η «βασιλεία» που λέγεται πολλές φορές εναλλακτικά ως «βασιλεία του Θεού» ή «βασιλεία των ουρανών», αναφέρεται επίσης ως η βασιλεία του Χριστού (βλέπε Ματθαίος 16"28· Λουκάς 1:31-32· 22: 29-30· 23:42· Ιωάννης 18:36-37· Κολοσσαείς 1:13· 2 Πέτρου 2:11 και Αποκάλυψη 1:9), και ονομάζεται επίσης «η βασιλεία του Χριστού και του Θεού» (Εφεσίους 5:5; πρβλ. Αποκάλυψη 11:15) – με τον Χριστό να κάθεται «στα δεξιά του Θεού [ως συν-αντιβασιλέας]» (Μάρκος 16:19· Πράξεις 2:33· Ρωμαίους 8:34· Κολοσσαείς 3:1· Εβραίους 10:12 1 Πέτρου 3:22 και Αποκάλυψη 3:21).

- (3) Επιπλέον, οι όροι «εκκλησία» και «βασιλεία», που απαντώνται σε διαδοχικά εδάφια (Ματθαίος 6:18 και 19), χρησιμοποιούνται επίσης εναλλακτικά επειδή τα μέλη του ενός είναι πολίτες του άλλου

priest, for Melchizedek was "king of Salem [later called Jerusalem], priest of God Most High" (Hebrews 7:1). And in Zechariah 6:12-13, believed to be prophetic of Christ, it is said that "he shall be a priest upon his throne." However, "if he were on earth, he would not be a priest at all" (Hebrews 8:4), and was not made priest before "suffering" on earth (Hebrews 5:7-10) and before entering "within the veil [that is, into heaven itself]" (Hebrews 7:17-20). That means he was not yet king, and therefore not on the throne of David, until after his ascension into heaven – where he still is, and always will be except for his second coming for judgment and to receive his own into eternal glory with himself in the world to come.

- n. That accords with what was foreseen by the prophet Daniel, namely, his ascension and receiving his kingdom, as follows: "I saw in the night-visions, and behold, there came with the clouds of heaven one like a son of man [cf. Acts 1:9-11], and he came even to the ancient of days, and they brought him near before him. And there was given him dominion, and glory, and a kingdom, that all the peoples, nations, and languages should serve him: His dominion is an everlasting dominion, which shall not pass away, and his kingdom that which shall not be destroyed" (Daniel 7:13-14).
- o. It accords also with a parable that Jesus spoke as he was nearing Jerusalem for the last week before his crucifixion, as recorded in Luke 19:11-30, though the latter covers more detail than the foregoing. For he spoke it "because he was nigh unto Jerusalem, and because they supposed that the kingdom of God was immediately to appear" – the popular concept being that it would be an earthly kingdom, that Rome would be defeated by the Messiah, who would restore the kingdom to Israel, make it world-wide, and occupy the throne of David again in Jerusalem after more than 600 years as of then, which may have been shared by Christ's own apostles up to the time of his ascension (Acts 1:6).

"He said therefore, A certain nobleman went into a far country, to receive for himself a kingdom, and to return would " (vs. 11-12) – (the return not having been included in Daniel's vision); and upon his return, he had a reckoning with both his servants and his enemies (vs. 13-30).

Christ himself was the nobleman, heaven the far country, and the return would be his second coming – described in partially similar parables as after "a long time" (Luke 20:9; Matthew 25:19); also the reckoning upon his return would be final and universal judgment at the end of the world, with reward for the righteous and punishment for the wicked to be experienced in eternity.

στη γη και με αυτή την έννοια είναι το ίδιο. Ως εκ τούτου, στο εδάφιο Κολοσσαείς 1:13 ο απόστολος Παύλος μίλησε για τους «αγίους» στις Κολοσσές (το «σώμα» του λαού του Χριστού και επομένως η «εκκλησία» του εκεί (1:1, 24) ως «μεταφρασμένα [από τον Θεό]... στη βασιλεία του Υιού της αγάπης του." Και ο απόστολος Ιωάννης, ο οποίος απηύθυνε το Βιβλίο της Αποκάλυψης "στις επτά εκκλησίες που είναι στην Ασία" (1:4), περιγράφει τον εαυτό του ως "αδελφό σου και συμμετέχοντα μαζί σου σε η θλίψη και η βασιλεία και η υπομονή που είναι στον Ιησού» (εδ. 9).

- ρε. Στο απόσπασμα που αναφέρθηκε για πρώτη φορά παραπάνω, «ο νόμος και οι προφήτες» ήταν εκπρόσωποι της Παλαιάς Διαθήκης μεταξύ του Θεού και του Ισραήλ (η οποία ήταν για τον Θεό «ένα βασίλειο», Έξοδος 19:6 του οποίου ο Δαβίδ ήταν ο πιο σχεδόν ιδανικός βασιλιάς του, που κυβερνούσε ο λαός της διαθήκης του Θεού στη γη για τον Θεό και οδηγώντας τους στη νίκη επί των εχθρών τους), της οποίας η διαθήκη ήταν ο Μωυσής μεσολαβητής και οι προφήτες ήταν μεταξύ άλλων, ερμηνευτές του νόμου της προς τον λαό. Από την άλλη πλευρά, «η βασιλεία του Θεού» ή «βασιλεία των ουρανών» που αναφέρεται στα παραπάνω και σε άλλα κείμενα της Καινής Διαθήκης, αντιπροσωπεύει την Καινή Διαθήκη, της οποίας ο Χριστός είναι ο μεσολαβητής (Εβραίους 8:6, 9:15, 12: 24), και κάτω από την οποία είναι βασιλιάς, κυβερνώντας τον λαό του Θεού για τον Θεό και κατακτώντας τους εχθρούς, όπως έκανε ο σαρκικός πρόγονός του Δαβίδ. Η μέλλουσα μητέρα του υποσχέθηκε: Θα γίνει μέγας, και θα ονομαστεί Υιός του Υψίστου· και ο Κύριος ο Θεός θα του δώσει τον θρόνο του πατέρα του Δαβίδ· και θα βασιλεύσει στον οίκο του Ιακώβ [Ισραήλ] για πάντα. και η βασιλεία του δεν θα έχει τέλος» (Λουκάς 1:32-33) (Παράβαλε επίσης την προφητεία της Παλαιάς Διαθήκης του Ησαΐα 9:6-7).

- μι. Η βασιλεία του Χριστού, ωστόσο, δεν θα ήταν πάνω στον «Ισραήλ κατά σάρκα» (πρβλ. Α' Κορινθίους 10:18), αλλά στον πνευματικό Ισραήλ (πρβλ. Ρωμαίους 2:17-29· 4:1-12). Και θα περιλάμβανε όλους τους Εθνικούς καθώς και όλους τους Ισραηλίτες που θα ασπάζονταν τη Νέα Διαθήκη που είχε συνάψει ο Θεός με τον «οίκο του Ισραήλ και τον οίκο του Ιούδα» (Εβραίους 8:8-12). Αυτό θα γινόταν αφού (1) ο μεσαίος τοίχος του χωρίσματος μεταξύ Ιουδαίων και Εθνικών είχε γκρεμιστεί «δια του σταυρού» του Χριστού, για να «δημιουργήσει μέσα του έναν νέο άνθρωπο» όπως ήταν (ούτε Ιουδαίος ούτε Εθνικός σύμφωνα με το σάρκα, αλλά Χριστιανός, που αποτελεί τον πνευματικό Ισραήλ).

The apostle Paul speaks of that as "his appearing and his kingdom" (2 Timothy 4:1) – that is, of his appearing and manifestation of his kingdom in his and its heavenly glory. Matthew states it this way: "But when the Son of man shall come in his glory, and all the angels with him, then shall he sit upon the throne of his glory [previously received], and before him shall be gathered all nations" (that is, for judgment) – when the wicked "shall go away into eternal punishment: but the righteous into eternal life" (25:31-32, 46) – "eternal life" being the experience of the righteous in the heavenly phase of the kingdom, and "eternal punishment" that of the wicked in the lake of fire.

Other scriptures already noticed indicate that the kingdom would be received by Christ shortly upon arrival in heaven after his death, resurrection, and ascension, when he would receive "all authority ... in heaven and on earth" as had been promised him (Matthew 28:19), and was indicated on Pentecost after his ascension as having already been accomplished. This means, then, that any references after that to the kingdom as yet future (as Acts 14:23; 2 Timothy 4:1, 18; and 2 Peter 1:11, already mentioned) have to do with it, not on earth between his first and second comings, but to its eternal continuation in heavenly glory in the world to come – when and where "THERE REMAINETH A SABBATH REST FOR THE PEOPLE OF GOD" Hebrews 4:8) – prefigured by the seventh-day sabbath of Israel according to the flesh, but not retained under the New Covenant mediated by Christ for spiritual Israel (consisting of both Jews and Gentiles according to the flesh, who accept it). **Final**

Observations

1. Christ and the Sabbath till His Death (The Gospels).

Christ lived and died on earth under the Old Covenant law of Moses, and he and his disciples kept the seventh-day, Sabbath of the Decalogue, though at times he and they violated what had come to be the traditional Jewish interpretations of its intended restrictions -- he being divine as well as human, and knowing the divine intent of it, declared himself to be "lord of the sabbath" (Mark 2:28; Luke 6:5).

But as already documented, at his death the Old Covenant law was abrogated and his shed blood was the blood of the New Covenant, which did not incorporate the sabbath command as it did in the other nine commandments of the Decalogue of the Old Covenant, for reasons that have already been noted. After his resurrection, which occurred on the first day of the week, that day begins to be featured.

και (2) τον κάρφωσε [νόμος της Παλαιάς Διαθήκης, που διακρίνει και διαχωρίζει τον Ισραηλίτη από τον Εθνικό] στον σταυρό όπως ήταν (βλέπε Εφεσίους 2:11-22· Κολοσσαείς 2:8-15) .

φά. Όπως αναφέρθηκε προηγουμένως, μόλις έξι ημέρες πριν από τη μεταμόρφωσή του, ο Ιησούς είπε στους αποστόλους του: «Υπάρχουν μερικοί από αυτούς που στέκονται δίπλα τους, που σε καμία περίπτωση δεν θα γευτούν τον θάνατο, έως ότου δουν τη βασιλεία του Θεού να έρχεται με δύναμη» (Μάρκος 9 :1· πρβλ. Ματθαίος 16:28) – που συνέβη την Πεντηκοστή μετά τη σταύρωση, την ανάσταση και την ανάληψη του Χριστού (βλέπε Πράξεις 1:1-9 και Κεφάλαιο 2). Αυτό ήταν περίπου έξι μήνες μετά την παραπάνω ανακοίνωση του Ιησού, και είχε πει στον απόστολο Πέτρο, «Θα σου δώσω τα κλειδιά της βασιλείας των ουρανών» (Ματθαίος 16:19), αφού ο Πέτρος τον εξομολόγησε ως «ο Χριστός». , ο Υιός του ζωντανού Θεού». Εκείνη την εποχή, ο Ιησούς είχε επίσης πει, «πάνω σε αυτόν τον βράχο [προφανώς την αλήθεια που ο Πέτρος είχε ομολογήσει γι' αυτόν] θα οικοδομήσω την εκκλησία μου» (εδ. 16-18).

σολ. Σε αρμονία με το εδάφιο Μάρκος 9:1, που αναφέρθηκε παραπάνω, στο οποίο ο Ιησούς είχε πει ότι κάποιιο τότε παρόντες δεν θα γεύονταν τον θάνατο μέχρι να δουν «η βασιλεία του Θεού να έρχεται με δύναμη», ο Λουκάς στις Πράξεις 1:1-9 αναφέρει ότι μεταξύ «του πάθους του [τα βάσανά του και τον θάνατό του, ακολουθούμενη από την ανάστασή του]» και «παρελήφθη [την ανάληψή του στους ουρανούς]», έδωσε εντολή στους αποστόλους του «να μην φύγουν από την Ιερουσαλήμ, αλλά να περιμένουν την υπόσχεση του Πατέρα [του Αγίου Πνεύματος ως ο παρηγορητής τους, ή ο Βοηθός τους, στη θέση του, αφού είχε φύγει από αυτούς στον ουρανό (βλέπε Ιωάννη 14:16-17)], που, είπε, ακούσατε από εμένα: γιατί ο Ιωάννης [ο Βαπτιστής] πράγματι βάπτισε με νερό. αλλά θα βαπτιστείτε στο Άγιο Πνεύμα όχι πολλές μέρες από τότε. ...[και] θα λάβετε δύναμη όταν το Άγιο Πνεύμα έρθει επάνω σας:

Τα σημεία που πρέπει να θυμάστε είναι:

- (1) Οι απόστολοι του Χριστού (εκτός από τον Ιούδα τον Ισκαριώτη) θα έβλεπαν τη βασιλεία να έρχεται.

2. The First Day of the Week Featured after His Resurrection (Gospels through Revelation).

On resurrection Sunday, the risen Christ appeared to Mary Magdalene, a group of women, the apostle Peter, two disciples on the road to Emmaus, and to all his apostles that evening except for Thomas, who was absent from the others at that time, but was present a week later when Jesus made his next recorded appearance.

The Pentecost day, when the kingdom came that had been preached by John the Baptist and then by Jesus as "at hand," was the first day of the week – occurring fifty days after the sabbath of Passover week (Leviticus 23:15-16). And following that, when about three thousand were baptized and added to the number of Christ's disciples, "they continued steadfastly in the apostles' teaching and fellowship, in the breaking of bread and the prayers" (Acts 2:42) – with "the breaking of bread" in the context obviously referring to partaking of "the Lord's supper" (1 Corinthians 11:20), instituted by Christ the night before his death (Matthew 26:26-28; Mark 14:22-24; Luke 22:19-20; 1 Corinthians 11:23-25).

In Acts 20:6-7, we have a record of Paul and his company, who had arrived seven days earlier in Troas and tarried till "the first day of the week, when we were gathered to break bread, [and] Paul discoursed with them [with the disciples at Troas], intending to depart on the morrow" – implying a weekly practice of meeting together on the first day of the week to "break bread" or partake of the Lord's supper.

In 1 Corinthians 16:1-4, we have the apostle Paul giving directions to the saints in Corinth, as he had given to the churches in Galatia, for a collection for the needy saints in Jerusalem, saying: "Upon the first day of the week [literally, 'of every week'] let each one of you lay by him in store [perhaps more accurately, put into the treasury by itself, that is in a separate fund], as he may prosper, that no collections be made when I come" to take or send "your bounty unto Jerusalem" – the implication being that their contributions be made on every first day of the week before his arrival, because of the regularly coming together on that day for Christian worship. (See Macknight, Apostolical Epistles, and McGarvey and Pendleton, Thessalonians, Corinthians, Galatians, and Romans, with reference to 1 Corinthians 16:2 in particular.)

In Revelation 1:9, likely written about A.D. 96, the apostle John speaks of being "in the Spirit on the Lord's day" (*te kuriake hemera*) when having his first vision during exile on the isle of Patmos, understood by early Christians as referring to the first day of the week, also called "the eighth day" – the day following the Jewish sabbath, the

(2) θα ερχόταν με δύναμη.

(3) οι ίδιοι θα λάμβαναν δύναμη όταν είχε έρθει το Άγιο Πνεύμα και είχαν «βαφτιστεί» σε αυτό λίγες μέρες μετά την ανάληψη του Χριστού. Επομένως, όταν είχε συμβεί το στοιχείο (3), τα στοιχεία (1) και (2) θα είχαν εκπληρωθεί.

η. Κατά συνέπεια, όπως καταγράφεται στις Πράξεις 2, όταν έφτασε η ημέρα της Πεντηκοστής, περίπου δέκα ημέρες μετά την ανάληψη του Χριστού, και οι απόστολοι ήταν όλοι μαζί σε ένα μέρος, συνέβησαν τα ακόλουθα δραματικά γεγονότα:

(1) «... ξαφνικά ήρθε από τον ουρανό ένας ήχος σαν ορμητικός δυνατός άνεμος», γέμισε όλο το σπίτι όπου κάθονταν οι απόστολοι.

(2) "Και φάνηκαν σ' αυτούς γλώσσες χωρισμένες, σαν από φωτιά· και ... κάθισαν σε καθεμία από αυτές."

(3) «Και γέμισαν όλοι με Άγιο Πνεύμα, και άρχισαν να μιλούν με άλλες γλώσσες [άλλες γλώσσες] όπως τους έδωσε το Πνεύμα ομιλίες».

Εγώ. Και ο απόστολος Πέτρος, στον οποίο είχαν δοθεί «τα κλειδιά της βασιλείας των ουρανών», εκφώνησε την κεντρική ομιλία εκείνης της ημέρας έναρξης, στην πόλη της Ιερουσαλήμ, όπου οι πρώτοι τους κόποι θα ήταν για μεγάλο χρονικό διάστημα. Εκείνη την ημέρα απάντησαν «περίπου τρεις χιλιάδες ψυχές». Και από εκείνη την ημέρα «Ο Κύριος πρόσθετε στην εκκλησία καθημερινά αυτούς που σώζονταν» (Πράξεις 2:27, New King James Version). Έτσι, την ημέρα της Πεντηκοστής είχε ιδρυθεί η «εκκλησία». είχε έρθει η «βασιλεία των ουρανών». Και το κήρυγμα της Πεντηκοστής του Πέτρου των Πράξεων 2:22-40 περιείχε περαιτέρω σημεία σχετικά με την παρούσα μελέτη μας.

ι. Στο κήρυγμά του, ο απόστολος Πέτρος δήλωσε ότι ο Χριστός «ανέστη» (από τους νεκρούς) και είχε υψωθεί προς τα δεξιά από τον Θεό στον ουρανό. ότι είχε λάβει από τον Πατέρα την υπόσχεση του Αγίου Πνεύματος, υπεύθυνος για τις θαυματουργές εκδηλώσεις που είδαν και ακούστηκαν εκείνη την ημέρα. και ότι θα «καθόταν στα δεξιά του Θεού έως ότου οι εχθροί του γίνουν το

seventh day. To them it was a day in memory of the resurrection of Christ, as "the Lord's supper" was a supper in memory of the death of Christ; and they assembled on "the Lord's day" to observe "the Lord's supper" – their "Lord" being Christ, and him alone.

That distinguished Christians

(a) from Jews religiously speaking, whose weekly worship assembly day was Saturday, their sabbath, on one hand,

(b) from pagans on the other hand, who in Egypt and Asia Minor had a similar phrase, *te sebste herma*, for the first day of the month, in honor of the Roman emperor, Caesar, whom they worshipped as divine, employing the Greek word *sebaste*, a symbol of *kuriake* used instead by Christians of Christ. (See Interpreter's Dictionary of the Bible, Vol. KQ, p.152).

Sebaste is the genitive of *sabastos*, from *sebas*, meaning reverential awe, and is a cognate of *sebazomai*, to worship, and *sebasma*, an object of worship. So, in the final analysis and in particular usage, the two words as applied to Christ and Caesar, respectively, were equivalents. And those who believed in Christ as Lord could not acknowledge Caesar as such, often resulting in the severest of persecution for Christians – which they were beginning to suffer in Asia Minor at the time of John's banishment to the isle of Patmos, where he wrote the Book of Revelation at the behest of Christ for the immediate edification and encouragement of the seven churches in the Roman province of Asia (in the western part of Asia Minor, now Turkey).

The following excerpts of quotations from decades of the second Christian century will demonstrate the use of "Lord's day" for the "first day of the week," the day Christ's resurrection from the dead, and being a weekly assembly day of early Christians – instead of being "the day of the Lord" (1 Corinthians 5:5; 2 Corinthians 1:14; 1 Thessalonians 5:2; 2 Peter 34:10), when the Lord Jesus Christ returns at the end of time on earth for the universal resurrection and judgment of mankind, as claimed by some in our day.

DIDACHE: " ... Come together each Lord's day of the Lord, eat bread, and give thanks "(14:1) – late first or early second century A.D.

NOTE: The Interpreter's Dictionary of the Bible, Vol. KQ, p. 152, states this, to us, curious wording "seems to mean 'meeting for worship on the Lord's Day – his special day.' In contrast to the sabbath." That interpretation is confirmed by the following considerations:

υποπόδιο των ποδιών του – ο Ιησούς έχει γίνει «και Κύριος και Χριστός» (Πράξεις 2:22-36).

Ο τελευταίος εχθρός που πρέπει να καταργηθεί είναι ο θάνατος [με την παγκόσμια ανάσταση των νεκρών (Αποκάλυψη 20:13-20) και τη μετατροπή των σωμάτων των ζωντανών αγίων σε άφθαρτα και αθάνατα (Α Κορινθίους 15:50-57)]. ... Και όταν τα πάντα έχουν υποταχθεί σε αυτόν, τότε και ο ίδιος ο Υιός θα υποταχθεί σε αυτόν που υπέταξε τα πάντα σε αυτόν, για να είναι ο Θεός τα πάντα σε όλα» – όπως ο Πατέρας έκανε τον Υιό να είναι προς το παρόν – με «πάση εξουσία ... στον ουρανό και στη γη» (Ματθαίος 28:18) – «άγγελοι και εξουσίες και δυνάμεις υποτάσσονται σ' αυτόν» (Α' Πέτρου 3:22).

Αυτό δεν σημαίνει ότι ο Χριστός δεν θα βασιλεύει πλέον με καμία έννοια, γιατί «ο θρόνος του Θεού και του Αρνίου [Χριστός] θα είναι εκεί [δηλαδή, στην «αγία πόλη, νέα Ιερουσαλήμ, κατεβαίνοντας από τον ουρανό» στον «νέα γη»]: και οι δούλοι του θα τον υπηρετούν· ... και θα βασιλεύουν στους αιώνες των αιώνων» (Αποκάλυψη 22:3-5) – είναι επίσης συν-αντιβασιλείς όπως ήταν μαζί του, βλέπε 3:21. βλ. 2 Τιμόθεο 2:12). Αν και θα εξακολουθεί να είναι συν-αντιβασιλέας με τον Πατέρα όπως είναι τώρα (Αποκάλυψη 3:21), η βασιλεία του δεν θα διακρίνεται τότε όπως τώρα από τον ρόλο που του έχει ανατεθεί να κατακτήσει όλους τους εχθρούς της θείας διακυβέρνησης – η αποστολή αυτή είχε ήδη γίνει τέλειος.

κ. Στο κήρυγμά του για την Πεντηκοστή, ο απόστολος Πέτρος παρέθεσε επίσης από τον Δαβίδ στον Ψαλμό 16:8-10, και στη συνέχεια σχολίασε ως εξής: «Αδελφοί, επιτρέψτε μου να σας πω ελεύθερα για τον πατριάρχη Δαβίδ, ότι και πέθανε και τάφηκε, και Ο τάφος του είναι μαζί μας μέχρι σήμερα. Όντας λοιπόν προφήτης [καθώς και βασιλιάς του Ισραήλ] και γνωρίζοντας ότι ο Θεός του είχε ορκιστεί με όρκο ότι από τον καρπό της οσφύς του θα έβαζε έναν στον θρόνο του. προβλέποντας αυτό το λόγο για την ανάσταση του Χριστού, ότι ούτε [«η ψυχή του», εδάφιο 27] αφέθηκε στον Άδη, ούτε η σάρκα του είδε φθορά. Οι απόστολοι] είναι μάρτυρες. Επειδή λοιπόν υψώθηκε από τη δεξιά του Θεού και έλαβε από τον πατέρα την υπόσχεση του Αγίου Πνεύματος, εξέδωσε αυτό που βλέπετε και ακούτε» (Πράξεις 2:

Although the expression "the Lord's day" in Revelation 1:9 is *he kuriake hemera*, it became common to omit the word day, leaving it to be understood from context, with the adjective "Lord's" actually coming to be used as a noun for "Sunday" or "first day of the week." which is the case in the above quotation from the *Didache*. "Thus in modern Greek the word for Sunday or the first day of the week is *kuriake*. This usage was well established at an early date, for the Christian Latin word for Sunday was *dominica*, the exact translation of the Greek, 'Lord's.' The word for Sunday in modern Romance languages is derived from this usage – *dominica* (Italian), *domingo* (Spanish), and *dimanche* (French)." (Everett Ferguson, *Early Christians Speak*, p.71.)

IGNATIUS: "... no longer observing the Sabbath but living according to the Lord's day, in which also our life arose through him ..." (Magnesians 9) – 110 A.D.

BARNABAS: "Wherefore we [Christians] keep the eighth day with joy, on which Jesus arose from the dead and when he appeared ascended into heaven" (15:8f) – about 130 A.D.

NOTE: If the 40 days of Acts 1:3 were exclusive of resurrection and ascension days, which is possible, then his ascension was also on the same day of the week as his resurrection – "eighth" (= "first"), as indicated in the quotation from Barnabas.

3. Christians and the Sabbath after Pentecost (Acts through the Epistles).

While Christians observed the first day of the week as their regular assembly day for their own distinctive worship, Jewish Christians usually still lived as Jews as a matter of custom and culture in whatever respects {it} did not conflict with Christian principles. Also, the apostle Paul; conformed in such respects to the customs or culture of whatever people he might be among – whether

- (a) Jews or Jewish proselytes, who lived according to the law of Moses, that he might gain them for Christ;
- (b) non-Jewish, who were without that law (though not being without law himself to Christ), that he might gain them also for Christ
- (c) those he called "weak," that he might likewise gain them (1 Corinthians 9:19-23).

For example, Paul observed the Mosaic law in regard to Nazirite vows, found in Numbers 6:1-21 (see Acts 18:8; 21:17-26). He circumcised Timothy, a half Jew, to make him acceptable in Jewish as well as Gentile society (Acts 16:1-3). But he refused to circumcise Titus, a non-Jew, in order not to compromise the gospel when a Jewish faction was attempting to bind circumcision on Gentile converts (Galatians 2:1-5; cf. Acts 15:1-31). Yet he did not teach Jewish Christians not to circumcise their children as a matter of custom (Acts 21:17-26, as already cited) – but did teach

Με άλλα λόγια, ο Θεός είχε αναστήσει τον Ιησού από τους νεκρούς και τον εξέπνευσε στα δεξιά του για να τον «βάλει» στον θρόνο του Δαβίδ, όπως είχε υποσχεθεί τόσο στον Δαβίδ, σύμφωνα με τα παραπάνω, όσο και στη Μαρία, τη μητέρα του είναι από το σαρκικό του σώμα (Λουκάς 1:16-33).

Αν αυτό φαίνεται παράξενο επειδή ο Δαβίδ βασίλευε στη γη και ο Χριστός θα βασίλευε από τον ουρανό, θα πρέπει να αναγνωριστεί ότι η αρχή και όχι η τοποθεσία δηλώνεται με τη λέξη "θρόνος". Προσεξτε τα εξής: "Τώρα ο Δαβίδ, ο γιος του Ιεσσαί, βασίλευσε στον Ισραήλ. Και ο καιρός που βασίλευσε στον Ισραήλ ήταν σαράντα χρόνια· επτά χρόνια βασίλευσε στη Χεβρώνα, και τριάντα τρία χρόνια βασίλευσε στην Ιερουσαλήμ. Και πέθανε σε ένα παλιό καλό ηλικία, ... και ο Σολομών ο γιος του βασίλευσε στη θέση του» (Α' Χρονικών 29:26-28). Επίσης: «Τότε ο Σολομών κάθησε στον θρόνο του Ιεχωβά ως βασιλιάς αντί του Δαβίδ του πατέρα του» (εδ. 33) – και ήταν στην Ιερουσαλήμ που ο Σολομών βασίλευσε.

Ο θρόνος του Σολομώντα ήταν ο θρόνος του Ιεχωβά, τον οποίο κατέλαβε αντί του Δαβίδ του πατέρα του. Επομένως, ο θρόνος του Δαβίδ ήταν ο θρόνος του Θεού, στον οποίο κάθισε πρώτα στη Χεβρώνα και μετά στην Ιερουσαλήμ. Και ο θρόνος που καταλαμβάνει ο Ιησούς στον ουρανό είναι ο θρόνος του Θεού. Το οποίο καταλαμβάνει από κοινού μαζί του, στα δεξιά του – όπου «η βασιλεία του δεν θα έχει τέλος», σύμφωνα με την υπόσχεση προς την παρθένο Μαρία (Λουκάς 1:33), αν και η γήινη φάση της θα τελείωνε, όπως έχει ήδη σημειωθεί.

μεγάλο. Όπως ο Σολομών ήταν γιος του Δαβίδ και διάδοχος του θρόνου του, έτσι ήταν και ο κατά σάρκα Χριστός πολλά χρόνια αργότερα. Ο τελευταίος κάτοικος του θρόνου του Δαβίδ πριν τον καταλάβει ο Χριστός ήταν ο Ιωαχίν (Β' Βασιλέων 24:8) – που ονομάζεται επίσης Ιεκωνίας (1 Χρονικών 3:16) και ο Κωνίας (Ιερεμίας 22:24) – ο οποίος συνελήφθη στη Βαβυλωνιακή αιχμαλωσία από τον βασιλιά Ναβουχοδονόσορα περίπου 597 π.Χ., όπου πέθανε περίπου 37 χρόνια αργότερα. Ο Ναβουχοδονόσορ τον είχε αντικαταστήσει από τον Σεδεκία, έναν αδελφό αλλά όχι γιο, ο οποίος αργότερα στασίασε και οδηγήθηκε επίσης στη Βαβυλωνιακή αιχμαλωσία (Β' Χρονικών 36:10-21). Και στον προφήτη Ιερεμία, ο Θεός είπε για τον Κωνία: «Γράψε σου αυτόν τον άτεκνο, έναν άνθρωπο που δεν θα ευημερήσει στις μέρες του· γιατί δεν θα ευημερήσει

that "in Christ Jesus neither circumcision availeth anything, nor un-circumcision; but faith [in Christ] working through love" (Galatians 5:6) – which principle he applied broadly, saying, "Let no man therefore judge you in meat, or in drink, or in respect of feast days or a new moon or a sabbath day" (Colossians 2:16), because such were not binding on Christians, as previously discussed more fully.

The gospel was preached first to the Jews, and then to the Gentiles (Romans 1:16). And to Jews it was first preached in Jerusalem, not only in the temple, by the apostles, but also in the synagogues of the city by others. A notable example of the latter was that by Stephen in the synagogue "of the Libertines, and of the Cyretians, and of the Alexandrians, and of them of Cilicia and Asia" (a synagogue of Jews outside of Palestine), who disputed with him but could not "withstand the wisdom and the Spirit by which he spake." Yet they succeeded in bringing him into the "council" (Sanhedrin), and getting him stoned to death as the first Christian martyr. It is probable that Saul of Tarsus, who later converted and became the apostle Paul, was of that synagogue, for he was of Cilicia and held the garments of those who did the stoning. (See Acts 6:8 - 8:1; 22:3-21).

After Paul became an apostle to the Gentiles, when in a city where there was a Jewish synagogue, he would go to it first (for it was God's will that all Jews as well as all Gentiles have opportunity to hear and obey the gospel of Christ and thus become Christians, and Gentiles would usually initially be reached through God-fearers attending Jewish synagogue services) – as in Antioch in Pisidia (Acts 13:13-51), in Iconium (14:1-7), in Thessalonica (17:1-9), in Berea (17:10-14), in Corinth (18:1-17), in Ephesus, where he left his helpers, Aquilla and Priscilla, until his return (Acts 18:18-19:20). In some instances, Christians continued attending synagogue services as long as allowed to do so, but likely assembling in some member's home for their own Lord's day services (cf. Acts 18:7; Romans 16:5; 1 Corinthians 16:9 and Philemon 1-2), or some other welcome place, as the school of Tyrannus in Ephesus, where there was daily access (Acts 19:9-10).

So, according to principles involved in what has been noted, if a Jewish Christian as an individual wished not only to observe the first day of the week as the "Lord's day," which was not necessarily a rest day as the sabbath had been under Moses, and in that sense "every day" could be "esteemed alike," but also felt constrained to continue observing the "seventh day as a day of rest and worship, he must not be forbidden to do so, yet he must not attempt to bind its observance on others – with the same thing true in reverse in regard to meats, which Gentile Christians could eat without reservations of conscience, that the Jewish Christians might still have scruples against though he need not have (Romans 14:1-23) – which principle, however,

πια άνθρωπος από το σπέρμα του, καθισμένος στον θρόνο του Δαβίδ και κυβερνώντας τον Ιούδα». (Ιερεμίας 22:30).

Δεν ήταν άτεκνος με την έννοια ότι δεν είχε ευημερία, γιατί στην αιχμαλωσία είχε έναν γιο τον Shealtiel, ο οποίος ήταν ένας από τους προγόνους του Ιησού (Ματθαίος 1:12-16). αλλά ήταν άτεκνος με την έννοια ότι δεν είχε απογόνους για να τον διαδεχθεί «καθισμένος στον θρόνο του Δαβίδ και κυβερνώντας τον Ιούδα». Μολονότι ο Χριστός τον διαδέχθηκε προφανώς στο θρόνο του Δαβίδ, σύμφωνα με το διάταγμα του Θεού δεν βασιλεύσε στον Ιούδα, αλλά στον ουρανό, και δεν θα επιστρέψει ποτέ στη γη για να κυβερνήσει στον θρόνο του Δαβίδ στον Ιούδα και την Ιερουσαλήμ, όπως διδάσκουν πολλοί σήμερα.

M. Επιπλέον, εφόσον ο Χριστός επρόκειτο να είναι «αρχιερέας για πάντα σύμφωνα με το τάγμα του Μελχισεδέκ» (Εβραίους 6:20), όπως μαθεύτηκε από νωρίς (σελ. 2 παραπάνω), θα ήταν και βασιλιάς και ιερέας, γιατί ο Μελχισεδέκ ήταν « βασιλιάς του Σάλεμ [αργότερα ονομάστηκε Ιερουσαλήμ], ιερέας του Θεού του Υψίστου» (Εβραίους 7:1). Και στον Ζαχαρία 6:12-13, που πιστεύεται ότι είναι προφητικός για τον Χριστό, λέγεται ότι «θα είναι ιερέας στον θρόνο του». Ωστόσο, «αν ήταν στη γη, δεν θα ήταν καθόλου ιερέας» (Εβραίους 8:4), και δεν έγινε ιερέας πριν «πάθη» στη γη (Εβραίους 5:7-10) και πριν εισέλθει «μέσα στο πέπλο [δηλαδή στον ίδιο τον ουρανό]» (Εβραίους 7:17-20). Αυτό σημαίνει ότι δεν ήταν ακόμη βασιλιάς, και επομένως δεν ήταν στον θρόνο του Δαβίδ, παρά μόνο μετά την ανάληψή του στον ουρανό - όπου βρίσκεται ακόμα,

n. Αυτό συμφωνεί με ό,τι είχε προβλεφθεί από τον προφήτη Δανιήλ, δηλαδή την ανάληψή του και την παραλαβή της βασιλείας του, ως εξής: «Είδα στα νυχτερινά οράματα, και ιδού, ήρθε με τα σύννεφα του ουρανού ένας σαν γιος ανθρώπου [βλ. Πράξεις 1:9-11], και ήρθε ακόμη και στους αρχαίους των ημερών, και τον έφεραν κοντά του· και του δόθηκε κυριαρχία, και δόξα, και μια βασιλεία, ώστε όλοι οι λαοί, τα έθνη και οι γλώσσες θα πρέπει να τον υπηρετούν: η κυριαρχία του είναι αιώνια κυριαρχία, που δεν θα παρέλθει, και η βασιλεία του αυτή που δεν θα καταστραφεί» (Δανιήλ 7:13-14).

applies only to matters optional – only to what is permissible, but neither commanded nor forbidden.

On the other hand, if Gentile Christians were allowing themselves to be brought into bondage to (that is, bound to observe) that from which Christ had liberated even the Jews (including the "sabbath day" observance, Colossians 2:16), that was reason for the apostle Paul to be concerned about their salvation – a very insignificant faith (see Galatians 4:8-10; 5:1-8, also exegeted much earlier). The bottom line: "FOR FREEDOM DID CHRIST SET US FREE [in regard to such]: STAND FAST THEREFORE, AND BE NOT ENTANGLED AGAIN IN A YOKE OF BONDAGE" (Galatians 5:1).

Hence, although Christians ought to have private devotions daily, and may assemble for worship and edification at any time or at various times, or even daily for extended periods, as is possible and may seem expedient, only the first day of the week is featured for them in the New Testament scriptures as a day of regular and general assembly, observed as the "Lord's day," when the "Lord's supper" is a special and added feature of their worship.

Adapted from God's Sabbath, Searching the Scriptures. Cecil N.

Wright **The Lord's Day**
The First Day of the Week
H. Leo Boles

.... "The Lord's Day or the First Day of the Week" is the theme that has been announced for discussion on this occasion. Since the Sabbath day has ceased by divine authority when the Old Covenant was taken out of the way, since a special day of worship under the law of Moses has ceased, and since we live under the new covenant, better established on better promises, the question arises: "Is there a special day of worship designated in the New Covenant for Christian worship?" It is not the Christian Sabbath. There is no Scripture in the New Covenant that teaches that the Sabbath day has been set apart as a special day of worship for Christians; neither is there any Scripture that teaches that the special day set apart for Christians to worship should be called the Christian Sabbath. The Lord's day, or the first day of the week, is never called by divine authority the Sabbath day or the Christian Sabbath. The special day set apart and known as the Lord's day is not a substitute for the Sabbath day under the law. The New Covenant is not in the true sense a substitute for the old covenant; the Old Covenant served its purpose and Christ took it out of the way. He then gave a **New Covenant with new promises, new purposes, new requirements, and a new day for worship**. It should be kept clear in mind that the Lord's day or the first day of the week does not take the place of anything or any day under the law of Moses. [emphasis added]

ο. Συμφωνεί επίσης με μια παραβολή που μίλησε ο Ιησούς καθώς πλησίαζε στην Ιερουσαλήμ την τελευταία εβδομάδα πριν από τη σταύρωση του, όπως καταγράφεται στο Λουκάς 19:11-30, αν και η τελευταία καλύπτει περισσότερες λεπτομέρειες από τα προηγούμενα. Διότι το είπε «επειδή ήταν κοντά στην Ιερουσαλήμ, και επειδή νόμιζαν ότι η βασιλεία του Θεού θα εμφανιζόταν αμέσως» – η δημοφιλής ιδέα ήταν ότι θα ήταν ένα επίγειο βασίλειο, ότι η Ρώμη θα νικηθεί από τον Μεσσία, ο οποίος θα αποκαταστήσει το βασίλειο στον Ισραήλ, κάντε το σε παγκόσμιο επίπεδο και καταλάβετε τον θρόνο του Δαβίδ ξανά στην Ιερουσαλήμ μετά από περισσότερα από 600 χρόνια από τότε, που μπορεί να μοιράζονταν οι ίδιοι οι απόστολοι του Χριστού μέχρι τον καιρό της ανάληψής του (Πράξεις 1:6).

«Είπε, λοιπόν, κάποιος ευγενής πήγε σε μια μακρινή χώρα, για να λάβει για τον εαυτό του ένα βασίλειο, και θα επιστρέψει» (εδ. 11-12) – (η επιστροφή δεν περιλαμβανόταν στο όραμα του Δανιήλ). και κατά την επιστροφή του, είχε έναν λογαριασμό και με τους υπηρέτες του και με τους εχθρούς του (εδ. 13-30).

Ο ίδιος ο Χριστός ήταν ο ευγενής, ο ουρανός η μακρινή χώρα, και η επιστροφή θα ήταν η δεύτερη έλευση του – που περιγράφεται σε εν μέρει παρόμοιες παραβολές όπως μετά από «πολύ καιρό» (Λουκάς 20:9, Ματθαίος 25:19). Επίσης, ο απολογισμός κατά την επιστροφή του θα ήταν η τελική και καθολική κρίση στο τέλος του κόσμου, με ανταμοιβή για τους δίκαιους και τιμωρία για τους κακούς να βιώνεται στην αιωνιότητα.

Ο απόστολος Παύλος μιλά για αυτό ως «εμφάνισή του και βασιλεία του» (Β' Τιμόθεο 4:1) – δηλαδή για την εμφάνισή του και την εκδήλωση της βασιλείας του στη δόξα του και στην ουράνια δόξα του. Ο Ματθαίος το δηλώνει ως εξής: «Όταν όμως ο Υιός του ανθρώπου έρθει στη δόξα του, και όλοι οι άγγελοι μαζί του, τότε θα καθίσει στον θρόνο της δόξας του [που είχε λάβει προηγουμένως] και μπροστά του θα συγκεντρωθούν όλα τα έθνη». (δηλαδή για κρίση) – όταν οι πονηροί «θα πάνε στην αιώνια τιμωρία, οι δε δίκαιοι στην αιώνια ζωή» (25:31-32, 46) – η «αιώνια ζωή» είναι η εμπειρία των δικαίων στην ουράνια φάση της βασιλείας, και «αιώνια τιμωρία» αυτή των κακών στη λίμνη της φωτιάς.

The Lord's day, or the first day of the week, is not a day of rest.' The Sabbath was a day of rest for the Children of Israel, but the Lord's day is in no sense a day of rest as was the Jewish Sabbath. Under the Old Covenant the Sabbath day was designated as a day of rest for man and beast; it was a memorial day of the deliverance from Egyptian bondage and Egyptian taskmasters; it was a sign between Jehovah and the Children of Israel that God through his goodness had delivered the children of Israel from the ceaseless toil to which they were subjected while in Egypt. They were to rest and tell their children that they had this rest day because of the goodness of God in delivering them from the bondage in Egypt. Under the New Covenant the Lord's day has a higher and a holier purpose than that of merely giving physical rest to man and beast. We let this point rest at this time, as it will be brought up further on in this speech. All of the babbling and prattling that you hear about changing the Sabbath day to the first day of the week is out of place and serves only to confuse the minds of people and prejudice them against the truth.

NEW THINGS IN THE NEW COVENANT

The New Covenant is true to its name; it is truly new in all of its parts. We have but to notice a few of the new things that are included in the new covenant. The teachings of Jesus while in the flesh was designated as "new teaching." (Mark 1:27.) Christ did not reiterate any of the law of Moses to impose it upon people; throughout the Sermon on the Mount he brings into contrast his teachings with the traditions and interpretations of the rabbis; he fulfilled the law and then gave something new in its stead. "He taught them as one having authority, and not as their scribes." (Matthew 7:29.) There never had been such teachings as Jesus gave: there never has been any new teaching that is comparable to the teaching of the Lord Jesus Christ. He came to reveal the Father's will, the will of the Father as expressed in the new covenant. Again we have "a new commandment" (John 13:34), which expresses a higher degree of love among the Lord's people than had ever been taught before. Christians are new creatures in Christ. (2 Corinthians 5:17.) Old things have passed away, and all things become new. The church is composed of converts from all nations; Jews and Gentiles were converted by the gospel and constituted into "one new man." (Ephesians 2:15.) Again, we read of "a new and living way." (Hebrews 10:20.) Young Christians are called "new babes in Christ." (1 Peter. 2:2.) We have a "new Passover." (1 Corinthians 5:7.) We offer up "new sacrifices" (1 Peter 2:5) and give "new praise offerings" unto God (Hebrews 13:15). The prophet Isaiah said that God's people should be given "a new name." (Isaiah 62:2.) This prophecy was fulfilled when the disciples were called "Christians first at Antioch." (Acts 11:26.) Moreover, in the New Covenant we have a "new day of worship" (1 Corinthians 16:1-2; Revelation 1:10), which is the first day of the week or the

Άλλες γραφές που έχουν ήδη παρατηρηθεί υποδεικνύουν ότι η βασιλεία θα παραλαμβάνονταν από τον Χριστό λίγο μετά την άφιξή του στον ουρανό μετά το θάνατό του, την ανάσταση και την ανάληψή του, όταν θα λάμβανε «πάση εξουσία ... στον ουρανό και στη γη» όπως του είχε υποσχεθεί (Ματθαίος 28: 19) και υποδείχθηκε την Πεντηκοστή μετά την ανάληψή του ως έχει ήδη ολοκληρωθεί. Αυτό σημαίνει, λοιπόν, ότι οποιεσδήποτε αναφορές στη συνέχεια στη βασιλεία στο μέλλον (όπως Πράξεις 14:23· 2 Τιμόθεο 4:1, 18· και 2 Πέτρου 1:11, που ήδη αναφέρθηκαν) έχουν να κάνουν με αυτό, όχι στη γη μεταξύ της πρώτης και της δεύτερης παρουσίας του, αλλά στην αιώνια συνέχισή της στην ουράνια δόξα στον μελλοντικό κόσμο – πότε και πού «ΠΑΡΑΜΕΙΝΕΙ ΣΑΒΒΑΤΟ ΑΝΑΣΤΑΣΜΑ ΓΙΑ ΤΟΝ ΛΑΟ ΤΟΥ ΘΕΟΥ» Εβραίου 4:8) – προεικονίστηκε από το Σάββατο της εβδομης ημέρας του Ισραήλ κατά σάρκα,

Τελικές Παρατηρήσεις

1. Ο Χριστός και το Σάββατο μέχρι τον Θάνατό του (Τα Ευαγγέλια).

Ο Χριστός έζησε και πέθανε στη γη σύμφωνα με τον νόμο της Παλαιάς Διαθήκης του Μωυσή, και αυτός και οι μαθητές του τήρησαν την εβδομη ημέρα, το Σάββατο του Δεκάλογου, αν και κατά καιρούς παραβίασαν τις παραδοσιακές εβραϊκές ερμηνείες των επιδιωκόμενων περιορισμών του -- ήταν θεϊκός ως καθώς και άνθρωπος, και γνωρίζοντας τη θεϊκή πρόθεσή του, δήλωσε ότι είναι «κύριος του σαββάτου» (Μάρκος 2:28· Λουκάς 6:5).

Αλλά όπως έχει ήδη τεκμηριωθεί, κατά τον θάνατό του καταργήθηκε ο νόμος της Παλαιάς Διαθήκης και το χυμένο αίμα του ήταν το αίμα της Νέας Διαθήκης, το οποίο δεν ενσωμάτωσε την εντολή του Σαββάτου όπως συνέβη στις άλλες εννέα εντολές του Δεκάλογου της Παλαιάς Διαθήκης, για λόγους που έχουν ήδη σημειωθεί. Μετά την ανάστασή του, που έγινε την πρώτη ημέρα της εβδομάδας, η ημέρα αυτή αρχίζει να εμφανίζεται.

2. Η Πρώτη Ημέρα της Εβδομάδας που εμφανίζεται μετά την Ανάστασή Του (Ευαγγέλια μέσω Αποκάλυψης).

Lord's day. It will be seen that everything in the New Covenant is new.

THE LORD'S THINGS

In the New Covenant there are so many things which are designated as belonging to the Lord --- "the Lord's things." A recitation of a few of these things will, help us to appreciate the "Lord's day." We have mentioned in the New Testament "the Lord's body" (1 Corinthians 11:27-29), "the Lord's death" (1 Corinthians 11:26), "the Lord's table" (1 Corinthians 10:21), "the Lord's Supper" (1 Corinthians 11:20), "the Lord's disciples" (Acts 9:1), "the Lord's blood" (1 Corinthians 11:27), "the Lord's house" (1 Timothy 3:15), and "the Lord's day." (Revelation 1:10.) Other things could be mentioned as belonging to the Lord, but these are enough to show that when we speak of "the Lord's day" that we are putting it in the class of many, many other important things that belong to the Lord under the new covenant. In fact, the New Covenant came through the Lord Jesus Christ; he is the mediator of a better covenant. Moses was the mediator of the old covenant, but Christ is the mediator of the new covenant. The Old Covenant was sealed and sanctified by the blood of animals, but the New Covenant is sealed and sanctified by the blood of the Lord Jesus Christ. It is the Lord's covenant, his last will and testament to man. It would be strange if a new day of worship was designated in the New Covenant and it not be called "the Lord's day." We know that "day" is used in different senses in the Bible, but the first day of the week has been designated as the Lord's day and was recognized as the day of worship by the early Christians. In fact, since Pentecost the first day of the week has been used, the special day of worship under the new covenant.

THE FIRST DAY OF THE WEEK

"The first day of the week" has been called by the Holy Spirit "the Lord's day." "I was in the Spirit on the Lord's day." (Revelation 1:10) Here we have John stating that he was "in the Spirit" on a special day, "the Lord's day." There are many reasons for designating this day as "the Lord's day." First, the Lord was raised from the dead on "the first day of the week." (Matthew 28:1; Mark 16:2; Luke 24:1 and John 20:19) Here all four of the writers of the gospel tell us that Jesus was raised from the dead on the first day of the week. This is one reason for designating the first day of the week as the Lord's day. After his resurrection, he remained on earth for about forty days. (Acts 1:3) During these forty days he made a number of appearances; we have a record of about thirteen appearances that Jesus made after his resurrection and before his ascension. Every appearance where the time is mentioned it was on the first day of the week. There are some appearances where the time, is not mentioned, but when the time is mentioned, it is designated

Την Κυριακή της Ανάστασης, ο αναστημένος Χριστός εμφανίστηκε στη Μαρία τη Μαγδαληνή, μια ομάδα γυναικών, τον απόστολο Πέτρο, δύο μαθητές στο δρόμο για Εμμαούς και σε όλους τους αποστόλους του εκείνο το βράδυ εκτός από τον Θωμά, που απουσίαζε από τους άλλους εκείνη την ώρα, αλλά ήταν παρών. μια εβδομάδα αργότερα, όταν ο Ιησούς έκανε την επόμενη ηχογραφημένη εμφάνισή του.

Ημέρα της Πεντηκοστής, όταν ήρθε η βασιλεία που είχε κηρυχτεί από τον Ιωάννη τον Βαπτιστή και στη συνέχεια από τον Ιησού ως «επί χείρας», ήταν η πρώτη ημέρα της εβδομάδας – που συνέβαινε πενήντα ημέρες μετά το Σάββατο της εβδομάδας του Πάσχα (Λευιτικό 23:15-16). Και μετά από αυτό, όταν περίπου τρεις χιλιάδες βαπτίστηκαν και προστέθηκαν στον αριθμό των μαθητών του Χριστού, «συνέχισαν σταθερά στη διδασκαλία και τη κοινωνία των αποστόλων, στο σπάσιμο του άρτου και στις προσευχές» (Πράξεις 2:42) – με «το το σπάσιμο του άρτου» στο πλαίσιο προφανώς αναφέρεται στη λήψη του «δείπνου του Κυρίου» (Α' Κορινθίους 11:20), που καθιέρωσε ο Χριστός τη νύχτα πριν από το θάνατό του (Ματθαίος 26:26-28· Μάρκος 14:22-24· Λουκάς 22 :19-20· 1 Κορινθίους 11:23-25).

Στις Πράξεις 20:6-7, έχουμε ένα αρχείο του Παύλου και της παρέας του, οι οποίοι είχαν φτάσει επτά ημέρες νωρίτερα στην Τρωάδα και παρέμειναν μέχρι «την πρώτη ημέρα της εβδομάδας, όταν ήμασταν συγκεντρωμένοι για να σπάσουμε ψωμί, [και] ο Παύλος μίλησε μαζί τους [με τους μαθητές στο Τρωάδα], που σκοπεύει να αναχωρήσει το αύριο» – που υποδηλώνει μια εβδομαδιαία πρακτική να συναντιόμαστε μαζί την πρώτη ημέρα της εβδομάδας για να «σπάσουμε ψωμί» ή να απολαμβάνουμε το δείπνο του Κυρίου.

Στην 1 Κορινθίους 16:1-4, έχουμε τον απόστολο Παύλο να δίνει οδηγίες στους αγίους της Κορίνθου, όπως είχε δώσει στις εκκλησίες της Γαλατίας, για μια συλλογή για τους άπορους αγίους στην Ιερουσαλήμ, λέγοντας: «Την πρώτη ημέρα της εβδομάδας [κυριολεκτικά, «κάθε βδομάδα'] αφήστε τον καθένα από εσάς να αποθέσει κοντά του [ίσως ακριβέστερα, να τα βάλει μόνος του στο θησαυροφυλάκιο], δηλαδή σε ξεχωριστό ταμείο], καθώς μπορεί να ευδοκιμήσει, ώστε να μην γίνουν εισπράξεις όταν έρθω». ή στείλτε "την γενναιοδωρία σας στην Ιερουσαλήμ" - υπονοώντας ότι οι συνεισφορές τους γίνονται κάθε πρώτη ημέρα της εβδομάδας πριν από την άφιξή του, λόγω της τακτικής συγκέντρωσης εκείνη την ημέρα για χριστιανική λατρεία. (Βλέπε Macknight,

as being on the first day of the week. He made his ascension to the Father and then sent the Holy Spirit, according to promise, to the apostles on Pentecost, which was the first day of the week. (Leviticus 23:11, 15-21.) The church was organized on Pentecost, and the first gospel sermon in its fullness was preached by Peter on this Pentecost. Hence, since Pentecost was the first day of the week, the first day of the week becomes the birth day of the church of the Lord. The early disciples met on the first day of the week to eat the Lord's Supper. "And upon the first day of the week, when we were gathered together to break bread, Paul discoursed with them, intending to depart on the morrow; and prolonged his speech until midnight." (Acts 20:7) Moreover, the early disciples were commanded to make a special contribution on the first day of the week. "Now concerning the collection for the saints, as I gave order to the churches of Galatia, so also do ye. Upon the first day of the week let each one of you lay by him in store, as he may prosper, that no collections be made when I come." (1 Corinthians 16:1-2.) Here Paul gives instruction to the church at Corinth to do as he had commanded the churches in Galatia; they were to make this contribution on the first day of the week. This was to be done so that there would be no delay in collecting the contribution when Paul arrived. It shows that the early Christians were meeting on the first day of the week. "And let us consider one another to provoke unto love and good works; not forsaking our own assembling together, as the custom of some is, but exhorting one another; and so much the more, as ye see the day drawing nigh." (Hebrews 10:24-25.) These are some of the reasons that may be assigned for calling the first day of the week the Lord's day.

In Psalm 2:7 we have the following: "Thou art my son; this day have I begotten thee." Note carefully "this day" as mentioned here. In Acts 13:32-33 we learn that this was fulfilled in the resurrection of Christ. "And we bring you good tidings of the promise made unto the fathers, that God hath fulfilled the same unto our children, in that he raised up Jesus; as also it is written in the second psalm, Thou art my Son, this day have I begotten thee." Hence, Jesus was acknowledged as the begotten Son of God by his resurrection from the dead on the first day of the week. The prophecy of Joel (Joel 2:28; Acts 2:1-4, 16, 17) was fulfilled on Pentecost which is the first day of the week. Christ was crowned king on his throne on that day. (Zechariah 6:13; Acts 2:29-36.) The new law went into effect as the word of the Lord went forth from Jerusalem on that day. (Isaiah 2:3; Luke 24:47, 49 and Acts 2.) All of these events show that God honored the first day of the week as the day for the accomplishment of so many great things. No one should be astonished that the first day of the week has been called "the Lord's day." Peter said that "Blessed be the God and Father of our Lord Jesus Christ, who according to his great mercy begat us again unto a living hope by the resurrection of Jesus Christ from the dead." (1 Peter 1:3.) What does this mean? It simply means that by the resurrection of Jesus Christ that

Apostolical Epistles, και McGarvey and Pendleton, Thessalonians, Corinthians, Galatians and Romans, με αναφορά ειδικότερα στο 1 Κορινθίους 16:2.)

Στην Αποκάλυψη 1:9, πιθανότατα γραμμένο για το 96 μ.Χ., ο απόστολος Ιωάννης μιλάει ότι ήταν «εν Πνεύμα την ημέρα του Κυρίου» (te kuriake hemera) όταν είχε το πρώτο του όραμα κατά τη διάρκεια της εξορίας στο νησί της Πάτμου, κατανοητό από τους πρώτους Χριστιανούς ως αναφορά στην πρώτη ημέρα της εβδομάδας, που ονομάζεται επίσης "όγδοη ημέρα" - η ημέρα που ακολουθεί το εβραϊκό Σάββατο, την έβδομη ημέρα. Γι' αυτούς ήταν ημέρα ανάμνησης της ανάστασης του Χριστού, καθώς το «δείπνο του Κυρίου» ήταν ένα δείπνο στη μνήμη του θανάτου του Χριστού. και συγκεντρώθηκαν την «ημέρα του Κυρίου» για να τηρήσουν «το δείπνο του Κυρίου» - ο «Κύριος» τους είναι ο Χριστός και μόνο αυτός.

Αυτό ξεχώριζε τους χριστιανούς

(α) από θρησκευτικά μιλώντας Εβραίους, των οποίων η εβδομαδιαία λατρευτική συνέλευση ήταν το Σάββατο, το Σάββατο τους, αφενός,

(β) από ειδωλολάτρες από την άλλη, που στην Αίγυπτο και τη Μικρά Ασία είχαν παρόμοια φράση, te sebste herma, για την πρώτη μέρα του μήνα, προς τιμή του Ρωμαίου αυτοκράτορα Καίσαρα, τον οποίο λάτρευαν ως θεϊκό, χρησιμοποιώντας το Ελληνική λέξη sebaste, σύμβολο του kuriake που χρησιμοποιείται αντ' αυτού από τους Χριστιανούς του Χριστού. (Βλ. Interpreter's Dictionary of the Bible, Vol. KQ, σελ.152).

Sebaste είναι το γενικό του sabastos, από το sebas, που σημαίνει ευλαβικό δέος, και είναι συγγενικό του sebazomai, στη λατρεία, και του sebasma, αντικείμενο λατρείας. Άρα, σε τελική ανάλυση και ειδικότερα στη χρήση, οι δύο λέξεις που ισχύουν για τον Χριστό και τον Καίσαρα, αντίστοιχα, ήταν ισοδύναμες. Και εκείνοι που πίστευαν στον Χριστό ως Κύριο δεν μπορούσαν να αναγνωρίσουν τον Καίσαρα ως τέτοιο, με αποτέλεσμα συχνά τον σκληρότερο διωγμό για τους χριστιανούς - τον οποίο άρχισαν να υποφέρουν στη Μικρά Ασία την εποχή της εξορίας του Ιωάννη στη νήσο Πάτμο, όπου έγραψε το Βιβλίο της Αποκάλυψης κατ' εντολή του Χριστού για την άμεση οικοδόμηση και

the apostles were begotten again unto a living hope by the resurrection of Christ; that is, his resurrection completed the act of their regeneration. They had gone back to their former calling after the crucifixion of Christ, but now they are revived in hope that their crucified Lord is now the risen Redeemer of man. It is interesting to note the important place that the resurrection has in the early preaching of the apostles; in fact, Peter never mentions the crucifixion of Jesus without mentioning his resurrection. Attention is called here to Psalm 118:22-24. "The stone which the builders rejected is become the head of the corner. This is Jehovah's doing; it is marvelous in our eyes. This is the day which Jehovah hath made; we will rejoice and be glad in it." What day? It is the resurrection day, the most important day in the plan of human redemption. There are those who celebrate his birthday without any divine authority. God has designated the first day of the week, the resurrection day of our Lord, as the special day of worship for his people under the new covenant. Hence, we have many reasons for calling the first day of the week the Lord's day.

WHAT ADVENTISTS TEACH

Adventists first met on the first day of the week. Joseph Bates visited some relatives who were members of the Seventh-Day Baptist Church. He learned some arguments from them for meeting on the Sabbath day; he brought these arguments back and introduced them to the Advent Church. Mrs. White contended against meeting on the Sabbath day until she was unable to answer the arguments which Joseph Bates produced. She then had a vision in which she saw that the Sabbath day was retained and was binding on Christians today. The Seventh-Day Advent Church was then founded in 1845. If keeping the first day of the week is a "mark of the beast," then the Advent Church had the mark of the beast; Mrs. Ellen G. White had the mark of the beast. We have a record in "Life Sketches of Ellen G. White" of the vision that Mrs. White had. "Elder Bates was resting upon Saturday, the seventh day of the week, and he urged it upon our attention as the true Sabbath. I did not feel its importance, and thought that he erred in dwelling upon the fourth commandment more than upon the other nine. But the Lord gave me a view of the heavenly sanctuary. The temple of God was opened in heaven, and I was shown the ark of God covered with the mercy seat. Two angels stood one at either end of the ark with their wings spread over the mercy seat, and their faces turned toward it. This, my accompanying angel informed me, represented all the heavenly host looking with reverential awe toward the law of God, which had been written by the finger of God. Jesus raised the cover of the ark, and I beheld the tables of stone on which the Ten Commandments were written. I was amazed as I saw the fourth commandment in the very center of the ten precepts with a soft halo of light encircling it. Said the angel, 'It is the only one of the ten which defines the living God who created the heavens and the earth and all

ενθάρρυνση των επτά εκκλησιών στη ρωμαϊκή επαρχία της Ασίας (στο δυτικό τμήμα της Μικράς Ασίας, νυν Τουρκία).

Τα ακόλουθα αποσπάσματα αποσπασμάτων από δεκαετίες του δεύτερου χριστιανικού αιώνα θα καταδείξουν τη χρήση της «ημέρας του Κυρίου» για την «πρώτη ημέρα της εβδομάδας», την ημέρα της ανάστασης του Χριστού από τους νεκρούς, και ως εβδομαδιαία ημέρα συνάθροισης των πρώτων Χριστιανών. του να είναι «η ημέρα του Κυρίου» (1 Κορινθίους 5:5· Β΄ Κορινθίους 1:14· Α΄ Θεσσαλονικείς 5:2· Β΄ Πέτρου 34:10), όταν ο Κύριος Ιησούς Χριστός επιστρέφει στο τέλος του χρόνου στη γη για παγκόσμια ανάσταση και κρίση της ανθρωπότητας, όπως ισχυρίζονται ορισμένοι στις μέρες μας.

ΔΙΔΑΧΗ: «... Ελάτε μαζί κάθε ημέρα του Κυρίου, φάτε ψωμί και ευχαριστήστε» (14:1) – τέλη πρώτου ή αρχές δεύτερου αιώνα μ.Χ.

ΣΗΜΕΙΩΣΗ: The Interpreter's Dictionary of the Bible, Vol. KQ, σελ. 152, το δηλώνει αυτό, σε εμάς, η περιέργη διατύπωση «φαίνεται να σημαίνει «συνάντηση για λατρεία την Ημέρα του Κυρίου – την ιδιαίτερη ημέρα του». Σε αντίθεση με το Σάββατο». Η ερμηνεία αυτή επιβεβαιώνεται από τις ακόλουθες σκέψεις:

Αν και η έκφραση «η ημέρα του Κυρίου» στο εδάφιο Αποκάλυψη 1:9 είναι *he kuriake hemera*, έγινε σύνηθες να παραλείπεται η λέξη ημέρα, αφήνοντάς την να γίνει κατανοητή από τα συμφραζόμενα, με το επίθετο «Κύριος» στην πραγματικότητα να χρησιμοποιείται ως ουσιαστικό για "Κυριακή" ή "πρώτη μέρα της εβδομάδας". που συμβαίνει στο παραπάνω απόσπασμα από το *Didache*. "Έτσι στα νέα ελληνικά η λέξη για την Κυριακή ή την πρώτη ημέρα της εβδομάδας είναι *kuriake*. Αυτή η χρήση ήταν καλά καθιερωμένη από παλιά, γιατί η χριστιανική λατινική λέξη για την Κυριακή ήταν *dominica*, η ακριβής μετάφραση του ελληνικού "Λόρδου". Η λέξη για την Κυριακή στις σύγχρονες ρομανικές γλώσσες προέρχεται από αυτή τη χρήση - *dominica* (ιταλικά), *domingo* (ισπανικά) και *dimanche* (γαλλικά). (Everett Ferguson, *Early Christians Speak*, σελ. 71.)

ΙΓΝΑΤΙΟΣ: «... δεν τηρούμε πλέον το Σάββατο, αλλά ζούμε σύμφωνα με την ημέρα του Κυρίου, κατά την οποία

things that are therein." (Pages 95 and 96.) Now such foolishness as is revealed in the visions of Mrs. White become the authority for the Seventh-Day Adventists worshipping on the Sabbath Day. She saw the two tables of stone upon which was written the Ten Commandments, she claims, and then she saw a halo around the fourth commandment which contains the Sabbath day, which placed this commandment above all of the others. She puts the fourth commandment which was given to the Jewish people above the commandment that thou shalt have no other God before me. To the Seventh-Day Adventists the Sabbath day is the only thing that differentiates the Adventist from all other denominations. There are six kinds of Adventists, and the Seventh-Day Adventist, founded by Mrs. White, are lacking in a representative who has the courage to defend her as a prophet of God; they claim that she was inspired of God, and she claims that she was inspired of God, but their cause is crying for a defender and not a one of them is willing to come to her defense. Why? Because they cannot defend her.

DID POPE OF ROME CHANGE THE SABBATH?

This claim that the pope of Rome changed the Sabbath day to the first day of the week was first made by Mrs. Ellen G. White. Mrs. White says, "In the ark was the golden pot of manna, Aaron's rod that budded, and the tables of stone, which folded together like a book. Jesus opened them, and I saw the Ten Commandments written on them with the finger of God. On one table were four and on the other six. The four on the first table shone brighter than the other six. But the fourth, the Sabbath commandment, shone above them all; for the Sabbath was set apart to be kept in honor of God's holy name. The holy Sabbath looked glorious—a halo of glory was all around it. I saw that the Sabbath commandment was not nailed to the cross. If it was, the other nine commandments were; and we are at liberty to break them all as well as to break the fourth. I saw that God had not changed the Sabbath, for he never changes. But the pope had changed it from the seventh day to the first day of the week; for he was to change times and laws." ("Early Writings of Ellen G. White," page 33.) Again on page 65 of the same book Mrs. White says, "The pope has changed the day of rest from the seventh to the first day." In different visions Mrs. White claimed that the pope changed the Sabbath day to the first day of the week. Let us examine her charge and see how much truth there is in it. Remember that the Lord showed her in a vision that the pope had changed the Sabbath to the first day of the week. Why did the Lord have to reveal to Mrs. White in a vision that the pope changed the Sabbath from the seventh day to the first day of the week if they can prove it has been changed by the New Testament? Why do not Seventh-Day Adventists not attempt to prove by the New Testament that the Sabbath day has been changed to the first day of the week? Seventh-Day

προέκυψε και η ζωή μας μέσω αυτού...» (Μαγνησίους 9) – 110 μ.Χ.

ΒΑΡΝΑΒΑΣ: «Γι' αυτό εμείς [οι Χριστιανοί] τηρούμε με χαρά την όγδοη ημέρα, κατά την οποία ο Ιησούς αναστήθηκε από τους νεκρούς και όταν εμφανίστηκε αναλήφθηκε στους ουρανούς» (15:8στ) – περίπου το 130 μ.Χ.

ΣΗΜΕΙΩΣΗ: Εάν οι 40 ημέρες των Πράξεων 1:3 δεν περιλάμβαναν την ανάσταση και τις ημέρες ανάληψης, κάτι που είναι δυνατό, τότε η ανάληψή του ήταν επίσης την ίδια ημέρα της εβδομάδας με την ανάστασή του – «όγδοη» (= «πρώτη»), όπως υποδεικνύεται στο απόσπασμα του Βαρνάβα.

3. Χριστιανοί και το Σάββατο μετά την Πεντηκοστή (Δρα μέσω του

Επιστολές).

Ενώ οι Χριστιανοί τηρούσαν την πρώτη ημέρα της εβδομάδας ως την τακτική ημέρα της συνάθροισής τους για τη δική τους ξεχωριστή λατρεία, οι Εβραίοι Χριστιανοί συνήθως εξακολουθούσαν να ζούσαν ως Εβραίοι καθώς το έθιμο και ο πολιτισμός από οποιοδήποτε απόψεις δεν έρχονταν σε αντίθεση με τις χριστιανικές αρχές. Επίσης, ο απόστολος Παύλος? συμμορφώνεται από τέτοιες απόψεις με τα ήθη ή την κουλτούρα οποιουδήποτε λαού μπορεί να είναι μεταξύ τους – είτε

- (α) Εβραίοι ή Εβραίοι προσήλυτοι, που ζούσαν σύμφωνα με το νόμο του Μωυσή, για να τους κερδίσει για τον Χριστό.
- (β) μη Εβραίοι, που ήταν χωρίς αυτόν τον νόμο (αν και ο ίδιος δεν ήταν χωρίς νόμο για τον Χριστό), για να τους κερδίσει και για τον Χριστό
- (γ) αυτούς που αποκαλούσε «αδύναμους», για να τους κερδίσει επίσης (Α Κορινθίους 9:19-23).

Για παράδειγμα, ο Παύλος τήρησε τον Μωσαϊκό νόμο σχετικά με τους Ναζιριτικούς όρκους, που βρίσκονται στους Αριθμούς 6:1-21 (βλέπε Πράξεις 18:8· 21:17-26). Έκανε περιτομή στον Τιμόθεο, έναν μισό Εβραίο, για να τον κάνει αποδεκτό τόσο στην Ιουδαϊκή όσο και στην Εθνική

Adventists admit that the Catholic Church was not founded until the fourth century; they admit that the Catholic Church was not fully developed until about A.D. 304. Christians were meeting on the first day of the week for three centuries before even Adventists claim that the Sabbath was changed to the first day of the week. How can they give any reason for Christians meeting on the first day of the week so long? They even now claim that they can give some evidence that the Catholic pope did make the change. They cannot tell us which pope made the change; they know there is no sacred or profane history that records the fact that the pope made a change. Even if the Catholics should make such a claim, how could the claim be proved? There is no evidence that the pope made any such change, and when Seventh-Day Adventists make the charge they do so without any evidence. They can only point to Mrs. White's vision that the pope made the change. Constantine was emperor of Rome, but he was not a pope; he was emperor from A.D. 306-337. He had laws passed regulating conduct on the first day of the week, but there is no law or edict in Roman history where he changed the Sabbath day to the first day of the week. It is one thing to make laws regulating the conduct of citizens on the first day of the week, and another thing to appoint the first day of the week as a day of worship. Again, they claim that the Council of Laodicea, which met A.D. 363, confirmed the first day of the week as the Lord's day. It should be remembered that the first day of the week was already observed from the earliest days of the church of our Lord down to that time by all Christians.

The speaker knew that from this platform it had been preached that the pope of the Catholic Church changed the Sabbath day from the seventh to the first day of the week; hence, he called on the highest authority in the Catholic Church in Nashville, Tennessee, to give the teachings of the Catholic Church on this matter. He asked this question: "Do Catholics teach that the pope of Rome changed the seventh day Sabbath to the first day of the week?" The answer came with an emphatic "No"! "They do not make such a claim; they never have made such a claim." The priest was then asked: "Will you put that statement in writing?" He then wrote the following letter, dated December 14, 1944.

"Doctor H. Leo Boles
Dear Sir:

"In answer to your query, Who changed the Sabbath to Sunday? I wish to say that, according to the best evidence, it was the apostles themselves in order to commemorate the resurrection of Christ. The practice of meeting together on, the first day of the week for the celebration of the Lord's Supper and the designation of that day as the Lord's day is indicated by St. Paul, Acts 20: 7 and 1 Corinthians 16: 2, and by St. John, Rev. 1: 10.

"In the 'Didache or the Teaching of the Twelve Apostles,' dating from the year A.D. 100 (that's back there just a few, maybe a few, years after John died), the command is given: 'On the Lord's day

κοινωνία (Πράξεις 16:1-3). Αλλά αρνήθηκε να περιτμήσει τον Τίτο, έναν μη-Εβραίο, για να μην συμβιβαστεί με το ευαγγέλιο όταν μια εβραϊκή φατρία προσπαθούσε να δεσμεύσει την περιτομή στους Εθνικούς προσήλυτους (Γαλάτες 2:1-5, πρβλ. Πράξεις 15:1-31). Ωστόσο, δεν δίδαξε στους Εβραίους Χριστιανούς να μην κάνουν περιτομή στα παιδιά τους κατά έθιμο (Πράξεις 21:17-26, όπως ήδη αναφέρθηκε) – αλλά δίδαξε ότι «εν Χριστώ Ιησού ούτε η περιτομή ωφελεί τίποτα, ούτε η περιτομή· αλλά η πίστη [εν Χριστώ] εργαζόμενοι μέσω αγάπης» (Γαλάτες 5:6) – την οποία εφάρμοσε ευρέως, λέγοντας: «Να μη σας κρίνει λοιπόν κανείς σε κρέας ή σε ποτό,

Το ευαγγέλιο κηρύχθηκε πρώτα στους Ιουδαίους και μετά στους Εθνικούς (Ρωμαίους 1:16). Και στους Ιουδαίους κηρύχθηκε για πρώτη φορά στην Ιερουσαλήμ, όχι μόνο στο ναό, από τους αποστόλους, αλλά και στις συναγωγές της πόλης από άλλους. Ένα αξιοσημείωτο παράδειγμα του τελευταίου ήταν ότι από τον Στέφανο στη συναγωγή «των Ελευθέρων και των Κυρητιών και των Αλεξανδρινών και των Κιλικίας και της Ασίας» (συναγωγή Εβραίων εκτός Παλαιστίνης), ο οποίος διαφωνούσε μαζί του αλλά δεν μπορούσε «να αντέξει τη σοφία και το Πνεύμα με το οποίο μίλησε». Ωστόσο, κατάφεραν να τον φέρουν στο «συμβούλιο» (Σανχεντρίν) και να τον λιθοβολήσουν μέχρι θανάτου ως τον πρώτο χριστιανό μάρτυρα. Είναι πιθανό ότι ο Σαούλ από την Ταρσό, που αργότερα μεταστράφηκε και έγινε απόστολος Παύλος, ήταν από εκείνη τη συναγωγή, γιατί ήταν Κιλικίας και κρατούσε τα ενδύματα εκείνων που έκαναν τον λιθοβολισμό. (Βλέπε Πράξεις 6:8 - 8:1· 22:3-21).

Αφού ο Παύλος έγινε απόστολος των Εθνών, όταν σε μια πόλη όπου υπήρχε μια εβραϊκή συναγωγή, πήγαινε πρώτα σε αυτήν (γιατί ήταν θέλημα Θεού όλοι οι Εβραίοι καθώς και όλοι οι Εθνικοί να έχουν την ευκαιρία να ακούσουν και να υπακούσουν στο ευαγγέλιο του Χριστού και έτσι γίνονταν χριστιανοί, και οι Εθνικοί συνήθως προσεγγίζονταν αρχικά μέσω θεοφοβούμενων που παρευρίσκονταν σε εβραϊκές συναγωγές) – όπως στην Αντιόχεια στην Πισιδία (Πράξεις 13:13-51), στο Ικόνιο (14:1-7), στη Θεσσαλονίκη (17: :1-9), στη Βέροια (17:10-14), στην Κόρινθο (18:1-17), στην Έφεσο, όπου άφησε τους βοηθούς του, τον Ακύλλα και την Πρίσκιλλα, μέχρι την επιστροφή του (Πράξεις 18:18-19: 20). Σε ορισμένες περιπτώσεις, οι Χριστιανοί συνέχισαν να παρακολουθούν τις συναγωγές για όσο διάστημα το επέτρεπαν, αλλά πιθανόν να συγκεντρώνονταν στο σπίτι κάποιου μέλους για τις υπηρεσίες της ημέρας του Κυρίου τους (πρβλ. Πράξεις 18:7, Ρωμαίους 16:5, Α Κορινθίους 16:9 και Φιλήμονα 1-2),

come together and break bread and give thanks, after confessing your sins, that your sacrifice may be pure. (Chapter 14.)

"St. Ignatius, martyr (year 107), speaks of Christians as 'no longer observing the Sabbath, but living in the observance of the Lord's day on which also Our Life rose again.'" (Ad Magnes IX.) In his Epistle to Barnabas, chapter XV, he says: "Wherefore also we keep the eighth day (i.e., the first of the week) with joyfulness, the day also on which Jesus rose again from the dead."

"St. Justin (year 165) is the first Christian writer to call the day Sunday in the celebrated passage in which he describes in detail the worship offered to God on that day by the early Christians-i.e., the offering up of the body and blood of Christ with the accompanying prayers, preaching, and reading of the Old and New Testaments. (Apol. 65.)

"Thus, it is clear from the most ancient and authentic testimonies we have that the practice of celebrating the Lord's Supper on Sunday originated with the apostles, and, therefore, it was in accordance with the will of Christ who gave them the power to make such accidental changes of time and manner of religious observance. They, of course, were not empowered to change the natural law obliging all men to devote a certain time exclusively to the worship of God which is the essential duty enjoined by the third commandment, but the time and details of its observance were subject to change. Certainly the practice would not have originated with the apostles and become universal throughout the Christian world if our Lord had not willed it. The fact that a small group of Christians (speaking of the Adventists), originating eighteen hundred years after the apostles, choose to worship on the seventh day is insignificant when compared to universal practice and ancient traditions in favor of Sunday." "I hope this is a satisfactory answer to your question.

Very sincerely yours,
"RT. Rev. MSGR. A. A. SIFNER, V.G."

It is fair to the Catholics to say that they do not claim that the pope of Rome changed the Sabbath to the first day of the week. Any literature that anyone may have from the Seventh-Day Adventists making the charge that the pope changed the Sabbath is false; if any of you have such literature, you may write on it, "This is not true."

THE LORD'S SUPPER

Jesus commanded his disciples to eat the Lord's Supper. (Matthew 26:26; Luke 22:19; 1 Corinthians 11:24-25.) The Lord commanded his people to assemble. "Not forsaking the assembling of yourselves together, as the manner of some is." (Hebrews 10:25.) Never mind what the other part of this verse may mean, we do have the simple and clear teaching that Christians were not to forsake the assembling of themselves together. They are also commanded to eat the Lord's Supper; they must assemble in order to eat the supper together. They ate the supper when they assembled. (1 Corinthians 11:20-33.) Paul here says: "When therefore ye assemble yourselves together, it is not possible to eat the Lord's supper." Hence, then, they ate the supper when they

Έτσι, σύμφωνα με τις αρχές που εμπλέκονται σε αυτό που σημειώθηκε, εάν ένας Εβραίος Χριστιανός ως άτομο επιθυμούσε όχι μόνο να τηρεί την πρώτη ημέρα της εβδομάδας ως «Ημέρα του Κυρίου», η οποία δεν ήταν απαραίτητα ημέρα ανάπαυσης, όπως ήταν το Σάββατο. Ο Μωυσής, και με αυτή την έννοια «κάθε μέρα» θα μπορούσε να «τιμάται το ίδιο», αλλά αισθάνθηκε επίσης περιορισμένος να συνεχίσει να τηρεί την «έβδομη ημέρα ως ημέρα ανάπαυσης και λατρείας, δεν πρέπει να του απαγορεύεται να το κάνει, ωστόσο δεν πρέπει να επιχειρεί να δεσμεύει την τήρησή του σε άλλους – με το ίδιο πράγμα να ισχύει αντίστροφα όσον αφορά τα κρέατα, τα οποία οι Εθνικοί Χριστιανοί μπορούσαν να τρώνε χωρίς επιφυλάξεις συνείδησης, για τα οποία οι Εβραίοι Χριστιανοί θα μπορούσαν να εξακολουθούν να έχουν ενδοιασμούς, αν και αυτός δεν χρειάζεται (Ρωμαίους 14:1-23).) – η οποία αρχή, ωστόσο, ισχύει μόνο για προαιρετικά θέματα – μόνο για ό,τι είναι επιτρεπτό, αλλά ούτε διέταξε ούτε απαγόρευσε.

Από την άλλη πλευρά, αν οι Εθνικοί Χριστιανοί επέτρεπαν να τεθούν σε δουλεία (δηλαδή, να τηρούν) εκείνο από το οποίο ο Χριστός είχε απελευθερώσει ακόμη και τους Ιουδαίους (συμπεριλαμβανομένης της τήρησης της «ημέρας του Σαββάτου», Κολοσσαείς 2:16), ήταν λόγος για τον απόστολο Παύλο να ανησυχεί για τη σωτηρία τους – μια πολύ ασήμαντη πίστη (βλέπε Γαλάτες 4:8-10· 5:1-8, επίσης εκφραστεί πολύ νωρίτερα). Το συμπέρασμα: «ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ ΜΑΣ ΕΛΕΥΘΕΡΩΣΕ Ο ΧΡΙΣΤΟΣ [σε σχέση με αυτά]: ΝΑ ΣΤΑΘΕΙΤΕ ΓΡΗΤΟΙ ΕΤΣΙ ΚΑΙ ΝΑ ΜΗΝ ΠΛΕΚΤΕΙΤΕ ΞΑΝΑ ΣΕ ΖΥΓΟ ΔΟΥΛΕΙΑΣ» (Γαλάτες 5:1).

Ως εκ τούτου, αν και οι Χριστιανοί πρέπει να έχουν ιδιωτικές αφιερώσεις καθημερινά και μπορούν να συγκεντρώνονται για λατρεία και οικοδόμηση οποιαδήποτε στιγμή ή σε διάφορες ώρες, ή ακόμα και καθημερινά για εκτεταμένες περιόδους, όπως είναι δυνατόν και μπορεί να φαίνεται σκόπιμο, εμφανίζεται μόνο η πρώτη ημέρα της εβδομάδας γι' αυτούς στις γραφές της Καινής Διαθήκης ως ημέρα τακτικής και γενικής συνέλευσης, που τηρείται ως η «ημέρα του Κυρίου», όταν το «Δείπνο του Κυρίου» είναι ένα ιδιαίτερο και πρόσθετο χαρακτηριστικό της λατρείας τους.

Προσαρμογή από το Σάββατο του Θεού, Ψάχνοντας τις Γραφές. Cecil N. Wright

assembled. Now they are commanded to eat it, and they are commanded to assemble; and we find that they ate the supper when they assembled. Why are they eating it? In commemoration of the Lord's death and suffering till he comes. Hence, then there is implied here his resurrection; he could not come again the second time if he were not alive, if he had not been raised from the dead. Hence, the Lord's Supper by its implication then is eaten on the first day of the week as a memorial institution of the Lord's death and second coming. This is clear enough. However, Christians came together for the purpose of eating the Lord's Supper. (1 Corinthians 11:33.) But they came together to break bread or eat the Lord's Supper on the first day of the week. The resurrection of the Lord on the first day of the week, the descent of the Holy Spirit on the first day of the week, and the eating of the Lord's Supper on the first day-all emphasize that this is the Lord's day. We have learned that the Holy Spirit came on the first day of the week, that the church was organized or began its operation on the first day of the week, that Christians met to eat the Lord's Supper on the first day of the week, and that John was in the Spirit on the Lord's day, all of which teach us that the first day of the week is the Lord's day.

God's people today assemble to eat the Lord's Supper on the first day of the week. The Sabbath of the law was an entirely different day and was kept for an entirely different purpose. There is as much difference in the purpose of Christians meeting on the Lord's day and the Jews resting on the Sabbath day as there is between day and night, Christ and Satan. The Lord's day does not take the place of the Jewish Sabbath; the Sabbath was taken out of the way when the Old Covenant was fulfilled; a new day, the first day of the week, was given for Christians under the new covenant. The eating of the Lord's Supper on the first day of the week is the only thing that distinguishes the first day of the week from any other day. We may sing the praises of God on the first day of the week, but we may sing his praises any day and every day. We read the Bible on the first day of the week, but we may and should read the Bible every day. We pray on the first day of the week, but we may pray and should pray every day. We may give of our means on the first day of the week, but we may give as we have opportunity and as there is a need on any day. Hence, the eating of the Lord's Supper on the first day of the week is the only thing that differentiates this day from any other day. Upon this day and this day only may we eat the Lord's Supper.

There is just one thing further with respect to the first day of the week. God has arranged it so that his people can meet on the first day of the week. Man may change the calendar; he may construct a calendar with only six days to the week; Russia did this and lived for a quarter of a century on the six-day week schedule. Other nations have done the same. How would a Seventh-Day Adventist worship on the seventh day of the week when there are only six days in the

Ημέρα του Κυρίου Η πρώτη μέρα της εβδομάδας

H. Leo Boles

.... «Η Ημέρα του Κυρίου ή η Πρώτη Μέρα της Εβδομάδας» είναι το θέμα που έχει ανακοινωθεί για συζήτηση με την ευκαιρία αυτή. Εφόσον η ημέρα του Σαββάτου έχει παύσει με θεϊκή εξουσία, όταν η Παλαιά Διαθήκη αφαιρέθηκε από το δρόμο, αφού μια ειδική ημέρα λατρείας σύμφωνα με το νόμο του Μωυσή έχει σταματήσει, και αφού ζούμε κάτω από τη νέα διαθήκη, καλύτερα εδραιωμένη σε καλύτερες υποσχέσεις, τίθεται το ερώτημα: "Υπάρχει ειδική ημέρα λατρείας που ορίζεται στη Νέα Διαθήκη για τη χριστιανική λατρεία;" Δεν είναι το χριστιανικό Σάββατο. Δεν υπάρχει Γραφή στη Νέα Διαθήκη που να διδάσκει ότι η ημέρα του Σαββάτου έχει οριστεί ως ειδική ημέρα λατρείας για τους Χριστιανούς. Ούτε υπάρχει κάποια Γραφή που να διδάσκει ότι η ειδική ημέρα που ορίζεται για τη λατρεία των Χριστιανών πρέπει να ονομάζεται Χριστιανικό Σάββατο. Ημέρα του Κυρίου, ή η πρώτη ημέρα της εβδομάδας, δεν ονομάζεται ποτέ από τη θεία εξουσία η ημέρα του Σαββάτου ή το χριστιανικό Σάββατο. Η ειδική ημέρα που ορίζεται και είναι γνωστή ως ημέρα του Κυρίου δεν υποκαθιστά την ημέρα του Σαββάτου σύμφωνα με το νόμο. Η Νέα Διαθήκη δεν είναι με την αληθινή έννοια υποκατάστατο της παλιάς διαθήκης. η Παλαιά Διαθήκη εξυπηρέτησε τον σκοπό της και ο Χριστός τον έβγαλε από τη μέση. Στη συνέχεια έδωσε μια Νέα Διαθήκη με νέες υποσχέσεις, νέους σκοπούς, νέες απαιτήσεις και μια νέα ημέρα για λατρεία. Θα πρέπει να έχουμε κατά νου ότι η ημέρα του Κυρίου ή η πρώτη ημέρα της εβδομάδας δεν αντικαθιστά τίποτα ή καμία ημέρα σύμφωνα με το νόμο του Μωυσή. [η έμφαση προστέθηκε] Η Νέα Διαθήκη δεν είναι με την αληθινή έννοια υποκατάστατο της παλιάς διαθήκης. η Παλαιά Διαθήκη εξυπηρέτησε τον σκοπό της και ο Χριστός τον έβγαλε από τη μέση. Στη συνέχεια έδωσε μια Νέα Διαθήκη με νέες υποσχέσεις, νέους σκοπούς, νέες απαιτήσεις και μια νέα ημέρα για λατρεία. Θα πρέπει να έχουμε κατά νου ότι η ημέρα του Κυρίου ή η πρώτη ημέρα της εβδομάδας δεν αντικαθιστά τίποτα ή καμία ημέρα σύμφωνα με το νόμο του Μωυσή. [η έμφαση προστέθηκε]

week? God has fixed it so that man cannot construct a calendar of days in the week but that there will be "a first day of the week." Hence, he has fixed it so that his people-it matters not how many changes may take place-may meet on the first day of the week. If man should construct a schedule of only five days in the week, Christians would meet on the first day of the week for worship. Seventh-Day Adventists could not meet for worship, since the week does not have seven days. This shows the wisdom of God in the arrangement of the first day of the week, the Lord's day, as the special day for worship. (Speech Delivered by H. Leo Boles, December 21, 1944, in the War Memorial Building, Nashville, Tennessee)

Η ημέρα του Κυρίου, ή η πρώτη ημέρα της εβδομάδας, δεν είναι ημέρα ανάπαυσης ». Το Σάββατο ήταν ημέρα ανάπαυσης για τα Παιδιά του Ισραήλ, αλλά η ημέρα του Κυρίου δεν είναι σε καμία περίπτωση ημέρα ανάπαυσης όπως ήταν το εβραϊκό Σάββατο. Σύμφωνα με την Παλαιά Διαθήκη, η ημέρα του Σαββάτου ορίστηκε ως ημέρα ανάπαυσης για τον άνθρωπο και το κτήνος. Ήταν μια ημέρα μνήμης της απελευθέρωσης από την Αιγύπτια σκλαβιά και τους Αιγύπτιους ηγέτες. ήταν ένα σημάδι μεταξύ του Ιεχωβά και των Παιδιών του Ισραήλ ότι ο Θεός μέσω της καλοσύνης του είχε ελευθερώσει τα παιδιά του Ισραήλ από τον αδιάκοπο μόχθο στον οποίο υποβλήθηκαν ενώ βρίσκονταν στην Αίγυπτο. Έπρεπε να ξεκουραστούν και να πουν στα παιδιά τους ότι είχαν αυτή την ημέρα ανάπαυσης λόγω της καλοσύνης του Θεού που τους απελευθέρωσε από τη δουλεία στην Αίγυπτο. Κάτω από τη Νέα Διαθήκη ο Κύριος» Η ημέρα αυτή έχει έναν υψηλότερο και ιερότερο σκοπό από εκείνον της απλής σωματικής ανάπαυσης σε άνθρωπο και θηρίο. Αφήνουμε αυτό το σημείο να ξεκουραστεί αυτή τη στιγμή, όπως θα αναφερθεί περαιτέρω σε αυτήν την ομιλία. Όλη η βαβούρα και η φλυαρία που ακούτε για την αλλαγή της ημέρας του Σαββάτου στην πρώτη ημέρα της εβδομάδας είναι παράταιρη και χρησιμεύουν μόνο για να μπερδέψουν τα μυαλά των ανθρώπων και να τους προκαταλάβουν ενάντια στην αλήθεια.

ΝΕΑ ΠΡΑΓΜΑΤΑ ΣΤΗ ΝΕΑ ΣΥΜΦΩΝΙΑ

Η Νέα Διαθήκη είναι πιστή στο όνομά της. είναι πραγματικά νέο σε όλα του τα μέρη. Δεν έχουμε παρά να παρατηρήσουμε μερικά από τα νέα πράγματα που περιλαμβάνονται στη νέα διαθήκη. Οι διδασκαλίες του Ιησού ενώ ήταν στη σάρκα χαρακτηρίστηκαν ως «νέα διδασκαλία». (Μάρκος 1:27.) Ο Χριστός δεν επανέλαβε κανέναν νόμο του Μωυσή για να τον επιβάλει στους ανθρώπους. Σε όλη την επί του Όρους Ομιλία φέρνει σε αντίθεση τις διδασκαλίες του με τις παραδόσεις και τις ερμηνείες των ραβίνων. εκπλήρωσε το νόμο και μετά έδωσε κάτι νέο στη θέση του. «Τους δίδαξε ως έχοντες εξουσία και όχι ως γραμματείς τους». (Ματθαίος 7:29.) Δεν είχαν υπάρξει ποτέ τέτοιες διδασκαλίες όπως έδωσε ο Ιησούς: ποτέ δεν υπήρξε καμία νέα διδασκαλία που να είναι συγκρίσιμη με τη διδασκαλία του Κυρίου Ιησού Χριστού. Ήρθε να αποκαλύψει το θέλημα του Πατέρα, το θέλημα του Πατέρα όπως εκφράζεται στη νέα διαθήκη. Και πάλι έχουμε «μια νέα εντολή» (Ιωάννης 13:34), η οποία εκφράζει υψηλότερο βαθμό αγάπης μεταξύ του λαού του Κυρίου από ό,τι είχε διδαχθεί ποτέ πριν. Οι Χριστιανοί είναι νέα πλάσματα εν Χριστώ. (2 Κορινθίους 5:17.) Τα παλιά πράγματα έχουν παρέλθει, και όλα γίνονται νέα. Η εκκλησία αποτελείται από προσήλυτους από όλα τα έθνη. Εβραίοι και Εθνικοί μεταστράφηκαν από το ευαγγέλιο και συγκροτήθηκαν σε «έναν νέο άνθρωπο». (Εφεσίους 2:15.) Και πάλι, διαβάζουμε για «μια νέα και ζωντανή οδό».

(Εβραίους 10:20.) Οι νεαροί Χριστιανοί ονομάζονται «νέα μορφή εν Χριστώ». (1 Πέτρου. 2:2.) Έχουμε ένα «νέο Πάσχα». (1 Κορινθίους 5:7.) Προσφέρουμε «νέες θυσίες» (1 Πέτρου 2:5) και δίνουμε «νέες προσφορές δοξολογίας» στον Θεό (Εβραίους 13:15). Ο προφήτης Ησαΐας είπε ότι στον λαό του Θεού πρέπει να δοθεί «ένα νέο όνομα». (Ησαΐας 62:2.) Αυτή η προφητεία εκπληρώθηκε όταν οι μαθητές ονομάστηκαν «Χριστιανοί πρώτα στην Αντιόχεια». (Πράξεις 11:26.) Επιπλέον, στη Νέα Διαθήκη έχουμε μια «νέα ημέρα λατρείας» (1 Κορινθίους 16:1-2· Αποκάλυψη 1:10), η οποία είναι η πρώτη ημέρα της εβδομάδας ή η ημέρα του Κυρίου. Θα φανεί ότι όλα στη Νέα Διαθήκη είναι καινούργια.

ΤΑ ΠΡΑΓΜΑΤΑ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ

Στη Νέα Διαθήκη υπάρχουν τόσα πολλά πράγματα που ορίζονται ότι ανήκουν στον Κύριο --- «Τα πράγματα του Κυρίου». Μια απαγγελία μερικών από αυτά τα πράγματα θα μας βοηθήσει να εκτιμήσουμε την «ημέρα του Κυρίου». Έχουμε αναφέρει στην Καινή Διαθήκη «το σώμα του Κυρίου» (Α' Κορινθίους 11:27-29), «το θάνατο του Κυρίου» (Α' Κορινθίους 11:26), «το τραπέζι του Κυρίου» (Α' Κορινθίους 10:21), «το Δείπνο του Κυρίου» (Α' Κορινθίους 11:20), «οι μαθητές του Κυρίου» (Πράξεις 9:1), «το αίμα του Κυρίου» (Α' Κορινθίους 11:27), «ο οίκος του Κυρίου» (Α' Τιμόθεο 3:15) και «Ημέρα του Κυρίου». (Αποκάλυψη 1:10.) Θα μπορούσαν να αναφερθούν άλλα πράγματα ότι ανήκουν στον Κύριο, αλλά αυτά είναι αρκετά για να δείξουν ότι όταν μιλάμε για «ημέρα του Κυρίου» ότι το τοποθετούμε στην κατηγορία πολλών, πολλών άλλων σημαντικών πραγμάτων που ανήκουν στον Κύριο σύμφωνα με τη νέα διαθήκη. Στην πραγματικότητα, η Νέα Διαθήκη ήρθε μέσω του Κυρίου Ιησού Χριστού. είναι ο μεσολαβητής μιας καλύτερης διαθήκης. Ο Μωυσής ήταν ο μεσίτης της παλαιάς διαθήκης, αλλά ο Χριστός είναι ο μεσίτης της νέας διαθήκης. Η Παλαιά Διαθήκη σφραγίστηκε και αγιάστηκε με το αίμα των ζώων, αλλά η Νέα Διαθήκη σφραγίστηκε και αγιάστηκε με το αίμα του Κυρίου Ιησού Χριστού. Είναι η διαθήκη του Κυρίου, η τελευταία του θέληση και διαθήκη στον άνθρωπο. Θα ήταν παράξενο εάν μια νέα ημέρα λατρείας οριζόταν στη Νέα Διαθήκη και δεν ονομαζόταν «ημέρα του Κυρίου». Γνωρίζουμε ότι η «ημέρα» χρησιμοποιείται με διαφορετικές έννοιες στη Βίβλο, αλλά η πρώτη ημέρα της εβδομάδας έχει οριστεί ως ο Κύριος». της ημέρας και αναγνωρίστηκε ως ημέρα λατρείας από τους πρώτους χριστιανούς. Στην πραγματικότητα, από την Πεντηκοστή χρησιμοποιείται η πρώτη ημέρα της εβδομάδας, η ειδική ημέρα λατρείας κάτω από τη νέα διαθήκη.

Η ΠΡΩΤΗ ΜΕΡΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΑΣ

«Η πρώτη ημέρα της εβδομάδας» έχει ονομαστεί από το Άγιο Πνεύμα «ημέρα του Κυρίου». «Ήμουν εν Πνεύματι

την ημέρα του Κυρίου». (Αποκάλυψη 1:10) Εδώ έχουμε τον Ιωάννη που δηλώνει ότι ήταν «εν Πνεύμα» μια ειδική ημέρα, «την ημέρα του Κυρίου». Υπάρχουν πολλοί λόγοι για τον χαρακτηρισμό αυτής της ημέρας ως «ημέρα του Κυρίου». Πρώτον, ο Κύριος αναστήθηκε από τους νεκρούς την «πρώτη ημέρα της εβδομάδας». (Ματθαίος 28:1· Μάρκος 16:2· Λουκάς 24:1 και Ιωάννης 20:19) Εδώ και οι τέσσερις συγγραφείς του ευαγγελίου μας λένε ότι ο Ιησούς αναστήθηκε από τους νεκρούς την πρώτη ημέρα της εβδομάδας. Αυτός είναι ένας λόγος για τον ορισμό της πρώτης ημέρας της εβδομάδας ως ημέρα του Κυρίου. Μετά την ανάστασή του έμεινε στη γη σαράντα περίπου μέρες. (Πράξεις 1:3) Κατά τη διάρκεια αυτών των σαράντα ημερών έκανε πολλές εμφανίσεις. Έχουμε ένα αρχείο με περίπου δεκατρείς εμφανίσεις που έκανε ο Ιησούς μετά την ανάστασή του και πριν από την ανάληψή του. Κάθε εμφάνιση όπου αναφέρεται η ώρα ήταν την πρώτη μέρα της εβδομάδας. Υπάρχουν κάποιες εμφανίσεις όπου η ώρα, δεν αναφέρεται, αλλά όταν αναφέρεται η ώρα, ορίζεται ότι είναι την πρώτη ημέρα της εβδομάδας. Έκανε την ανάληψή του στον Πατέρα και στη συνέχεια έστειλε το Άγιο Πνεύμα, σύμφωνα με την υπόσχεσή του, στους αποστόλους την Πεντηκοστή, που ήταν η πρώτη ημέρα της εβδομάδας. (Λευιτικό 23:11, 15-21.) Η εκκλησία οργανώθηκε την Πεντηκοστή και το πρώτο ευαγγελικό κήρυγμα στην πληρότητά του κηρύχθηκε από τον Πέτρο σε αυτήν την Πεντηκοστή. Ως εκ τούτου, δεδομένου ότι η Πεντηκοστή ήταν η πρώτη ημέρα της εβδομάδας, η πρώτη ημέρα της εβδομάδας γίνεται η ημέρα γέννησης της εκκλησίας του Κυρίου. Οι πρώτοι μαθητές συγκεντρώθηκαν την πρώτη ημέρα της εβδομάδας για να φάνε τον Κύριο». s Δείπνο. «Και την πρώτη ημέρα της εβδομάδας, όταν συγκεντρωθήκαμε για να σπάσουμε το ψωμί, ο Παύλος μίλησε μαζί τους, με σκοπό να αναχωρήσει την επόμενη μέρα· και παρέτεινε την ομιλία του μέχρι τα μεσάνυχτα». (Πράξεις 20:7) Επιπλέον, οι πρώτοι μαθητές έλαβαν εντολή να κάνουν ειδική συνεισφορά την πρώτη ημέρα της εβδομάδας. «Τώρα όσον αφορά τη συλλογή για τους αγίους, όπως έδωσα διαταγή στις εκκλησίες της Γαλατίας, το ίδιο κάνετε και εσείς. Την πρώτη ημέρα της εβδομάδας ας παραθέσει ο καθένας από εσάς δίπλα του, για να μην ευδοκιμήσει, για να μην υπάρχουν συλλογές, να γίνει όταν έρθω». (1 Κορινθίους 16:1-2.) Εδώ ο Παύλος δίνει οδηγίες στην εκκλησία της Κορίνθου να κάνει όπως είχε διατάξει τις εκκλησίες στη Γαλατία. επρόκειτο να κάνουν αυτή τη συνεισφορά την πρώτη ημέρα της εβδομάδας. Αυτό έπρεπε να γίνει για να μην καθυστερήσει η είσπραξη της συνεισφοράς όταν έφτασε ο Παύλος. Δείχνει ότι οι πρώτοι Χριστιανοί συναθροίζονταν την πρώτη ημέρα της εβδομάδας. «Και ας σκεφτόμαστε ο ένας τον άλλον να προκαλούμε για αγάπη και καλά έργα· μην εγκαταλείπουμε τη συνάθροισή μας, όπως είναι το έθιμο μερικών, αλλά παροτρύνουμε ο ένας τον άλλον· και τόσο περισσότερο, καθώς βλέπετε την ημέρα να πλησιάζει». (Εβραίους 10:24-25.) Αυτοί είναι μερικοί από τους λόγους που μπορεί να

ανατεθούν για να ονομαστεί η πρώτη ημέρα της εβδομάδας ημέρα του Κυρίου.

Στον Ψαλμό 2:7 έχουμε το εξής: «Εσύ είσαι ο γιος μου· σήμερα σε γέννησα». Σημειώστε προσεκτικά "αυτή τη μέρα" όπως αναφέρεται εδώ. Στις Πράξεις 13:32-33 μαθαίνουμε ότι αυτό εκπληρώθηκε με την ανάσταση του Χριστού. «Και σας μεταφέρουμε καλά νέα για την υπόσχεση που δόθηκε στους πατέρες, ότι ο Θεός εκπλήρωσε το ίδιο και στα παιδιά μας, με το ότι ανέστησε τον Ιησού· όπως επίσης είναι γραμμένο στον δεύτερο ψαλμό: Εσύ είσαι ο Υιός μου, σήμερα Σε γέννησα». Ως εκ τούτου, ο Ιησούς αναγνωρίστηκε ως ο γεννημένος Υιός του Θεού με την ανάστασή του από τους νεκρούς την πρώτη ημέρα της εβδομάδας. Η προφητεία του Ιωήλ (Ιωήλ 2:28· Πράξεις 2:1-4, 16, 17) εκπληρώθηκε την Πεντηκοστή που είναι η πρώτη ημέρα της εβδομάδας. Ο Χριστός στέφθηκε βασιλιάς στο θρόνο του εκείνη την ημέρα. (Ζαχαρίας 6:13· Πράξεις 2:29-36.) Ο νέος νόμος τέθηκε σε ισχύ καθώς ο λόγος του Κυρίου βγήκε από την Ιερουσαλήμ εκείνη την ημέρα. (Ησαΐας 2:3· Λουκάς 24:47, 49 και Πράξεις 2.) Όλα αυτά τα γεγονότα δείχνουν ότι ο Θεός τίμησε την πρώτη ημέρα της εβδομάδας ως την ημέρα για την ολοκλήρωση τόσων μεγάλων πραγμάτων. Κανείς δεν πρέπει να εκπλήσσει που η πρώτη ημέρα της εβδομάδας ονομάστηκε «ημέρα του Κυρίου». Ο Πέτρος είπε ότι «Ευλογητός ο Θεός και Πατέρας του Κυρίου μας Ιησού Χριστού, ο οποίος σύμφωνα με το μεγάλο του έλεος μας γέννησε ξανά σε ζωντανή ελπίδα με την ανάσταση του Ιησού Χριστού από τους νεκρούς». (1 Πέτρου 1:3.) Τι σημαίνει αυτό; Σημαίνει απλώς ότι με την ανάσταση του Ιησού Χριστού οι απόστολοι γεννήθηκαν ξανά για μια ζωντανή ελπίδα με την ανάσταση του Χριστού. δηλαδή η ανάστασή του ολοκλήρωσε την πράξη της αναγέννησής τους. Είχαν επιστρέψει στην προηγούμενη κλήση τους μετά τη σταύρωση του Χριστού, αλλά τώρα αναζωπυρώνονται με την ελπίδα ότι ο σταυρωμένος Κύριός τους είναι τώρα ο αναστημένος Λυτρωτής του ανθρώπου. Είναι ενδιαφέρον να σημειωθεί η σημαντική θέση που έχει η ανάσταση στο πρώιμο κήρυγμα των αποστόλων. Στην πραγματικότητα, ο Πέτρος δεν αναφέρει ποτέ τη σταύρωση του Ιησού χωρίς να αναφέρει την ανάστασή του. Επιστάται η προσοχή εδώ στον Ψαλμό 118:22-24. "Η πέτρα που απέρριψαν οι οικοδόμοι έγινε το κεφάλι της γωνίας. Αυτό είναι το έργο του Ιεχωβά· είναι θαυμάσιο στα μάτια μας. Αυτή είναι η ημέρα που έφτιαξε ο Ιεχωβά· θα χαρούμε και θα χαρούμε γι' αυτήν." Τι μέρα? Είναι η ημέρα της Ανάστασης, η πιο σημαντική μέρα στο σχέδιο της ανθρώπινης λύτρωσης. Υπάρχουν εκείνοι που γιορτάζουν τα γενέθλιά του χωρίς καμία θεϊκή εξουσία. Ο Θεός έχει ορίσει την πρώτη μέρα της εβδομάδας, η ημέρα της ανάστασης του Κυρίου μας, ως η ειδική ημέρα λατρείας για τον λαό του υπό τη νέα διαθήκη. Ως εκ τούτου, έχουμε πολλούς λόγους να αποκαλούμε την πρώτη ημέρα της εβδομάδας ημέρα του Κυρίου.

ΤΙ ΔΙΔΑΣΚΟΥΝ ΟΙ ΑΝΤΙΜΕΤΩΠΙΣΤΕΣ

Οι Αντβεντιστές συναντήθηκαν για πρώτη φορά την πρώτη ημέρα της εβδομάδας. Ο Τζόζεφ Μπέιτς επισκέφτηκε κάποιους συγγενείς που ήταν μέλη της Εκκλησίας των Βαπτιστών της Έβδομης Ημέρας. Έμαθε μερικά επιχειρήματα από αυτούς για να συναντηθούν την ημέρα του Σαββάτου. επανέφερε αυτά τα επιχειρήματα και τα εισήγαγε στην Εκκλησία του Advent. Η κυρία Γουάιτ αντιτάχθηκε στη συνάντηση την ημέρα του Σαββάτου μέχρι που δεν μπόρεσε να απαντήσει στα επιχειρήματα που παρουσίασε ο Τζόζεφ Μπέιτς. Τότε είχε ένα όραμα στο οποίο είδε ότι η ημέρα του Σαββάτου διατηρήθηκε και ήταν δεσμευτική για τους Χριστιανούς σήμερα. Η Εκκλησία Advent της Έβδομης Ημέρας ιδρύθηκε τότε το 1845. Εάν η τήρηση της πρώτης ημέρας της εβδομάδας είναι ένα "σημάδι του θηρίου", τότε η Εκκλησία της Advent είχε το σημάδι του θηρίου. Η κυρία Ellen G. White είχε το σημάδι του θηρίου. Έχουμε ένα ρεκόρ στο «Life Sketches of Ellen G. White» του οράματος που είχε η κυρία White. " Ο Πρεσβύτερος Μπέιτς ξεκουραζόταν το Σάββατο, την έβδομη ημέρα της εβδομάδας, και μας παρότρυνε την προσοχή μας ως το αληθινό Σάββατο. Δεν ένιωσα τη σπουδαιότητά της και σκέφτηκα ότι έσφαλε στο να εμμένει στην τέταρτη εντολή περισσότερο από ό,τι στις άλλες εννέα. Αλλά ο Κύριος μου έδωσε θέα στο ουράνιο αγιαστήριο. Ο ναός του Θεού άνοιξε στον ουρανό, και μου έδειξε την κιβωτό του Θεού καλυμμένη με το κάθισμα του ελέους. Δύο άγγελοι στέκονταν ο ένας σε κάθε άκρο της κιβωτού με τα φτερά τους απλωμένα πάνω από το έλεος, και τα πρόσωπά τους στραμμένα προς το μέρος του. Αυτό, με πληροφόρησε ο συνοδός άγγελός μου, αντιπροσώπευε όλο το ουράνιο στρατό να κοιτάζει με ευλαβικό δέος προς τον νόμο του Θεού, που είχε γραφτεί με το δάχτυλο του Θεού. Ο Ιησούς σήκωσε το κάλυμμα της κιβωτού και είδε τις πέτρινες πλάκες στις οποίες ήταν γραμμένες οι Δέκα Εντολές. Έμεινα έκπληκτος καθώς είδα την τέταρτη εντολή στο κέντρο των δέκα εντολών με ένα απαλό φωτιστέφανο να την περικυκλώνει. Είπε ο άγγελος, «Είναι ο μόνος από τους δέκα που ορίζει τον ζωντανό Θεό που δημιούργησε τους ουρανούς και τη γη και όλα τα πράγματα που είναι μέσα τους.» (Σελίδες 95 και 96.) Τώρα τέτοια ανοησία όπως αποκαλύπτεται στα οράματα της κυρίας Γουάιτ έγινε η αρχή για τους Αντβεντιστές της Έβδομης Ημέρας που λατρεύουν την Ημέρα του Σαββάτου. Είδε τις δύο πέτρινες πλάκες πάνω στις οποίες ήταν γραμμένες οι Δέκα Εντολές, ισχυρίζεται, και μετά είδε ένα φωτιστέφανο γύρω από την τέταρτη εντολή που περιέχει το Ημέρα του Σαββάτου, που έθεσε αυτή την εντολή πάνω από όλες τις άλλες. Βάζει την τέταρτη εντολή που δόθηκε στον εβραϊκό λαό πάνω από την εντολή ότι δεν θα έχεις άλλο Θεό πριν από εμένα. Για τους Αντβεντιστές της Έβδομης Ημέρας η ημέρα του Σαββάτου είναι το μόνο πράγμα που διαφοροποιεί τον Αντβεντιστή από όλες τις άλλες ονομασίες. Υπάρχουν έξι είδη Αντβεντιστών και ο Αντβεντιστής της Έβδομης Ημέρας, που ιδρύθηκε από την κυρία Γουάιτ, δεν έχει έναν

εκπρόσωπο που να έχει το θάρρος. υπερασπιστεί την ως προφήτη του Θεού. ισχυρίζονται ότι ήταν θεόπνευστη και ισχυρίζεται ότι ήταν θεόπνευστη, αλλά η αιτία τους είναι να κλαίνε για έναν υπερασπιστή και κανέναν από αυτούς δεν είναι πρόθυμος να την υπερασπιστεί. Γιατί; Γιατί δεν μπορούν να την υπερασπιστούν. και ισχυρίζεται ότι ήταν θεόπνευστη, αλλά η αιτία τους είναι να κλαίνε για έναν υπερασπιστή και κανέναν από αυτούς δεν είναι πρόθυμος να την υπερασπιστεί. Γιατί; Γιατί δεν μπορούν να την υπερασπιστούν.

ΑΛΛΑΞΕ ΤΟ ΣΑΒΒΑΤΟ Ο ΠΑΠΑΣ ΤΗΣ ΡΩΜΗΣ;

Αυτός ο ισχυρισμός ότι ο πάπας της Ρώμης άλλαξε την ημέρα του Σαββάτου σε πρώτη ημέρα της εβδομάδας, έγινε για πρώτη φορά από την κυρία Ellen G. White. Η κυρία Γουάιτ λέει, "Στην κιβωτό ήταν το χρυσό δοχείο με μάννα, η ράβδος του Ααρών που ξεπήδησε, και οι πέτρινες πλάκες, που διπλώνονταν μεταξύ τους σαν βιβλίο. Ο Ιησούς τις άνοιξε και είδα τις Δέκα Εντολές γραμμένες πάνω τους με το δάχτυλο Στο ένα τραπέζι ήταν τέσσερις και στο άλλο έξι. Τα τέσσερα στο πρώτο τραπέζι έλαμπαν πιο φωτεινά από τα άλλα έξι. Αλλά το τέταρτο, η εντολή του Σαββάτου, έλαμψε πάνω από όλους· γιατί το Σάββατο ήταν χωρισμένο για να τηρείται τιμή του ιερού ονόματος του Θεού. Το ιερό Σάββατο φαινόταν ένδοξο - ένα φωτοστέφανο δόξας ήταν γύρω του. Είδα ότι η εντολή του Σαββάτου δεν ήταν καρφωμένη στον σταυρό. Αν ήταν, οι άλλες εννέα εντολές ήταν· και είμαστε ελεύθεροι να να τα σπάσει όλα καθώς και να σπάσει το τέταρτο. Είδα ότι ο Θεός δεν είχε αλλάξει το Σάββατο, γιατί δεν αλλάζει ποτέ. Αλλά ο πάπας το είχε αλλάξει από την έβδομη μέρα στην πρώτη μέρα της εβδομάδας. γιατί επρόκειτο να αλλάξει καιρούς και νόμους.» («Πρώιμα γραπτά της Έλεν Γ. Γουάιτ», σελίδα 33.) Και πάλι στη σελίδα 65 του ίδιου βιβλίου η κυρία Γουάιτ λέει: «Ο Πάπας άλλαξε την ημέρα ανάπαυσης από την έβδομη μέχρι την πρώτη μέρα." Σε διαφορετικά οράματα η κυρία Γουάιτ ισχυρίστηκε ότι ο πάπας άλλαξε την ημέρα του Σαββάτου με την πρώτη ημέρα της εβδομάδας. Ας εξετάσουμε την κατηγορία της και ας δούμε πόση αλήθεια υπάρχει σε αυτήν. Θυμηθείτε ότι ο Κύριος της έδειξε ένα όραμα που ο πάπας είχε αλλάξει το Σάββατο με την πρώτη μέρα της εβδομάδας Γιατί έπρεπε να αποκαλύψει ο Κύριος στην κα. White σε ένα όραμα ότι ο πάπας άλλαξε το Σάββατο από την έβδομη ημέρα στην πρώτη ημέρα της εβδομάδας, αν μπορούν να αποδείξουν ότι έχει αλλάξει από την Καινή Διαθήκη; Γιατί οι Αντβεντιστές της Έβδομης Ημέρας δεν επιχειρούν να αποδείξουν με την Καινή Διαθήκη ότι η ημέρα του Σαββάτου έχει αλλάξει στην πρώτη ημέρα της εβδομάδας; Οι Αντβεντιστές της Έβδομης Ημέρας παραδέχονται ότι η Καθολική Εκκλησία

ιδρύθηκε μόνο τον τέταρτο αιώνα. παραδέχονται ότι η Καθολική Εκκλησία δεν αναπτύχθηκε πλήρως μέχρι το 304 μ.Χ. περίπου. Οι Χριστιανοί συναθροίζονταν την πρώτη ημέρα της εβδομάδας για τρεις αιώνες πριν ακόμη και οι Αντβεντιστές ισχυριστούν ότι το Σάββατο άλλαξε στην πρώτη ημέρα της εβδομάδας. Πώς μπορούν να δώσουν κάποιο λόγο για τους Χριστιανούς να συνέρχονται την πρώτη ημέρα της εβδομάδας τόσο καιρό; Ακόμη και τώρα ισχυρίζονται ότι μπορούν να δώσουν κάποιες αποδείξεις ότι ο καθολικός πάπας έκανε την αλλαγή. Δεν μπορούν να μας πουν ποιος πάπας έκανε την αλλαγή. γνωρίζουν ότι δεν υπάρχει ιερή ή βέβηλη ιστορία που να καταγράφει το γεγονός ότι ο πάπας έκανε μια αλλαγή. Ακόμα κι αν οι Καθολικοί έπρεπε να κάνουν έναν τέτοιο ισχυρισμό, πώς θα μπορούσε να αποδειχθεί ο ισχυρισμός; Δεν υπάρχει καμία απόδειξη ότι ο πάπας έκανε κάποια τέτοια αλλαγή, και όταν οι Αντβεντιστές της Έβδομης Ημέρας κάνουν την κατηγορία, το κάνουν χωρίς κανένα στοιχείο. Μπορούν μόνο να υποδείξουν το όραμα της κυρίας Γουάιτ ότι ο πάπας έκανε την αλλαγή. Ο Κωνσταντίνος ήταν αυτοκράτορας της Ρώμης, αλλά δεν ήταν πάπας. ήταν αυτοκράτορας από το 306-337 μ.Χ. Είχε ψηφίσει νόμους που ρυθμίζουν τη συμπεριφορά την πρώτη ημέρα της εβδομάδας, αλλά δεν υπάρχει νόμος ή διάταγμα στη ρωμαϊκή ιστορία όπου άλλαξε την ημέρα του Σαββάτου στην πρώτη ημέρα της εβδομάδας. Είναι ένα πράγμα να θεσπίζονται νόμοι που ρυθμίζουν τη συμπεριφορά των πολιτών την πρώτη ημέρα της εβδομάδας, και άλλο να ορίσουμε την πρώτη ημέρα της εβδομάδας ως ημέρα λατρείας. Και πάλι, ισχυρίζονται ότι η Σύνοδος της Λαοδικείας, που συνήλθε το 363 μ.Χ., επιβεβαίωσε την πρώτη ημέρα της εβδομάδας ως ημέρα του Κυρίου. Πρέπει να θυμόμαστε ότι η πρώτη ημέρα της εβδομάδας τηρούνταν ήδη από τις πρώτες ημέρες της εκκλησίας του Κυρίου μας μέχρι εκείνη την εποχή από όλους τους Χριστιανούς.

Ο ομιλητής γνώριζε ότι από αυτή την εξέδρα είχε κηρυχτεί ότι ο πάπας της Καθολικής Εκκλησίας άλλαξε την ημέρα του Σαββάτου από την έβδομη στην πρώτη ημέρα της εβδομάδας. Ως εκ τούτου, κάλεσε την ανώτατη αρχή της Καθολικής Εκκλησίας στο Νάσβιλ του Τενεσί, να δώσει τις διδασκαλίες της Καθολικής Εκκλησίας για αυτό το θέμα. Έθεσε το εξής ερώτημα: «Οι Καθολικοί διδάσκουν ότι ο πάπας της Ρώμης άλλαξε το Σάββατο της έβδομης ημέρας με την πρώτη ημέρα της εβδομάδας;» Η απάντηση ήρθε με ένα κατηγορηματικό «Όχι!» «Δεν προβάλλουν τέτοιο ισχυρισμό· ποτέ δεν έχουν κάνει τέτοιο ισχυρισμό». Τότε ο ιερέας ρωτήθηκε: «Θα γράψετε αυτή τη δήλωση;». Στη συνέχεια έγραψε την ακόλουθη επιστολή, με ημερομηνία 14 Δεκεμβρίου 1944.

«Ο γιατρός Χ. Λέο Μπόλες

Αγαπητέ κύριε:

"Σε απάντηση στο ερώτημά σας, ποιος άλλαξε το Σάββατο σε Κυριακή; Θα ήθελα να πω ότι, σύμφωνα με τις καλύτερες αποδείξεις, ήταν οι ίδιοι οι απόστολοι για να τιμήσουν την ανάσταση του Χριστού. Η πρακτική της συνάντησης την πρώτη ημέρα της εβδομάδας για τον εορτασμό του Δείπνου του Κυρίου και ο ορισμός της ημέρας αυτής ως ημέρα του Κυρίου υποδεικνύεται από τον Άγιο Παύλο, Πράξεις 20:7 και Α' Κορινθίους 16:2, και από τον Άγιο Ιωάννη, Αποκ. 1:10.

«Στη «Διδάχη ή η Διδασκαλία των Δώδεκα Αποστόλων», που χρονολογείται από το έτος 100 μ.Χ. (που είναι εκεί πίσω μόλις λίγα, ίσως λίγα, χρόνια μετά τον θάνατο του Ιωάννη), δίνεται η εντολή: «Την ημέρα του Κυρίου συνέλθετε και σπάστε ψωμί και ευχαριστήστε, αφού εξομολογηθείτε τις αμαρτίες σας, για να είναι καθαρή η θυσία σας. (Κεφάλαιο 14.)

«Ο άγιος Ιγνάτιος, μάρτυρας (έτος 107), μιλά για τους Χριστιανούς ότι «δεν τηρούν πλέον το Σάββατο, αλλά ζουν στην τήρηση της ημέρας του Κυρίου, κατά την οποία και η Ζωή μας αναστήθηκε». (Ad Magnes IX.) Στην Επιστολή του προς τον Βαρνάβα, κεφάλαιο XV, λέει: «Γι' αυτό και τηρούμε με χαρά την όγδοη ημέρα (δηλαδή την πρώτη της εβδομάδας), την ημέρα επίσης κατά την οποία ο Ιησούς αναστήθηκε από τους νεκρούς. "

«Ο Άγιος Ιουστίνος (έτος 165) είναι ο πρώτος χριστιανός συγγραφέας που ονομάζει την ημέρα Κυριακή στο εορταζόμενο απόσπασμα στο οποίο περιγράφει λεπτομερώς τη λατρεία που προσέφεραν στον Θεό εκείνη την ημέρα οι πρώτοι Χριστιανοί - δηλαδή την προσφορά του σώματος και αίμα του Χριστού με τις συνοδευτικές προσευχές, το κήρυγμα και την ανάγνωση της Παλαιάς και της Καινής Διαθήκης (Απολ. 65.)

«Έτσι, είναι σαφές από τις πιο αρχαίες και αυθεντικές μαρτυρίες που έχουμε ότι η πρακτική του εορτασμού του Δείπνου του Κυρίου την Κυριακή ξεκίνησε από τους αποστόλους και, επομένως, ήταν σύμφωνα με το θέλημα του Χριστού που τους έδωσε τη δύναμη να κάνουν Φυσικά, δεν είχαν την εξουσία να αλλάξουν τον φυσικό νόμο που υποχρεώνει όλους τους ανθρώπους να αφιερώνουν συγκεκριμένο χρόνο αποκλειστικά στη λατρεία του Θεού που είναι το βασικό καθήκον που επιτάσσει η τρίτη εντολή, αλλά Ο χρόνος και οι λεπτομέρειες της τήρησής της υπόκεινται σε αλλαγές. Βεβαίως η πρακτική δεν θα είχε προέλθει από τους αποστόλους και δεν θα είχε γίνει καθολική σε όλο τον χριστιανικό κόσμο, αν δεν το ήθελε ο Κύριός μας. Το γεγονός ότι μια μικρή ομάδα Χριστιανών (μιλώντας για τους Αντβεντιστές),που προέρχεται χίλια οκτώ χρόνια μετά τους αποστόλους, η επιλογή της λατρείας την έβδομη ημέρα είναι ασήμαντη σε σύγκριση με την παγκόσμια πρακτική και τις αρχαίες παραδόσεις υπέρ της Κυριακής." Ελπίζω ότι αυτή είναι μια ικανοποιητική απάντηση στην ερώτησή σας.

Με πολύ ειλικρίνεια,

"RT. Rev. MSGR. AA SIFNER, VG"

Είναι δίκαιο για τους Καθολικούς να πουν ότι δεν ισχυρίζονται ότι ο πάπας της Ρώμης άλλαξε το Σάββατο στην πρώτη μέρα της εβδομάδας. Κάθε βιβλιογραφία που μπορεί να έχει κάποιος από τους Αντβεντιστές της Έβδομης Ημέρας που διατυπώνουν την κατηγορία ότι ο Πάπας άλλαξε το Σάββατο είναι ψευδής. Εάν κάποιος από εσάς

έχει τέτοια λογοτεχνία, μπορείτε να γράψετε σε αυτήν, "Αυτό δεν είναι αλήθεια".

ΔΕΙΠΝΟ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ

Ο Ιησούς διέταξε τους μαθητές του να φάνε το Δείπνο του Κυρίου. (Ματθαίος 26:26· Λουκάς 22:19· 1 Κορινθίους 11:24-25.) Ο Κύριος διέταξε το λαό του να συγκεντρωθεί. «Μην εγκαταλείπετε τη συνάθροιση των εαυτών σας, όπως είναι ο τρόπος ορισμένων». (Εβραίους 10:25.) Μην πειράζετε τι μπορεί να σημαίνει το άλλο μέρος αυτού του εδαφίου, έχουμε την απλή και ξεκάθαρη διδασκαλία ότι οι Χριστιανοί δεν έπρεπε να εγκαταλείψουν τη συνάθροιση του εαυτού τους. Έχουν επίσης εντολή να φάνε το Δείπνο του Κυρίου. πρέπει να συγκεντρωθούν για να φάνε το δείπνο μαζί. Έφαγαν το δείπνο όταν μαζεύτηκαν. (1 Κορινθίους 11:20-33.) Ο Παύλος εδώ λέει: «Όταν λοιπόν συγκεντρωθείτε, δεν είναι δυνατόν να φάτε το δείπνο του Κυρίου». Ως εκ τούτου, έφαγαν το δείπνο όταν συγκεντρώθηκαν. Τώρα τους δίνουν εντολή να το φάνε, και έχουν εντολή να συγκεντρωθούν. και διαπιστώνουμε ότι έφαγαν το δείπνο όταν συγκεντρώθηκαν. Γιατί το τρώνε; Σε ανάμνηση του θανάτου και των βασάνων του Κυρίου μέχρι την έλευση του. Ως εκ τούτου, υπονοείται εδώ η ανάστασή του. δεν θα μπορούσε να ξαναέρθει τη δεύτερη φορά αν δεν ζούσε, αν δεν είχε αναστηθεί από τους νεκρούς. Ως εκ τούτου, το Δείπνο του Κυρίου με την υπονοή του τρώγεται τότε την πρώτη ημέρα της εβδομάδας ως αναμνηστικός θεσμός του θανάτου του Κυρίου και της δεύτερης παρουσίας. Αυτό είναι αρκετά σαφές. Ωστόσο, οι Χριστιανοί συγκεντρώθηκαν για να φάνε το Δείπνο του Κυρίου. (1 Κορινθίους 11:33.) Αλλά συγκεντρώθηκαν για να σπάσουν ψωμί ή να φάνε το Δείπνο του Κυρίου την πρώτη ημέρα της εβδομάδας. Η ανάσταση του Κυρίου την πρώτη ημέρα της εβδομάδας, η κάθοδος του Αγίου Πνεύματος την πρώτη ημέρα της εβδομάδας και το φαγητό του Κυρίου». s Δείπνο την πρώτη μέρα - όλοι τονίζουν ότι αυτή είναι η ημέρα του Κυρίου. Μάθαμε ότι το Άγιο Πνεύμα ήρθε την πρώτη ημέρα της εβδομάδας, ότι η εκκλησία οργανώθηκε ή άρχισε να λειτουργεί την πρώτη ημέρα της εβδομάδας, ότι οι Χριστιανοί συνέρχονταν για να φάνε το Δείπνο του Κυρίου την πρώτη ημέρα της εβδομάδας, και ότι ο Ιωάννης ήταν στο Πνεύμα την ημέρα του Κυρίου, όλα αυτά μας διδάσκουν ότι η πρώτη ημέρα της εβδομάδας είναι η ημέρα του Κυρίου.

Ο λαός του Θεού συγκεντρώνεται σήμερα για να φάει το Δείπνο του Κυρίου την πρώτη ημέρα της εβδομάδας. Το Σάββατο του νόμου ήταν μια εντελώς διαφορετική ημέρα και τηρούνταν για έναν εντελώς διαφορετικό σκοπό. Υπάρχει τόση διαφορά στον σκοπό της συνάντησης των Χριστιανών την ημέρα του Κυρίου και της ανάπαυσης των Εβραίων την ημέρα του Σαββάτου, όση διαφορά υπάρχει μεταξύ ημέρας και νύχτας, Χριστού και Σατανά. Η ημέρα του Κυρίου δεν αντικαθιστά το εβραϊκό Σάββατο. Το Σάββατο απομακρύνθηκε όταν εκπληρώθηκε η Παλαιά

Διαθήκη. μια νέα ημέρα, η πρώτη ημέρα της εβδομάδας, δόθηκε για τους Χριστιανούς στο πλαίσιο της νέας διαθήκης. Η κατανάλωση του Δείπνου του Κυρίου την πρώτη ημέρα της εβδομάδας είναι το μόνο πράγμα που διακρίνει την πρώτη ημέρα της εβδομάδας από οποιαδήποτε άλλη μέρα. Μπορούμε να ψάλλουμε τους δοξασμούς του Θεού την πρώτη ημέρα της εβδομάδας, αλλά μπορούμε να ψάλλουμε τους ύμνους του κάθε μέρα και κάθε μέρα. Διαβάζουμε τη Βίβλο την πρώτη μέρα της εβδομάδας, αλλά μπορεί και πρέπει να διαβάζουμε τη Βίβλο κάθε μέρα. Προσευχόμαστε την πρώτη ημέρα της εβδομάδας, αλλά μπορεί να προσευχόμαστε και πρέπει να προσευχόμαστε κάθε μέρα. Μπορεί να δίνουμε από τα μέσα μας την πρώτη μέρα της εβδομάδας, αλλά μπορούμε να δίνουμε όσο έχουμε ευκαιρία και όπως υπάρχει ανάγκη οποιαδήποτε μέρα. Ως εκ τούτου, η κατανάλωση του Δείπνου του Κυρίου την πρώτη ημέρα της εβδομάδας είναι το μόνο πράγμα που διαφοροποιεί αυτήν την ημέρα από οποιαδήποτε άλλη μέρα. Αυτή τη μέρα και αυτή την ημέρα μόνο μπορούμε να φάμε το Δείπνο του Κυρίου. s Το δείπνο την πρώτη μέρα της εβδομάδας είναι το μόνο πράγμα που διαφοροποιεί αυτή τη μέρα από οποιαδήποτε άλλη μέρα. Αυτή τη μέρα και αυτή την ημέρα μόνο μπορούμε να φάμε το Δείπνο του Κυρίου. s Το δείπνο την πρώτη μέρα της εβδομάδας είναι το μόνο πράγμα που διαφοροποιεί αυτή τη μέρα από οποιαδήποτε άλλη μέρα. Αυτή τη μέρα και αυτή την ημέρα μόνο μπορούμε να φάμε το Δείπνο του Κυρίου.

Υπάρχει μόνο ένα πράγμα περαιτέρω σε σχέση με την πρώτη μέρα της εβδομάδας. Ο Θεός το έχει κανονίσει έτσι ώστε οι λαοί του να μπορούν να συναντηθούν την πρώτη μέρα της εβδομάδας. Ο άνθρωπος μπορεί να αλλάξει το ημερολόγιο. Μπορεί να κατασκευάσει ένα ημερολόγιο με μόνο έξι ημέρες στην εβδομάδα. Η Ρωσία το έκανε αυτό και έζησε για ένα τέταρτο του αιώνα με το πρόγραμμα των έξι ημερών της εβδομάδας. Άλλα έθνη έχουν κάνει το ίδιο. Πώς θα λάτρευε ένας Αντβεντιστής της Έβδομης Ημέρας την έβδομη ημέρα της εβδομάδας όταν υπάρχουν μόνο έξι ημέρες την εβδομάδα; Ο Θεός το έχει καθορίσει έτσι ώστε ο άνθρωπος να μην μπορεί να κατασκευάσει ένα ημερολόγιο ημερών της εβδομάδας, αλλά ότι θα υπάρχει «μια πρώτη ημέρα της εβδομάδας». Ως εκ τούτου, το έχει φτιάξει έτσι ώστε οι άνθρωποί του - σημασία δεν έχει πόσες αλλαγές μπορεί να γίνουν - μπορεί να συναντηθούν την πρώτη μέρα της εβδομάδας. Εάν ο άνθρωπος πρέπει να κατασκευάσει ένα πρόγραμμα μόνο πέντε ημερών την εβδομάδα, Οι Χριστιανοί συγκεντρώνονταν την πρώτη μέρα της εβδομάδας για λατρεία. Οι Αντβεντιστές της Έβδομης Ημέρας δεν μπορούσαν να συναντηθούν για λατρεία, αφού η εβδομάδα δεν έχει επτά ημέρες. Αυτό δείχνει τη σοφία του Θεού στη ρύθμιση της πρώτης ημέρας της εβδομάδας, της ημέρας του Κυρίου, ως την ειδική ημέρα για λατρεία. (Ομιλία που εκφωνήθηκε από τον H. Leo Boles, 21 Δεκεμβρίου 1944, στο War Memorial Building, Nashville, Tennessee)

--	--